Prolog

Londra,
14 mai 1602

Era întuneric pe aleea Southwark; întuneric şi pustiu. În aer plutea miasmă de alge, de hazna şi de peşte mort. El o strânse involuntar mai tare de mână şi o trase după el.

— Ar fi fost mai bine să mergem chiar pe malul râului. În labirintul ăsta de alei poţi să te rătăceşti foarte uşor, şopti el.

— Da, şi de după fiecare colţ pândeşte un hoţ sau un criminal.

Vocea ei părea încântată.

— Minunat, nu? Asta e de o mie de ori mai bine decât să stai între zidurile alea îmbâcsite şi să-ţi faci temele!

Îşi adună rochia grea şi porni în grabă mai departe.

Lui îi veni să râdă involuntar. Talentul lui Lucy de a vedea ceva pozitiv în orice situaţie şi în orice moment era unic. Nici măcar aşa-numita Epocă de Aur a Angliei, al cărei nume era momentan contrazis şi care se dovedea destul de sinistră, n-o putea speria, ci dimpotrivă.

— Păcat că nu avem niciodată la dispoziţie mai mult de trei ore, spuse ea când el i se alătură. Hamlet mi-ar fi plăcut şi mai mult dacă nu ar fi trebuit să-l văd în episoade.

Ea evită cu pricepere o dezgustătoare baltă de noroi - sau ceea ce el spera din tot sufletul să fi fost noroi. Apoi făcu agil vreo câţiva paşi de dans şi se roti o dată împrejur.

— „Astfel, conştiinţa face din noi toţi nişte laşi…“ Nu c-a fost grozav?

El dădu aprobator din cap şi fu nevoit să se concentreze ca să nu-l apuce din nou râsul. Făcea asta prea des în prezenţa lui Lucy. Dacă nu era atent, putea părea cel mai mare idiot!

Se îndreptau spre Podul Londrei - în mod stupid, podul Southwark, care ar fi fost practic mai avantajos ca amplasament, nu era construit încă la acel moment. Trebuiau însă să se grăbească dacă nu doreau să le fie descoperită călătoria în secolul al XVII-lea.

Doamne, ce n-ar fi dat el să poată scăpa, în sfârşit, de gulerul ăla alb şi rigid! Aşa trebuie să se fi simţit câinii care erau nevoiţi să poarte plasticul ăla protector în jurul gâtului după intervenţiile chirurgicale.

Lucy o luă pe după colţ, în direcţia fluviului. Părea să-i fi rămas gândul la Shakespeare.

— Cât i-ai dat, până la urmă, omului ăluia, Paul, că ne-a lăsat să intrăm în Teatrul Globe?

— Patru dintre monedele astea grele, habar n-am ce valoare au.

Râse.

— Probabil că a fost aproximativ câştigul lui pe un an.

— În orice caz, ne-a fost de folos. Locurile au fost super.

Au ajuns în fugă la Podul Londrei. Aşa cum făcuse şi la venire, Lucy se opri, dornică să discute despre casele peste care era construit podul. Dar el o trase mai departe.

— Ştii bine ce a spus domnul George: dacă zăboveşti prea mult sub o fereastră, s-ar putea să te trezeşti cu conţinutul unei oale de noapte fix în cap, îi aminti el. În plus, atragi atenţia!

— Nici nu îţi dai seama că eşti pe un pod. Arată ca o stradă normală. Oh, priveşte, un ambuteiaj! Ar cam fi timpul să mai construiască vreo câteva poduri.

Spre deosebire de aleea lăturalnică, podul era destul de animat, însă căruţele, palanchinele şi caleştile care voiau să ajungă pe malul celălalt al Tamisei nu se mişcau nici un pic. Mai în faţă se auzeau voci, înjurături şi cai nechezând, însă nu se ştia cauza ambuteiajului. Pe fereastra unei căleşti din imediata lor apropiere, se iţi capul unui bărbat cu o pălărie neagră. Gulerul lui alb şi rigid din dantelă se arcuia până sub urechi.

— Nu mai există vreun alt drum peste râul ăsta împuţit? îi strigă el în franceză vizitiului.

Acesta negă.

— Şi, chiar dacă ar exista, n-avem cum să întoarcem, suntem blocaţi! Mă duc în faţă să văd ce s-a întâmplat. Sunt sigur c-o să ne mişcăm în curând, sir.

Bombănind, bărbatul îşi trase capul, cu pălărie şi cu guler cu tot, îndărăt, în caleaşcă, în vreme ce vizitiul se dădu jos şi-şi croi drum prin mulţime.

— Ai auzit, Paul? Sunt francezi, şopti Lucy încântată. Turişti!

— Da. Grozav! însă trebuie însă să mergem mai departe, nu mai avem mult timp.

Îşi aminti vag că citise undeva că acest pod fusese distrus la un moment dat pentru a fi apoi reconstruit mai lung cu cincisprezece metri. Aşadar, nu era un loc bun pentru un salt în

timp.

Se luară după vizitiul francez, însă, puţin mai încolo, oamenii şi vehiculele erau aşa de înghesuite unele într-altele, încât nu se putea trece.

— Am auzit că a luat foc o căruţă cu nişte butoaie cu ulei, spuse femeia din faţa lor, neadresându-se cuiva anume. Dacă n-au grijă, dau iar foc la tot podul.

— Dar nu azi, atâta lucru ştiu şi eu, murmură Paul şi o luă pe Lucy de braţ. Vino, ne întoarcem şi aşteptăm pe malul celălalt să facem saltul înapoi.

— Îţi mai aduci aminte parola? Pentru eventualitatea că nu reuşim la timp.

— Era ceva cu gută şi cu cavă.

— Gutta cavat lapidem, prostuţule.

Se uită la el chicotind. Ochii ei albaştri străluceau de plăcere, iar lui îi veni brusc în minte ce-i spusese fratele său, Falk, când îl întrebase despre clipa ideală: „Eu nu mi-aş pierde prea mult timp cu vorbele. Aş trece direct la fapte. Pe urmă, n-are decât să-ţi dea o scatoalcă, tu ai să fii pregătit”.

Falk voise, desigur, să ştie despre cine era vorba, dar Paul nu avusese chef de discuţii care începeau cu: „Ştii bine că legăturile dintre familiile de Villiers şi Montrose trebuie să se rezume la afaceri” şi se încheiau cu: „în plus, toate femeile din familia Montrose sunt răutăcioase şi se transformă mai târziu în nişte diavoli, precum lady Arista”.

De răutăcioasă nici nu putea fi vorba! Poate că asta era valabil pentru celelalte femei - Montrose - dar, cu siguranţă, nu şi pentru Lucy.

Lucy, care pe el îl surprindea în fiecare zi cu ceva nou, căreia îi mărturisise atâtea câte nu mai povestise nimănui altcuiva. Lucy, cea cu care efectiv...

Trase adânc aer în piept.

— De ce te-ai oprit? întrebă Lucy.

Dar el se aplecase deja spre ea şi-şi lipi buzele de gura ei. Timp de trei secunde, se temu că ea avea să-l împingă la o parte, însă Lucy păru să treacă peste surpriza momentului, aşa că îi răspunse la sărut, mai întâi timid, apoi tot mai ferm.

De fapt, nici nu putea fi vorba despre clipa ideală, mai ales că, de fapt, se grăbeau foarte tare, căci ar fi putut să facă în orice moment saltul în timp şi, de fapt...

Paul uită care era al treilea „de fapt“. Tot ce mai conta în acel moment era ea.

Apoi însă, privirea-i căzu pe un individ cu o glugă neagră şi sări speriat înapoi. Lucy îl privi pentru o clipă iritată, înainte să roşească şi să-şi plece ochii.

— Îmi pare rău, murmură ea derutată. Şi Larry Coleman a spus că, atunci când sărut, se simte ca şi când partenerului meu i-ar strivi cineva de faţă o mână plină de agrişe crude.

— Agrişe?

Paul clătină din cap.

— Şi cine naiba este Larry Coleman ăsta?

Acum era complet derutată, iar el nu putea să i-o ia în nume de rău. Trebuia cumva să încerce să-şi facă ordine în haosul care-i copleşise mintea. O trase pe Lucy din lumina făcliilor, o prinse de umeri şi o privi fix în ochi.

— OK, Lucy. În primul rând, sărutul tău are aproximativ gustul... căpşunelor. În al doilea rând, dacă-l prind pe Larry Coleman ăsta, îl pocnesc direct în nas. În al treilea rând, ţine minte unde ne-am întrerupt. Pe moment însă, avem, din câte se pare, o mică problemă.

Paul i-l indică fără vorbe pe bărbatul înalt care ieşi nonşalant din umbra unei căruţe şi se aplecă înspre geamul caleştii francezului.

Lucy făcu ochii mari de frică.

— Bună seara, baroane, spuse bărbatul.

Vorbea tot în franceză şi, la auzul vocii lui, mâna lui Lucy se încleştă pe braţul lui Paul.

— Mă bucur să vă văd. Aţi bătut cale lungă din Flandra până aici.

Îşi netezi gluga.

Din interiorul caleştii, se auzi un glas surprins:

— Falsul marchiz! Ce faceţi aici? Cum de este cu putinţă?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, şopti Lucy.

— Aşa vă salutaţi propriul urmaş? replică bărbatul înalt bine-dispus. Eu sunt, la urma urmei, nepotul nepotului Domniei Voastre, şi, chiar dacă tuturor le face plăcere să mă considere bărbatul fără nume, daţi-mi voie să vă asigur că am nume. Chiar mai multe, ca să fiu mai precis. Îmi permiteţi să vă ţin companie în caleaşcă? Nu este prea confortabil aici afară, iar podul ăsta va rămâne blocat o bună bucată de vreme.

Fără să mai aştepte vreun răspuns şi fără a se uita împrejur, bărbatul deschise portiera şi urcă în caleaşcă.

Lucy îl trăsese pe Paul doi paşi în lateral, cât mai departe de lumina torţelor.

— Chiar el este! Doar că mult mai tânăr. Ce facem acum?

— Absolut nimic, şopti Paul. N-ar fi o idee bună să ne ducem şi să-l salutăm! Noi nici n-am avea ce căuta aici.

— Dar de ce este el aici?

— O coincidenţă stupidă. Sub nici o formă nu trebuie să ne vadă. Vino! Trebuie să ajungem pe malul râului.

Însă nici unul dintre ei nu se mişcă din loc. Se holbau amândoi ca fermecaţi la fereastra întunecată a caleştii, mai fascinaţi decât priviseră înainte scena de la Teatrul Globe.

— La ultima noastră întâlnire, v-am dat limpede de înţeles ce părere am despre dumneavoastră, se auzi din caleaşcă vocea baronului francez.

— Oh, da, întocmai!

Râsul înfundat al vizitatorului îl făcu pe Paul să se înfioare, deşi nu ar fi putut spune de ce.

— Hotărârea mea e nezdruncinată!

Vocea baronului se poticni puţin. Voi preda acest instrument diavolesc Alianţei, indiferent de metodele perfide pe care veţi binevoi a le folosi pentru a mă împiedica. Ştiu că aveţi un pact cu diavolul.

— Ce vrea să spună? şopti Lucy.

Paul nu făcu decât să clatine din cap.

Se auzi din nou un râs înfundat.

— Preabigotul şi orbitul meu strămoş! Cât de simplă ar fi putut fi viaţa dumitale - şi a mea! - dacă mi-ai fi dat ascultare mie, nu episcopului dumitale sau acestor deplorabili fanatici din Alianţă. Dacă v-aţi fi folosit mintea în locul ghirlandelor voastre de trandafiri. Dacă aţi fi înţeles că faceţi parte din ceva mai mare decât ceea ce v-a predicat preotul vostru.

Răspunsul baronului părea o rugăciune; Lucy şi Paul l-au auzit doar murmurând ceva.

— Amin! spuse oaspetele cu un oftat. Aşadar, acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt în această privinţă?

— Sunteţi diavolul în persoană! izbucni baronul. Părăsiţi imediat această caleaşcă şi să nu-mi mai ieşiţi vreodată în cale!

— Cum doriţi. Ar mai fi doar un detaliu minor. Nu v-am spus

până acum, pentru a nu vă necăji inutil, dar pe piatra dumneavoastră de mormânt, pe care am văzut-o cu ochii mei, stă înscrisă ziua de 14 mai 1602 ca dată a morţii dumneavoastră.

— Dar asta este chiar..., spuse baronul.

— Azi, întocmai. Şi nu mai e mult până la miezul nopţii.

Baronul se auzi tuşind.

— Ce face? şopti Lucy.

— Îşi încalcă propriile legi.

Paul avea acum pielea de găină pe tot corpul.

— Vorbeşte despre...

Se întrerupse, căci stomacul îi fu cuprins de o familiară senzaţie de greaţă.

— Vizitiul meu se va întoarce imediat, spuse baronul, însă vocea lui suna acum evident copleşită de frică.

— Da, n-am nici o îndoială, răspunse oaspetele parcă uşor plictisit. Tocmai de-aia mă grăbesc şi eu.

Lucy îşi duse mâinile la burtă.

— Paul!

— Ştiu, şi eu simt la fel. Fir-ar să fie de treabă! Trebuie să fugim, dacă nu vrem să cădem lamentabil în râu.

O apucă de braţ şi o trase după el, având grijă ca feţele lor să nu fie văzute de cei din caleaşcă.

— De fapt, se pare că aţi fi murit în patria dumneavoastră, din cauza unei neplăcute gripe, auziră ei vocea oaspetelui când trecură pe lângă caleaşcă. Dar, pentru că vizitele pe care vi le-am făcut au avut drept consecinţă venirea dumneavoastră la Londra, unde văd că vă bucuraţi de o sănătate de fier, s-a creat un dezechilibru firav. Corect cum sunt de fel, mă simt astfel obligat să dau o mână de ajutor Morţii.

Deşi Paul era preocupat de senzaţia pe care o simţea în stomac şi de calculul metrilor pe care-i mai aveau de străbătut până la mal, sensul cuvintelor bărbatului îi pătrunse până în conştiinţă, aşa că se opri locului.

Lucy îl împinse dintr-o parte.

— Fugi! şuieră ea, începând la rându-i să alerge. Mai avem doar câteva secunde!

Cu genunchii moi, se puse şi el în mişcare, şi, în timp ce fugea, iar malul pe care-l avea în faţa ochilor devenea tot mai înceţoşat, auzi din interiorul caleştii un ţipăt sinistru, chiar dacă

înăbuşit, căruia îi urmă un „Diavole!” horcăit - după care se aşternu o linişte mormântală.

Din Analele Gardienilor 18 decembrie 1992

Lucy şi Paul au fost trimişi astăzi, la ora 15.00, în anul 1948.
La ora 19.00, când au revenit, au aterizat în straturile de trandafiri din faţa ferestrei Sălii Dragonului, îmbrăcaţi în haine de secol XVII complet ude.
Mi-au lăsat impresia că erau foarte zăpăciţi şi că vorbeau în dodii, aşa că i-am înştiinţat, împotriva voinţei lor, pe lordul Montrose şi pe Falk de Villiers. Lordul Montrose încă îşi mai amintea cu precizie de balul costumat organizat în grădină în anul 1948, bal în cursul căruia unii oaspeţi, printre care şi Lucy cu Paul, degustând prea mult alcool, au aterizat în bazinul cu peştişori aurii. Lordul Lucas şi-a asumat răspunderea pentru acest incident şi a promis să înlocuiască cele două exemplare de trandafiri „Ferdinand Picard“ şi „Mrs John Laing“ distruse.
Lucy şi Paul au fost cu severitate avertizaţi să nu se mai atingă de alcool pe viitor, indiferent în ce epocă s-ar afla.

A consemnat: J. Mountjoy, adept de gradul doi

Unu

— Stimabililor, aceasta este o biserică! Aici nu se sărută nimeni!
Am deschis ochii speriată şi m-am retras degrabă, aşteptând să văd venind spre mine precipitat un pastor de modă veche, cu sutana fluturându-i şi cu o expresie revoltată pe chip, gata să ne ţină o predică dojenitoare. Dar nu pastorul era cel ce ne tulburase sărutul. Nici măcar nu era o fiinţă umană, ci un mic gargui, care se ghemuise pe o strană din imediata apropiere a confesionalului şi care mă privea la fel de nedumerit cum îl priveam şi eu pe el.
Lucru practic puţin posibil. Căci eu eram într-o stare care, în principiu, nu se mai putea descrie drept nedumerire. Ca să fiu sinceră, aveam mai degrabă un fel de pană violentă de gândire.

Totul începuse cu acel sărut.

Gideon de Villiers mă sărutase. Pe mine, Gwendolyn Shepherd.

Bineînţeles că ar fi trebuit să mă întreb de ce îi venise aşa, brusc, această idee - într-un confesional dintr-o biserică de undeva din Belgravia anului 1912, la scurt timp după ce tocmai lăsaserăm în urma noastră o evadare uluitoare, cu toate şicanele aferente, ca să nu mai pun la socoteală şi rochia mea strâmtă şi lungă până la glezne, cu gulerul ei marinăresc penibil.

Aş fi putut să fac o comparaţie analitică a acestui sărut cu celelalte, primite de la alţi băieţi, şi să văd cum de se făcea că Gideon putea să sărute atât de... mult mai bine.

Ar mai fi trebuit să-mi dea de gândit şi faptul că între noi era un paravan, cu o ferestruică tipică pentru orice confesional, prin care Gideon îşi strecurase capul şi mâinile, şi că astea nu erau nicidecum condiţiile ideale pentru un sărut, ca să nu punem deloc la socoteală faptul că nu mai aveam nevoie de şi mai mult haos în viaţa mea, după ce tocmai aflasem, în urmă cu trei zile, că moştenisem de la familie gena călătoriei în timp.

Realitatea era însă că nu mă gândeam la absolut nimic, în afară, poate, de „Oh“, şi „Hmm“, şi „Mai vreau!“

De aceea nici nu am putut să conştientizez pe deplin junghiul din stomac, şi abia când acel gargui mă privi cu braţele încrucişate de pe strana bisericii, iar mie-mi căzură ochii pe draperia căcănie a confesionalului, care adineauri era verde catifelat, mi-am dat seama că, între timp, revenisem în prezent.

— La naiba!

Gideon se retrase în partea sa de confesional şi-şi masă ceafa.

„La naiba!“ M-am prăbuşit violent din cel de-al şaptelea cer în care pluteam şi am uitat de gargui.

— Mie nu mi s-a părut chiar aşa rău, am spus eu, străduindu-mă să folosesc un ton cât mai detaşat.

Din păcate, mi se cam tăiase respiraţia, ceea ce diminuă impresia generală. Nu-l puteam privi pe Gideon în ochi, dar am continuat, în schimb, să mă holbez la draperia maro din poliester a confesionalului.

Dumnezeule! Călătorisem aproape o sută de ani în timp, fără să simt, deoarece acel sărut mă luase complet... prin surprindere. Adică, în secunda unu, tipul bombăne şi nu este

mulţumit de nimic, în secunda doi te afli în toiul unei urmăriri şi trebuie să fugi din calea unor bărbaţi înarmaţi cu pistoale, şi deodată - ca din senin - acelaşi tip îţi spune că eşti deosebită şi te sărută. Şi cât de bine se pricepea Gideon să sărute! Am devenit brusc geloasă pe toate fetele cu care exersase.

— Nu se vede nimeni.

Gideon scoase pe furiş capul din confesional, apoi ieşi în biserică.

— Bine. Luăm autobuzul şi ne întoarcem la Temple. Vino, suntem aşteptaţi.

Mă holbam la el nedumerită, prin draperia confesionalului. Asta voia cumva să însemne că reveneam la ordinea de zi? După un sărut (de fapt, cel mai bine ar fi înainte, dar era deja prea târziu), poate ar trebui totuşi lămurite nişte chestiuni fundamentale, nu? Fusese sărutul un fel de declaraţie de dragoste? Eu şi Gideon eram acum cumva împreună? Sau doar ne giugiuliserăm şi noi un pic, pentru că nu avuseserăm altceva mai bun de făcut?

— Eu nu merg cu autobuzul îmbrăcată aşa, am rostit categorică, ridicându-mă cât mai demn cu putinţă.

Mai bine mi-aş fi smuls limba decât să pun una dintre întrebările care tocmai îmi trecuseră prin cap.

Rochia mea era albă cu funde bleu în talie şi la guler, probabil ultimul răcnet în moda anului 1912, dar nu tocmai potrivită pentru transportul în comun din secolul XXI.

— Luăm un taxi.

Gideon se întoarse către mine, dar nu-mi spuse nimic. În redingotă şi cu pantaloni la dungă, nici el nu părea îmbrăcat tocmai potrivit pentru a merge cu autobuzul. Nu că nu i-ar fi stat bine aşa, mai ales că părul nu-i mai era periat ordonat după urechi, cum fusese cu vreo două ore mai devreme, ci-i cădea în bucle rebele pe frunte.

Am ieşit şi eu din confesional şi m-am dus lângă el, în nava bisericii, tremurând. Era cumplit de frig acolo. Sau de vină era faptul că, de vreo trei zile, nu dormisem aproape deloc? Ori poate ceea ce tocmai se întâmplase?

Corpul meu produsese probabil mai multă adrenalină în ultimul timp decât în toţi cei şaisprezece ani de dinainte. Se întâmplaseră atâtea, iar eu avusesem aşa de puţin timp să prelucrez totul, încât, de atâtea informaţii şi sentimente câte

năvăliseră peste mine, simţeam c-o să-mi explodeze capul. Dacă aş fi fost un personaj de benzi desenate, deasupra mea ar fi plutit o bulă cu un mare semn de întrebare în ea. Şi poate şi vreo câteva cranii.

M-am scuturat imperceptibil. Dacă Gideon voia să revină la ordinea de zi... foarte bine, puteam să fac şi eu acelaşi lucru.

— OK, atunci să ieşim de-aici, am spus eu arţăgoasă. Mi-e frig.

Am vrut să trec pe lângă el, dar m-a prins de braţ.

— Ascultă, referitor la ceea ce tocmai...

Se întrerupse, sperând probabil să intervin. Ceea ce eu bineînţeles că nu am făcut. Îmi doream prea mult să ştiu ce avea de zis. În plus, îmi era greu să respir normal când eram atât de aproape de el.

— Acel sărut... Nu e...

Din nou, doar jumătăţi de propoziţii. Pe care le-am completat eu în gând.

„Nu e ceea ce pare."

Oh, e clar, şi-atunci de ce a făcut-o? Ca şi cum cineva ar da foc perdelelor şi-apoi s-ar mira de ce arde casa. (OK, comparaţia era stupidă.) Nu voiam să-i uşurez deloc situaţia, aşa că l-am privit rece, aşteptând. Adică, încercam să-l privesc rece, aşteptând, căci, de fapt, probabil că afişasem privirea aia care parcă spunea: „Eu sunt micuţa Bambi, vă rog să nu mă împuşcaţi4*, pe care pur şi simplu nu puteam s-o împiedic. Mai trebuia să-nceapă să-mi tremure şi bărbia.

„Nu e ceea ce pare. Hai, spune-o odată!"

Dar Gideon nu mai adăugă nimic. Scoase o agrafă din părul meu ciufulit (între timp, complicata mea coafură cu melcişori arăta probabil de parcă şi-ar fi făcut o pereche de vrăbiuţe cuib în ea), apucă o şuviţă şi o răsuci pe deget. Cu cealaltă mână începu să-mi mângâie obrazul, apoi se aplecă înspre mine şi mă mai sărută o dată, de data asta foarte grijuliu. Eu am închis ochii... şi s-a întâmplat acelaşi lucru ca mai înainte: creierul meu a intrat într-o binefăcătoare pauză de emisie. (Singurele gânduri: „Oh", „Hmmmm" şi „Mai vreau".)

E drept că numai vreo zece secunde, după care, o voce enervată se auzi chiar lângă noi:

— Iar începeţi?

Speriată, mi-am pus palmele pe pieptul lui Gideon şi l-am împins, apoi m-am uitat la grimasa micului gargui, care se

bălăbănea atârnat cu capul în jos de galeria sub care ne aflam noi.

Gideon îmi dăduse drumul la păr şi afişase o mină neutră. Of, Doamne! Ce gândea oare despre mine acum? Nu puteam citi nimic în ochii lui verzi, decât, eventual, o uşoară derută.

— Mi... mi s-a părut că aud ceva, am murmurat eu.

— OK, spuse el pe un ton destul de amical.

— Pe mine m-ai auzit, interveni garguiul. M-ai auzit!

Era aproape cât o pisică de mare, chiar şi figura îi semăna cu a unei pisici, deşi, între urechile ascuţite şi mari ca de linx, avea şi două corniţe rotunjite, plus aripioare pe spate şi o coadă lungă şi solzoasă de şopârlă, care se termina într-un triunghi şi pe care şi-o mişca nervos încolo şi-ncoace.

— Şi poţi să mă şi vezi!

Eu am rămas tăcută.

— Ar fi mai bine să mergem, spuse Gideon.

— Mă poţi vedea şi auzi! strigă micul gargui încântat, aruncân- du-se de pe galerie pe o strană, unde începu să sară în sus şi-n jos.

Avea vocea unui copil răcit şi răguşit.

— Am văzut clar!

„Acum, te rog, nu face vreo greşeală, altfel nu mai scapi de el.“ Mi-am lăsat privirea să alunece indiferentă pe lângă strană, în vreme ce mă îndreptam spre ieşirea din biserică. Gideon îmi deschise uşa.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil! spuse garguiul şi se strecură şi el afară.

Ajunsă, pe trotuar, am început să clipesc des din cauza luminii. Era înnorat, aşa că soarele nu se putea vedea, însă părea să fie pe înserat.

— Aşteaptă! strigă garguiul şi mă trase de rochie. Trebuie să stăm urgent de vorbă! Hei, mă calci pe picioare... Nu te face că nu mă vezi. Ştiu că mă vezi.

Din gură îi ţâşni un jet de apă, care mă stropi pe ghetele mele cu butoni.

— Hopa, scuze! Se întâmplă doar când sunt foarte agitat.

Am privit spre faţada bisericii. Probabil că era în stil victorian, cu vitralii şi cu două turnuri ciudăţele şi drăguţe. Cărămida alterna cu ipsosul crem, creând un vesel model vărgat. Dar, oricât de sus aş fi privit, nu se putea vedea nici măcar o figură

sau un gargui pe faţada construcţiei. Ciudat totuşi că năluca aceea bântuia pe-acolo.

— Aici sunt! strigă garguiul şi se căţără, sub ochii mei, pe zidărie.

Se putea căţăra precum o şopârlă, asemenea tuturor de teapa lui. Am rămas o secundă cu privirea aţintită spre cărămida de lângă capul lui, apoi m-am întors cu spatele.

Garguiul nu mai era aşa de sigur că puteam, într-adevăr, să-l văd.

— Ah, te mg, spuse el. Ar fi aşa frumos să pot vorbi şi cu altcineva decât cu fantoma lui Sir Arthur Conan Doyle.

Plin de rafinament piciul! însă nu am picat în plasă. Mi-era milă de el, dar ştiam cât de deranjante pot deveni aceste mici bestii, în plus, mă deranjase în timpul sărutului, şi, din cauza lui, Gideon probabil că mă credea acum o fiţoasă supărăcioasă.

— Te rog, te rog, te roooooooog! insistă garguiul.

Mă străduiam din răsputeri să-l ignor. Zău, Dumnezeu mi-era martor că aveam şi-aşa destule probleme pe cap.

Gideon ieşi în stradă şi făcu semn unui taxi, care opri imediat, după cum era de aşteptat. Unii oameni au mereu noroc la chestii de genul ăsta. Noroc sau un fel de autoritate înnăscută. Bunica mea, lady Arista, de exemplu. Nu trebuie decât să stea pe marginea străzii şi să arunce o privire severă, că taximetriştii frânează numaidecât.

— Vii, Gwendolyn?

— Nu poţi s-o ştergi acum aşa, pur şi simplu!

Vocea răguşită de copil devenise plângăcioasă de-ţi frângea inima.

— Acum, că abia ne-am găsit.

Dacă am fi fost singuri, probabil că m-aş fi îndurat să vorbesc cu el. În ciuda dinţilor ascuţiţi şi a picioarelor cu gheare, era oarecum drăgălaş - şi probabil şi foarte singur. (Fantoma lui Sir Arthur Conan Doyle cu siguranţă avea treburi mai importante. De fapt, ce căuta la Londra?) însă, când comunici cu fantome în prezenţa altor oameni, aceştia te iau - dacă ai noroc - drept mincinoasă ori prefăcută sau, în cele mai multe cazuri, drept nebună. Nu voiam să risc să fiu considerată nebună de către Gideon. În plus, ultimul gargui cu care vorbisem se ataşase atât de tare de mine, încât nici la toaletă nu mai puteam să merg singură.

Aşa că m-am urcat în taxi cu o figură împietrită, privind drept înainte, până când maşina se puse în mişcare. Alături de mine, Gideon se uita pe geam. Taximetristul ne studie costumaţia în oglinda retrovizoare, cu sprâncenele ridicate, dar nu spuse nimic. Lucru care merita apreciat.

— Mai e puţin şi se face şase jumate, îmi spuse Gideon, străduindu-se, în mod evident, să poarte o conversaţie neutră. Nu-i de mirare că mi-e foame de mor.

Acum, că adusese vorba, îmi dădeam seama că şi mie mi-era foame. Din cauza atmosferei groaznice de dimineaţă, nu-mi mân- casem micul dejun nici măcar pe jumătate, iar mâncarea de la şcoală fusese, ca de obicei, necomestibilă. Mă gândeam cu o anumită poftă la sendvişurile şi chifluţele de pe măsuţa de ceai a lui lady Tilney, pe care, din păcate, le ratasem.

Lady Tilney! Abiam atunci mi-am dat seama că eu şi Gideon ar fi trebuit să dezbatem mai în amănunt aventura noastră din anul 1912. La urma urmei, situaţia scăpase de-a binelea de sub control, iar eu habar n-aveam ce urmau să creadă despre asta Gardienii, care, când venea vorba despre misiuni ce implicau călătoria în timp, nu prea ştiau de glumă. Eu şi Gideon călătoriserăm în timp cu misiunea de a recolta sânge de la lady Tilney, pe care să-l introducem apoi în cronograf (motivul acestei acţiuni nu-l înţelesesem încă pe de-a-ntregul, deşi părea ceva extrem de important; din câte ştiam, avea legătură cu salvarea lumii - cel puţin). Dar, înainte să rezolvăm asta, au intrat în scenă verişoara mea Lucy şi Paul - personajele lor fiind ticăloşii din această poveste. Cel puţin, aşa erau convinşi cei din familia lui Gideon, ca, de altfel, şi el. Se părea că Lucy şi Paul furaseră al doilea cronograf, cu ajutorul căruia se ascunseseră în trecut. De ani de zile nu mai ştia nimeni nimic de ei - până când au apărut la lady Tilney şi ne-au tulburat zdravăn mica noastră partidă de ceai.

Ratasem complet momentul exact când apăruseră pistoalele în joc, din cauza spaimei cumplite, dar, la un moment dat, Gideon ţinuse o armă lipită de ceafa lui Lucy, un pistol pe care, ca să fim cinstiţi, nu prea avusese voie să-l ia cu el. (Aşa cum nici eu nu avusesem voie să-mi iau mobilul, dar măcar cu telefonul nu puteai împuşca pe nimeni!) Apoi ne refugiaserăm în biserică. Dar sentimentul că povestea cu Lucy şi Paul nu era chiar aşa de simplă pe cât o prezentau cei din familia de Villiers

nu-mi dăduse pace nici o secundă.
— Ce-o să le povestim acum despre lady Tilney? am întrebat eu.
— Ştiu şi eu?
Gideon îşi frecă obosit fruntea.
— Nu că ar trebui să minţim, dar poate ar fi mai inteligent ca în situaţia de faţă să nu dăm chiar toate detaliile. Cel mai bine, mă laşi pe mine să vorbesc.
Apăruse, din nou, bine-cunoscutul comandant.
— Da, sigur, am spus eu. Eu doar am să dau aprobator din cap şi-am să-mi ţin gura, aşa cum se cuvine să facă o fată.
Mi-am încrucişat involuntar braţele la piept. De ce nu putea Gideon să se poarte normal măcar o dată? De ce mai întâi mă sărutase (şi nu o dată!), pentru ca, imediat după aceea, să facă din nou pe Marele Maestru al Lojei Gardienilor?
Fiecare se uita pe geamul lui.
În cele din urmă, Gideon fu cel care rupse tăcerea, ceea ce mă umplu de un fel de satisfacţie.
— Ce e, ţi-a mâncat pisica limba?
Aşa cum o spusese el, suna aproape stângaci.
— Poftim?
— Asta mă întreba mama când eram mic. De fiecare dată când stăteam aşa, îndărătnic, şi priveam înainte, cum faci tu acum.
— Ai o mamă?
Abia după ce mi-au ieşit cuvintele pe gură, mi-am dat seama cât de stupidă fusese întrebarea. Dumnezeule!
Gideon ridică o sprânceană.
— Păi tu ce ai crezut? întrebă el amuzat. Că sunt un android asamblat de unchiul Falk şi de domnul George?
— Nu eşti departe de adevăr. Ai fotografii cu tine bebeluş?
Încercând să mi-l imaginez pe Gideon bebeluş, cu obrăjori dolofănei şi cu cheliuţă, nu m-am putut abţine să nu chicotesc.
— Unde sunt mama şi tatăl tău? Locuiesc tot aici, în Londra?
Gideon clătină din cap.
— Tata a murit, iar mama locuieşte în Antibes, în sudul Franţei. Gideon strânse din buze pentru o clipă, iar eu am crezut că avea să se retragă din nou în tăcerea lui. Apoi însă continuă: Cu fratele meu mai mic şi cu Domnul Spune-mi Tată Bertelin. El are o firmă care produce componente din platină şi cupru pentru

aparatură electronică, firmă care se pare că merge super. Oricum, şi-a numit iahtul Cresus1.

Eram de-a dreptul stupefiată. Atâtea informaţii de natură personală deodată... Asta nu era tipic pentru Gideon.

— Oh, trebuie să fie tare cool să-ţi petreci vacanţele acolo, nu?

— Sigur că da, spuse el cinic. Piscina e mare cât trei terenuri de tenis, iar iahtul ăla stupid are robineţii din aur.

— Aş zice, în orice caz, că e mai bine decât o cabană neîncălzită în Peebles.

În familia mea, vacanţele de vară erau petrecute, de obicei, în Scoţia.

— Dacă aş fi în locul tău şi aş avea o familie în sudul Franţei, m-aş duce s-o vizitez în fiecare weekend. Chiar dacă nu ar avea piscină imensă şi robineţi din aur.

Gideon se uită la mine clătinând din cap.

— Ah, da? Şi cum ai face asta, dacă, în acelaşi timp, ar trebui să călătoreşti în trecut la fiecare câteva ore? Nu e nici o şmecherie să mergi cu o sută cincizeci de kilometri la oră pe autostradă.

— Oh!

Povestea asta cu călătoritul în timp era încă prea nouă pentru mine, aşa că nu-mi clarificasem încă toate consecinţele pe care le implica. Existau doar doisprezece purtători ai genei - răspândiţi prin toate secolele -, iar eu încă nu conştientizam prea bine faptul că şi eu eram unul dintre ei. Toţi se aşteptaseră să fie verişoara mea, Charlotte, care se şi pregătise cu ardoare pentru acest rol.

' Nabab; om foarte bogat

Dar, din motive obscure, mama mea trişase în privinţa datei mele de naştere, şi-acum picase pe noi măgăreaţa. La fel ca Gideon, aveam şi eu acum posibilitatea fie să fac salturi controlate în timp, cu ajutorul cronografului, fie să fiu luată prin surprindere de un salt în timp, în orice clipă şi indiferent de locul în care m-aş fi aflat, lucru care, cum aflasem pe propria-mi piele, nu era tocmai plăcut.

— Desigur, ar trebui să iei cronograful cu tine, ca să poţi, între timp, să elipsezi în perioade de timp sigure, am gândit eu cu

voce tare.
Gideon pufăi trist.
— Da, în felul ăsta, sunt posibile călătorii foarte relaxante şi poţi vedea o mulţime de locuri istorice pe traseu. Dar, lăsând la o parte faptul că nu mi s-ar permite niciodată să colind prin împrejurimi cu cronograful în rucsac, tu ce ai face în tot timpul ăsta fără el?
Mă ocoli cu privirea şi se uită pe geam.
— Mulţumită lui Lucy şi lui Paul, acum nu mai avem decât un cronograf. Sau ai uitat asta?
Vocea-i redeveni aprinsă, ca-ntotdeauna când venea vorba despre Lucy şi de Paul.
Am ridicat din umeri şi m-am uitat şi eu pe geam. Taxiul înainta încetişor înspre Picadilly. Super! Traficul de seară în City. Probabil că am fi ajuns mai repede pe jos.
— E clar că tu nu ai înţeles încă foarte bine că nu prea vei mai avea multe ocazii să părăseşti această insulă, Gwendolyn! în vocea lui Gideon se putea simţi amărăciunea. Sau acest oraş. În loc să te trimită să-ţi petreci vacanţele în Scoţia, familia ta ar fi făcut mai bine să-ţi arate lumea asta mare. Acum este prea târziu. Pregăteşte-te să vezi toate la câte visezi doar folosindu-se de Google Earth.
Taximetristul scotoci după o carte de buzunar jerpelită, se lăsă pe spate în scaun şi începu să citească impasibil.
— Dar... tu ai fost în Belgia şi la Paris, am replicat eu. Ca să călătoreşti de acolo în trecut şi să recoltezi sânge de la... cum îl cheamă...
— Da, sigur, mă întrerupse el. Împreună cu unchiul meu, trei Gardieni şi o creatoare de costume. Ce mai călătorie! Ca să nu mai spun că Belgia este un tărâm tare exotic! Nu visăm oare cu toţii să petrecem măcar trei zile în Belgia?
Intimidată de vehemenţa lui bruscă, am întrebat încetişor:
— Dar, dacă ai putea să alegi, unde ţi-ar plăcea să călătoreşti?
— Vrei să spui dacă nu aş duce cu mine blestemul ăsta al călătoriei în timp? Of, Doamne, nici nu aş şti cu ce să încep. Chile, Brazilia, Peru, Costa Rica, Nicaragua, Canada, Alaska, Vietnam, Nepal, Australia, Noua Zeelandă... Rânji şters. Cam peste tot, mai puţin pe Lună. Dar nu e nici o plăcere să te tot gândeşti la ceea ce nu ai să poţi face niciodată în viaţă. Trebuie

să acceptăm faptul că, în ceea ce priveşte călătoriile, viaţa noastră va fi mai degrabă monotonă.

— Dacă facem abstracţie de călătoriile în timp.

M-am înroşit pentru că spusese „viaţa noastră”, ceea ce suna cumva atât de... intim.

— Măcar asta e un fel de recompensă pentru faptul că eşti veşnic controlat şi întemniţat, spuse Gideon. Dacă nu ar fi existat călătoriile în timp, aş fi murit de mult de plictiseală. Paradoxal, dar adevărat.

— Ca să fiu sinceră, dacă chiar aş simţi nevoia de ceva palpitant, mie mi-ar fi de-ajuns să mă uit, din când în când, la un film captivant.

Priveam cu invidie un biciclist care se strecura prin ambuteiaj. Voiam să ajung acasă! Maşinile din faţa noastră nu se mişcau nici măcar un milimetru, ceea ce părea să-i convină taximetristului nostru cufundat în lectură.

— Dacă familia ta trăieşte în sudul Franţei, tu unde locuieşti? l-am întrebat pe Gideon.

— În ultima vreme, am locuit în Chelsea. Dar, ca să fiu mai exact, am trecut pe-acolo doar ca să-mi fac duş şi să dorm. Când am reuşit să dorm.

Oftă. În ultimele trei zile dormise la fel de puţin ca mine. Dacă nu chiar mai puţin.

— Înainte am locuit la unchiul meu Falk, în Greenwich, încă de la vârsta de unsprezece ani. Când mama l-a cunoscut pe Domnul

Numai-bun-de-luat-la-palme şi s-a hotărât să părăsim Anglia, Gardienii s-au împotrivit. La urma urmei, mai erau doar câţiva ani până la saltul de iniţiere, iar eu mai aveam atâtea de învăţat.

— Şi-atunci, mama ta te-a părăsit?

Pe mama mea n-ar fi lăsat-o niciodată inima să facă aşa ceva, eram sigură.

Gideon ridică din umeri.

— Îmi place de unchiul meu, este în regulă atunci când nu face pe Marele Maestru al Lojei Gardienilor. Oricum, mi-e de o mie de ori mai simpatic decât aşa-zisul meu tată vitreg.

— Dar...

Aproape că nici nu îndrăzneam să întreb, aşa că am şoptit:

— Dar nu ţi-e dor de ea?

Din nou, un ridicat din umeri.

— Până să împlinesc cincisprezece ani, când încă mai puteam călători fără probleme, mă duceam mereu acolo în vacanţe. Iar mama vine şi ea de cel puţin două ori pe an la Londra - oficial, ca să mă viziteze, în realitate însă, ca să-i cheltuiască banii lui Monsieur Bertelin. Are o slăbiciune pentru haine, pantofi şi bijuterii vintage. Şi pentru restaurante macrobiotice cu multe stele.

Femeia aia părea o mamă scoasă din cărţile ilustrate.

— Şi fratele tău?

— Raphael? El a devenit, între timp, un francez veritabil. Îi spune „tată“ Domnului Numai-bun-de-luat-la-palme, şi se pare că va prelua cândva frâiele imperiului de platină. Deşi, după cum stau lucrurile în momentul de faţă, nici nu ştiu dacă va reuşi să termine şcoala, trântorul. Se preocupă mai degrabă de fete decât de lecţii.

Gideon îşi întinse braţul pe spătarul banchetei, iar mie mi se acceleră brusc ritmul respiraţiei.

— De ce eşti atât de şocată? Ţi-e cumva milă de mine acum?

— Puţin, am spus eu fără să mint şi m-am gândit la băiatul de unsprezece ani care fusese nevoit să rămână singur-singurel în Anglia, în grija unor bărbaţi misterioşi care îl obligau să ia lecţii de scrimă şi să cânte la vioară. Şi să joace polo\ Falk nici măcar nu este cu-adevărat unchiul tău. Doar o rudă îndepărtată.

Maşinile din spatele nostru claxonau furioase. Taximetristul îşi ridică doar scurt privirea, apoi puse vehiculul în mişcare, fără a se lăsa distras de la lectură. Eu speram doar să nu fie prea palpitant capitolul pe care-l citea. Gideon păru să nu-i dea nici un pic de atenţie.

— Falk mi-a fost mereu ca un tată, spuse el.

Îmi zâmbi strâmb.

— Sincer, nu trebuie să mă priveşti de parcă aş fi un fel de David Copperfield.

Poftim? De ce aş fi crezut că ar fi un fel de David Copperfield? Gideon gemu.

— Mă refer la personajul romanului lui Charles Dickens, nu la magician. Mai citeşti şi tu câte o carte din când în când?

Şi iată-l din nou pe vechiul şi arogantul Gideon! îmi vuia deja capul de prea multă prietenie şi încredere. În mod ciudat, eram aproape uşurată să-l am din nou în faţa mea pe vechiul Domn

îngâmfare. Am afişat o figură cât se putea de încrezută şi m-am îndepărtat un pic de el.

— Ca să fiu cinstită, prefer literatura modernă.

— Ah, da?

Ochii lui Gideon sclipeau amuzaţi.

— Ca de exemplu?

N-avea de unde să ştie că şi verişoara mea Charlotte îmi pusese cu regularitate aceeaşi întrebare - şi cu aceeaşi aroganţă. De fapt, citeam destul de mult, aşa că eram gata oricând să răspund la această întrebare, dar, pentru că Charlotte îmi catalogase în permanenţă lecturile drept „nesofisticate“, ci numai „tâmpenii lugubre pentru fetişcane”, la un moment dat mi se luase, aşa că îi stricasem distracţia pentru totdeauna. Uneori trebuie să-i învingi pe oameni cu propriile arme. Şmecheria este să nu ai nici un fel de ezitare când vorbeşti şi este obligatoriu să menţionezi şi numele a cel puţin unui autor recunoscut de bestselleruri, preferabil al unuia de care chiar să fi citit ceva. În plus, cu cât numele e mai exotic şi mai străin, cu atât mai bine.

Am ridicat bărbia şi l-am privit pe Gideon fix în ochi.

— De exemplu, citesc cu plăcere George Matussek, Wally Lamb, Piotr Selvieniki, Liisa Tikaanenen. Mi se par grozavi, în special autorii finlandezi, care au un umor aparte. Apoi, tot ce a scris Jack August Merrywether, deşi ultimul roman m-a cam dezamăgit, Helen Marundi, se-nţelege, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaney şi, desigur, Grimphook, Tscherkowsky, Maland, Pitt...

Gideon era complet în ceaţă. Mi-am dat ochii peste cap.

— Rudolf Pitt, nu Brad.

Colţurile gurii i se ridicară puţin.

— Deşi trebuie să spun că Marea de ametist nu mi-a plăcut deloc, am continuat eu rapid. Prea multe metafore bombastice, nu ţi s-a părut şi ţie? Citindu-l, m-am gândit tot timpul că altcineva a scris cartea în locul lui.

— Marea de ametist? repetă Gideon, şi-acum zâmbea de-a bine- lea. Oh, da, şi mie mi s-a părut groaznic de bombastică. Pe când Avalanşa de chihlimbar mi-a plăcut nespus de mult.

N-am avut încotro şi a trebuit să-i răspund tot cu un zâmbet.

— Da, cu Avalanşa de chihlimbar a câştigat pe merit premiul austriac pentru literatură. Ce părere ai însă de Takoshi Mahuro?

— Operele de început sunt OK, dar găsesc un pic obositor faptul că îşi abordează iar şi iar trauma din copilărie, spuse Gideon. Dintre literaţii japonezi îmi place mai mult Yamamoto Kawasaki sau Haruki Murakami.

Acum nu mă mai puteam opri din râs.

— Să ştii că Murakami chiar există!

— Ştiu, replică Gideon. Charlotte mi-a dăruit o carte de-a lui. Data viitoare când mai vorbim despre cărţi, o să-i recomand Marea de ametist. De... Cum spuneai că-l cheamă?

— Rudolf Pitt.

Charlotte îi dăruise o carte - ce drăguţ din partea ei! Trebuia să-ţi şi vină o astfel de idee! Şi, în rest, oare ce mai făceau ei doi, în afară de discuţiile despre cărţi? Cheful de râs îmi cam dispăruse.

Cum puteam să stau pur şi simplu aici la taclale cu Gideon, ca şi când între noi nu s-ar fi întâmplat nimic? în primul rând, existau totuşi nişte chestiuni fundamentale de lămurit. M-am uitat fix la el şi am tras adânc aer în piept, fără să ştiu prea bine ce voiam exact să-l întreb.

„De ce m-ai sărutat?”

— Aproape că am ajuns, spuse Gideon.

Zăpăcită, m-am întors să privesc pe geam. Într-adevăr, la un moment dat, în timpul confruntării noastre, se pare că taxi-metristul lăsase lectura şi-şi reluase cursa, astfel că acum mai avea puţin şi intra pe Crown Office Row, în cartierul Temple, unde societatea secretă a Gardienilor îşi avea cartierul general. Puţin mai târziu, maşina parcă pe unul dintre locurile rezervate, alături de un Bentley strălucitor.

— Sunteţi sigur că e permis să staţionez aici?

— Da, fără nici o grijă, îl asigură Gideon şi coborî. Nu, Gwendolyn, tu rămâi în taxi până vin eu cu banii, spuse el când am dat să cobor. Şi, nu uita, orice vom fi întrebaţi, mă laşi pe mine să vorbesc. Mă întorc imediat.

— Ceasul merge, spuse taximetristul morocănos.

Ne-am uitat amândoi după Gideon, care dispărea printre zidurile venerabile ale clădirilor din Temple, şi abia atunci mi-am dat seama că fusesem lăsată acolo drept gaj.

— Sunteţi de la teatru? întrebă taximetristul.

— Poftim?

Ce era umbra aia care flutura deasupra noastră?

— Păi, mă refeream la costumele astea caraghioase.
— Nu. De la muzeu.
Pe plafonul maşinii se auzeau nişte zgomote ciudate... de zgârieturi. Ca şi când o pasăre s-ar fi aşezat deasupra. O pasăre mare.
— Ce este asta?
— Ce anume, întrebă taximetristul.
— Cred că s-a aşezat o cioară sau aşa ceva pe maşină, am spus eu plină de speranţă.
Însă nu cioara fu cea care se aplecă peste marginea plafonului şi privi pe geam înăuntru. Era micul gargui din Belgravia. Când îmi văzu expresia revoltată, afişă un zâmbet victorios pe chipul de pisică şi scuipă un jet de apă peste parbriz.

Nimic nu stă în calea dragostei; ea nu cunoaşte porţi
şi nici zăvoare
Şi-nvinge-orice oprelişti ce îi ies în cale.
Ea n-are început, şi-şi flutură aripile-i necontenit,
Bătându-le la infinit.

Matthias Claudius (1740-l815)

Doi

— Te-am surprins, nu? strigă micul gargui.
De cum coborâsem din taxi, nu se mai oprise din vorbit.
— Nu te poţi descotorosi chiar aşa uşor de unul ca mine.
— Da, bine. Ascultă...
M-am uitat nervoasă spre maşină. Taximetristului îi spusesem că aveam urgent nevoie de aer proaspăt, fiindcă îmi era rău, şi-acum el se uita înspre noi suspicios şi se întreba de ce vorbeam cu peretele. Gideon nu se vedea încă.
— În plus, pot să şi zbor.
Ca să mi-o dovedească, garguiul îşi desfăcu aripile.
— Ca un liliac. Mai rapid decât orice taxi.
— Acum ascultă-mă bine: faptul că te pot vedea nu înseamnă nicidecum...

— Mă poţi vedea şi auzi! mă întrerupse garguiul. Ştii ce rar se întâmplă asta? Ultima care a putut să mă vadă şi să mă audă a fost Madame Tussaud, iar ea, din păcate, nu punea prea mare preţ pe compania mea. De obicei, mă stropea cu apă sfinţită şi se ruga. Sărmana, era un pic cam sensibilă. Îşi dădu ochii peste cap. Ştii tu, cam multe capete tăiate...

Scuipă din nou un jet de apă, chiar dinaintea picioarelor mele.

— Încetează!

— Scuze! Este numai din cauza emoţiei. În amintirea vremurilor când eram jgheab.

Speranţele să mai scap de el erau slabe, dar voiam măcar să încerc. Pe cale paşnică. Aşa că m-am aplecat înspre el, până când ochii ne-au ajuns la acelaşi nivel.

— Eşti, fără doar şi poate, un personaj simpatic, dar e imposibil să rămâi cu mine! Viaţa mea este şi-aşa destul de complicată şi, ca să fiu sinceră, îmi sunt absolut suficiente stafiile pe care le cunosc deja. Aşa că, te rog, dispari.

— Eu nu sunt o stafie, spuse garguiul ofuscat. Eu sunt un demon. Sau, mai bine zis, ceea ce a mai rămas dintr-un demon.

— Şi care este diferenţa? am strigat eu disperată. Nu am nevoie să văd nici stafii, nici demoni. Înţelege odată! Trebuie să te întorci în biserica ta.

— Care e diferenţa? Hai, te rog! Stafiile sunt imagini ale oamenilor decedaţi, care, din te miri ce motiv, nu vor să părăsească această lume. Dar eu am fost demon de când eram încă în viaţă. Doar nu poţi să mă pui în aceeaşi oală cu stafiile obişnuite. Mai mult de atât, aceea nu e biserica mea. Pierd şi eu timpul pe-acolo.

Taximetristul se uita la mine cu gura larg căscată. Prin fereastra deschisă putea probabil să audă fiecare cuvânt - de-al meu.

Mi-am frecat fruntea cu mâna.

— Mi-e egal. În orice caz, nu poţi rămâne cu mine.

— De ce te temi? Garguiul se apropie încrezător şi-şi înclină capul. În zilele noastre, nu mai e nimeni ars dacă e considerat vrăjitor, doar pentru că vede şi ştie ceva mai multe decât oamenii obişnuiţi.

— Da, dar, în zilele noastre, cineva care vorbeşte cu fantome - ăăă şi cu demoni - este trimis la psihiatru, am spus eu. Nu înţelegi că... M-am întrerupt. N-avea nici un rost. Pe cale paşnică

nu puteam rezolva nimic. Aşa că m-am încruntat şi am spus cât de dur am putut: Doar pentru că am ghinionul să te pot vedea nu-nseamnă că poţi să mă obligi să-ţi ţin companie.

Garguiul nu păru absolut deloc impresionat.

— Dar pot să-ţi ţin eu companie, norocoaso...

— Ca să fie totul foarte clar: mă deranjezi! Aşa că, te rog, pleacă! am mârâit eu.

— Nu, nu plec! Căci, dacă plec, ai să regreţi. Apropo, ţi se întoarce partenerul de giugiuleală.

Îşi ţuguie buzele şi începu să imite zgomotul sărutului.

— Ah, ţine-ţi gura! L-am văzut pe Gideon apărând cu paşi mari de după colţ. Şi şterge-o odată!

Ultima replică am scos-o printre dinţi, fără să-mi mişc buzele, asemenea unui ventriloc. Bineînţeles că garguiul nu fu câtuşi de puţin impresionat.

— Nu cu tonul ăsta, tânără doamnă! spuse el satisfăcut. Gân- deşte-te mereu că suntem răsplătiţi cu aceeaşi monedă cu care plătim.

Gideon nu era singur. În urma lui puteam să disting silueta rotunjoară a domnului George, care gâfâia de zor, căci trebuia să alerge ca să ţină pasul cu Gideon. Îmi zâmbi de la distanţă.

Eu mi-am redresat ţinuta şi mi-am netezit rochia.

— Gwendolyn, slavă cerului, spuse domnul George, tamponân- du-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă. Eşti în regulă, fetiţa mea?

— Grăsuţul aproape c-a rămas fără suflu, observă garguiul.

— Foarte în regulă, domnule George. Am avut doar câteva... ăăă... probleme...

Gideon, care-i dădea taximetristului nişte bancnote, mă privi alarmat peste plafonul maşinii.

— ... Cu sincronizarea, am murmurat eu şi m-am uitat după taximetrist, care demară clătinând din cap.

— Da, Gideon ne-a zis deja că au apărut complicaţii. Nu-mi vine să cred, undeva în sistem este o sincopă, trebuie să analizăm asta foarte temeinic. Şi poate chiar să facem modificări. Important însă este că nu vi s-a întâmplat nimic.

Domnul George îmi oferi braţul, ceea ce păru un pic cam ciudat, căci era cu aproape o jumătate de cap mai scund decât mine.

— Vino, fetiţa mea, mai avem câte ceva de făcut.

— De fapt, aş fi vrut să ajung cât mai repede posibil acasă, am spus eu.

Garguiul se cocoţase pe un burlan şi mergea pe el în echilibru, desupra noastră, de-a lungul jgheabului unui acoperiş, cântând cât îl ţineau plămânii Friends will befriends.

— Oh, da, fireşte, spuse domnul George. Dar astăzi ai petrecut trei ore în trecut. Pentru a fi în siguranţă până mâine după-amiază, trebuie să mai elipsezi vreo câteva ore. Nu-ţi face griji, nu e nimic solicitant. Doar o pivniţă confortabilă în care îţi vei face temele.

— Dar probabil că mama mă aşteaptă şi-şi face deja griji!

În plus, era miercuri, iar acasă era ziua pentru friptură de pui la cuptor cu cartofi. Ca să nu mai vorbim că mă aşteptau acolo o cadă şi patul meu!

După ce că mă aflam într-o asemenea situaţie, să mai fiu şicanată şi cu teme pentru acasă era chiar o neruşinare. Cineva ar fi trebuit să-mi dea o scutire. „Deoarece Gwendolyn este, mai nou, implicată în misiuni zilnice, care constau în a călători în timp, va fi scutită pe viitor de teme pentru acasă.“

Garguiul continua să zbiere de pe acoperiş, iar eu mă abţineam să nu-l corectez. Mulţumită jocului Singstar şi după-amiezilor de karaoke petrecute la prietena mea Leslie, cunoşteam până şi textele pieselor formaţiei Queen şi ştiam exact că în astă melodie nu apărea în nici un vers cuvântul „castravete”.

— Două ore sunt suficiente, spuse Gideon, care înainta cu paşi aşa mari, că eu şi domnul George abia puteam să ne ţinem după el. După care poate să se ducă acasă şi să se odihnească.

Uram când vorbea despre mine la persoana a treia, cu mine de faţă.

— Da, şi-o să se bucure tare mult, am spus eu. Căci este foarte obosită.

— O vom suna pe mama ta şi-i vom spune că vei fi dusă acasă cel târziu la ora zece, spuse domnul George.

Ora zece? Adio pui la cuptor! Pun pariu pe orice că porţia mea avea să-i cadă victimă nehalitului de frate-miu.

— When you're through with life and all hope is lost, cânta garguiul, când zburând, când agăţându-se de peretele de cărămidă, pentru a coborî graţios lângă mine, pe asfalt.

— Vom spune că mai ai de stat câteva ore, zise domnul

George, mai mult pentru sine decât pentru mine. Poate ar fi mai bine să nu-i povesteşti despre călătoria ta în anul 1912, căci ea crede că ai elipsat în anul 1956.

Ajunsesem în faţa cartierului general al Gardienilor. De secole, de-aici erau controlate călătoriile în timp. Membrii familiei de Villiers erau, după câte se părea, descendenţi direcţi ai Contelui de Saint-Germain, unul dintre cei mai faimoşi călători în timp din linia bărbătească. Noi, familia Montrose, alcătuiam linia femeiască, ceea ce pentru cei din familia de Villiers părea să însemne că nu eram cu adevărat prea importanţi.

Contele de Saint-Germain fusese cel care descoperise călătoriile controlate în timp, cu ajutorul cronografului, tot el fiind cel care dăduse ordinul nebunesc conform căruia toţi cei doisprezece călători în timp trebuiau înregistraţi în cronograf.

Între timp, nu mai lipseau decât Lucy, Paul, lady Tilney şi încă o gagică, o damă de onoare, al cărei nume nu reuşeam să-l reţin. Pe ăştia mai trebuia să-i păcălim ca să le luăm vreo câţiva mililitri de sânge.

Întrebarea întrebărilor era însă ce avea să se întâmple după ce toţi cei doisprezece călători în timp erau înregistraţi în cronograf, iar cercul se închidea. Se părea că nimeni nu ştia răspunsul cu exactitate. Gardienii se comportau ca nişte popândăi când venea vorba despre conte. Cult orb fără opreliştii!

Mie mi se punea literalmente o gheară în gât când mă gândeam la Saint-Germain, căci singura mea întâlnire cu el în trecut numai plăcută nu fusese.

În faţa mea, domnul George urca treptele gâfâind. Trupul său mic şi rotunjor ca o bilă radia, ca-ntotdeauna - ceva reconfortant, în orice caz, el era cam singurul din toată gaşca în care aveam, cât de cât, încredere. Cu excepţia lui Gideon - deşi nu, nu încredere se putea numi ceea ce simţeam pentru el.

La exterior, clădirea lojei nu se deosebea de celelalte case de pe aleea îngustă ce înconjura Temple Church, în care se aflau, cu precădere, birouri de avocatură şi sedii ale unor docenţi ai Institutului de Ştiinţe Juridice. Eu ştiam însă că acel cartier era mai mare şi mult mai pretenţios decât părea pe dinafară, şi că se întindea cu precădere sub nivelul solului pe suprafeţe uriaşe.

Cu puţin timp înainte să ajungem la uşă, Gideon mă trase înapoi şi-mi şuieră în şoaptă:

— Am spus că eşti extrem de speriată, aşa că ia şi tu o figură

mai tulburată dacă vrei să ajungi acasă mai devreme.

— Am crezut că am deja o asemenea figură, am murmurat eu.

— Vă aşteaptă în Sala Dragonului, spuse domnul George gâfâind când am ajuns sus, pe coridor. Luaţi-o voi înainte, eu am s-o rog pe doamna Jenkins să vă aducă ceva de mâncare. Probabil vă e cam foame. Aveţi vreo dorinţă anume?

Înainte să-mi pot exprima poftele, Gideon mă apucă de braţ şi mă trase mai departe.

— Dacă se poate, cât mai mult din toate! am mai apucat eu să-i strig domnului George peste umăr, înainte ca Gideon să mă tragă după el pe un culoar din spatele unei alte uşi.

Mi-era greu să nu mă împiedic cu rochia mea cea lungă.

Garguiul ţopăia agil pe lângă noi.

— Partenerul tău de giugiuleală nu e prea manierat, spuse el. În mod obişnuit, aşa tragi după tine o capră pe care-o duci la iarmaroc.

— Nu te mai grăbi în halul ăsta, i-am spus lui Gideon.

— Cu cât scăpăm mai repede, cu atât te poţi duce acasă mai curând.

Îmi purta oare de grijă sau doar voia să scape de mine?

— Da, dar... poate că eu îmi doresc să fiu de faţă, la asta nu te-ai gândit? Am şi eu o mulţime de întrebări şi m-am săturat să nu-mi dea nimeni nici un răspuns.

Gideon rări puţin pasul.

— Astăzi oricum nu mai are cine să-ţi dea vreun răspuns - astăzi vor vrea să ştie cum a fost posibil ca Lucy şi Paul să ne aştepte. Din păcate, tu eşti încă principalul nostru suspect.

Acel „nostru” mi-a dat un junghi în inimă, ceea ce m-a cam iritat.

— Eu sunt singura care nu ştie nimic despre nimic!

Gideon oftă.

— Am încercat deja să-ţi explic. Acum, probabil că eşti complet ignorantă şi... inocentă, dar nu ştie nimeni ce vei face în viitor. Nu uita că poţi călători în trecut şi poţi, astfel, să le povesteşti lui Lucy şi lui Paul despre vizita noastră. Se întrerupse. Ăăă... ai putea să le povesteşti.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La fel cum ai putea şi tu! Şi, la urma urmei, de ce trebuie să fie neapărat unul dintre noi doi? Oare Margret Tilney nu ar fi putut să-şi lase ei înseşi un mesaj în trecut? Sau Gardienii? Ar

putea să trimită o scrisoare unuia dintre călătorii în timp, din orice epocă, în orice epocă...

— Hă? făcu garguiul, care zbura acum deasupra noastră. Poate să-mi explice şi mie cineva despre ce vorbiţi? Nu-nţeleg o iotă.

— Cu siguranţă, există mai multe variante de explicaţii, spuse Gideon şi încetini şi mai mult. Astăzi însă am avut impresia că Lucy şi Paul te-au impresionat cumva, ca să zic aşa. Se opri, îmi dădu drumul braţului şi mă privi serios. Ai fi vorbit cu ei şi le-ai fi ascultat poveştile mincinoase, poate chiar le-ai fi dat de bunăvoie sânge pentru cronograful furat dacă nu aş fi fost şi eu de faţă.

— Nu, nu aş fi făcut asta, am negat eu. Dar mi-ar fi plăcut să aud ce aveau să ne zică. Nu m-au impresionat negativ.

Gideon încuviinţă din cap.

— Vezi, exact ce spuneam. Gwendolyn, oamenii ăştia intenţionează să distrugă un secret care a fost ocrotit timp de sute de ani. Vor să obţină ceva la care nu au dreptul. Iar pentru asta nu au nevoie decât de sângele nostru. Nu cred că se vor da înapoi de la nimic pentru a-l obţine.

îşi înlătură o şuviţă cârlionţată de păr şaten de pe frunte, iar eu mi-am ţinut involuntar respiraţia.

Dumnezeule, arăta aşa de bine! Ochii ăia verzi, linia frumos arcuită a buzelor, pielea albă - totul era absolut perfect la el. Şi mai şi mirosea atât de bine, încât, pentru o secundă, m-am simţit ademenită de gândul să-mi sprijin, pur şi simplu, capul pe pieptul lui. Bineînţeles că nu am făcut-o.

— Poate ai uitat că şi noi ne dorim sângele lor şi că tu ai fost cel care i-a ţinut lui Lucy un pistol la ceafă, şi nu viceversa, am replicat eu. Ea nu era înarmată.

O cută se ivi între sprâncenele lui Gideon.

— Gwendolyn, nu fi aşa naivă! Am fost atraşi într-o ambuscadă. Lucy şi Paul aveau întăriri înarmate. Erau cel puţin patru contra unu!

— Doi! am strigat eu. Mai eram şi eu pe-acolo!

— Cinci, dacă o punem la socoteală şi pe lady Tilney. Fără pisolul meu, se prea poate să fi fost morţi acum. Oricum, ne-ar fi putut lua sânge cu forţa, căci exact de-asta se aflau acolo. Iar tu voiai să vorbeşti cu ei?

Mi-am muşcat buzele.

— Alooo? spuse garguiul. Se mai gândeşte cineva şi la mine? Sunt total confuz!

— Înţeleg că eşti derutată, continuă Gideon, de data asta mult mai blând, dar cu o aroganţă de nerecunoscut în glas. În ultimele zile ai trăit şi ai aflat mult prea multe. Ai fost total nepregătită. Cum ai putea înţelege despre ce e vorba aici? Locul tău este acasă, în pat. Aşa că, hai să isprăvim odată! Mă apucă din nou de braţ şi mă trase după el. Eu am să vorbesc, iar tu îmi vei confirma povestea, bine?

— Da, ai spus-o deja de cel puţin douăzeci de ori! am răspuns eu iritată şi m-am proptit pe picioare în faţa unei plăcuţe de alamă pe care scria „Ladys“.

— Puteţi începe fără mine. Eu am nevoie la toaletă încă din 1912.

Gideon îmi dădu drumul.

— Ştii cum să ajungi sus?

— Bineînţeles, am spus eu, deşi nu eram aşa de sigură că puteam să mă bazez pe simţul meu de orientare.

Casa asta avea prea multe culoare, scări, unghere şi uşi.

— Foarte bine! Măcar am scăpat de tip, spuse garguiul. Acum poţi să-mi explici în linişte ce se petrece aici!

Am aşteptat până când Gideon a dispărut după următorul colţ, apoi am deschis uşa toaletei şi am mârâit la gargui:

— Treci odată înăuntru!

— Poftim?

Garguiul mă privi ofensat.

— În closet? Deci asta este absolut...

— Nu mă interesează părerea ta. Nu sunt prea multe locuri unde să poţi conversa în linişte cu demonii şi nu vreau să risc să ne audă cineva! Aşa că treci!

Garguiul se ţinu de nas şi mă urmă fără tragere de inimă în toaletă, unde mirosea uşor, doar a dezinfectant şi a lămâie. Am aruncat o privire scurtă în cabină. Nu era nimeni.

— Aşa. Acum fii atent. Ştiu că probabil n-am să scap de tine prea repede, însă, dacă vrei să rămâi cu mine, atunci trebuie să respecţi câteva reguli, clar?

— Să nu mă scobesc în nas, să nu vorbesc urât, să nu sperii câinii..., turui garguiul.

— Ce? Nu, ceea ce vreau eu este să-mi accepţi spaţiul intim. Serile şi când sunt în baie, vreau să fiu singură, iar dacă se mai

întâmplă să mă sărute cineva - aici a trebuit să înghit în sec -, nu vreau să am spectatori, e clar?

— Hmm, făcu garguiul. Şi aud asta din gura cuiva care m-a târât într-un closet!

— Deci ne-am înţeles? îmi vei respecta spaţiul intim?

— Sub nici o formă nu vreau să te văd sub duş sau - pfui, Doamne fereşte! - când te săruţi, spuse garguiul emfatic. Chiar nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji în privinţa asta. Şi, de regulă, şi mie mi se pare cam plictisitor să-i privesc pe oameni dormind. Sforăiturile şi balele lor, ca să nu mai vorbesc despre altele...

— În plus, nu te băga în vorbă atunci când sunt la şcoală sau când discut cu cineva - şi, te rog, dacă chiar trebuie să cânţi, fă-o când nu sunt eu de faţă!

— Pot să imit şi trompeta, spuse garguiul. Sau o goarnă de poştalion. Ai câine?

— Nu!

Am inspirat adânc. Pentru individul ăsta aveam nevoie de nervi de oţel.

— Nu poţi să faci rost de unul? în caz extrem, merge şi o pisică, dar pisicile sunt mereu tare arogante şi nu poţi să le enervezi prea uşor. Mai există şi păsări care mă pot vedea. Ai o pasăre?

— Bunica mea nu suportă animalele de casă, am spus eu şi m-am abţinut să adaug că nu suporta nici animalele de casă invizibile.

— Bine, acum s-o luăm cu începutul: pe mine mă cheamă Gwendolyn Shepherd. Mă bucur să te cunosc.

— Xemerius, spuse garguiul radiind cu tot chipul. Sunt încântat. Se cocoţă pe chiuvetă şi mă privi adânc în ochi. Pe bune! Foarte, foarte încântat! îmi cumperi o pisică?

— Nu. Şi-acum ieşi! Am nevoie la toaletă!

— Îh.

Xemerius se năpusti pe uşă afară, fără s-o deschidă în prealabil, după care l-am auzit din nou pe hol, fredonând Friends will be friends.

Am rămas în toaletă mai mult decât ar fi fost necesar. M-am spălat temeinic pe mâini şi mi-am clătit faţa cu apă rece din belşug, sperând să mi se limpezească din nou mintea. Dar nu am reuşit să opresc vâltoarea gândurilor. Mi-am privit părul în

oglindă. Arăta de parcă şi-ar fi făcut nişte ciori cuib în el. Am încercat să-l netezesc cu degetele şi să-mi ridic puţin moralul. Aşa cum ar fi făcut prietena mea Leslie dacă ar fi fost aici.

„Mai sunt doar câteva ore şi-ai reuşit, Gwendolyn. Hei, ţinând cont de faptul că eşti obosită şi flămândă, nici nu arăţi aşa rău."

Reflexia din oglindă mă privea dezaprobator, cu ochi mari şi încercănaţi.

„Bine, am minţit", am recunoscut eu. „Arăţi groaznic. Dar ai arătat şi mai rău. De exemplu, atunci când ai avut vărsat de vânt. Aşa că, fruntea sus! Ai să reuşeşti."

Xemerius se agăţase precum un liliac de un candelabru de pe coridor.

— Cam sinistru aici, îşi dădu el cu părerea. Tocmai a trecut un cavaler templier cu un braţ lipsă, îl cunoşti?

— Nu, am spus. Slavă Domnului! Vino, trebuie s-o luăm pe-aici.

— Îmi explici şi mie chestia aia cu călătoria în timp?

— Nici eu n-o înţeleg.

— Îmi cumperi o pisică?

— Nu.

— Ştiu eu un loc unde se găsesc gratis. Hei, în armura de acolo e un om.

I-am aruncat pe furiş o privire armurii. Avusesem, într-adevăr, senzaţia că văzusem nişte ochi licărind îndărătul vizierei închise. Era aceeaşi armură pe care o bătusem ieri pe umăr cu obrăznicie, crezând, desigur, că era doar de decor.

Aveam impresia că mă despărţeau ani de ziua de ieri.

În faţa uşii Sălii Dragonului m-am întâlnit cu doamna Jenkins, secretara. Ducea o tavă şi se bucură să mă vadă, ca să-i deschid uşa.

— Mai întâi doar ceai şi biscuiţi, scumpo, spuse ea zâmbind, parcă scuzându-se. Doamna Mallory a plecat de mult acasă şi trebuie să caut prin bucătărie, să văd ce pot să pregătesc pentru copiii mei flămânzi.

Am încuviinţat din cap politicoasă, dar eram sigură că, dacă se străduia puţin, mi-ar fi putut auzi stomacul mormăind ceva de genul: „Comandă ceva la chinezi".

Cei din sală ne aşteptau deja: Gideon, unchiul Falk, care mă ducea mereu cu gândul la un lup, cu ochii lui chihlimbarii şi părul alb, doctorul White cel sever şi sumbru, cu veşnicul lui

costum negru, şi - surpriză - chiar şi profesorul meu de engleză şi istorie, domnul Whitman, poreclit şi Domnul Veveriţoi. M-am simţit brusc şi mai prost şi am început să trag încurcată de panglica bleu a rochiei. Nu mai departe de azi-dimineaţă, domnul Whitman mă prinsese chiulind împreună cu Leslie şi ne ţinuse o predică dojenitoare. În plus, mai şi confiscase de la Leslie toate informaţiile adunate de ea de pe net. Până în acel moment, doar bănuisem că ar fi făcut parte din Cercul Iniţiaţilor al Lojei Gardienilor, lucru care se confirma, astfel, oficial.

— Iată-te, Gwendolyn, spuse Falk de Villiers prietenos, dar fără să zâmbească.

Părea nebărbierit, dar poate că făcea parte dintre bărbaţii care se bărbieresc dimineaţa, iar seara au deja o barbă ca de trei zile. Probabil că de vină erau zonele mai închise la culoare din jurul gurii, dar, în orice caz, părea mai încordat şi mai serios decât ieri sau chiar decât la prânz. Un lup alfa nervos.

Domnul Whitman îmi făcu totuşi cu ochiul, iar doctorul White mormăi ceva ininteligibil, din care se auziră cuvintele: „muieri” şi „punctualitate”.

Lângă doctorul White se afla, ca-ntotdeauna, mica fantomă blondă a băieţelului Robert, singurul care părea să se bucure că mă vedea, căci îmi adresă un zâmbet radios. Robert era fiul doctorului White, care murise la vârsta de şapte ani înecat într-o piscină şi care-l însoţea, de atunci, pe doctor pas cu pas, ca fantomă. Sigur că, în afară de mine, nimeni altcineva nu-l putea vedea, şi, deoarece doctorul White era mereu de faţă, nu apucasem încă să port o discuţie serioasă cu Robert, pentru a afla, de exemplu, de ce mai bântuia pe acest pământ.

Cu braţele încrucişate, Gideon se sprijinea de unul dintre pereţii artistic decoraţi cu sculpturi. Privirea lui trecu repede pe lângă mine, apoi se opri la biscuiţii de pe tava adusă de doamna Jenkins. Speram ca stomacul lui să ghiorţăie la fel de tare ca al meu.

Xemerius se strecurase în încăpere înaintea mea şi-acum privea apreciativ de jur-împrejur.

— Mii de trăsnete şi fulgere! exclamă el. Nu-i rea deloc coşme- lia asta.

Dădu un ocol încăperii, admirând sculpturile pe care nici eu nu mă puteam sătura să le privesc. Mai ales sirena, care plutea deasupra sofalei, mă fermecase. Fiecare solzişor era reprezentat

în cel mai mic detaliu, în toate nuanţele de albastru şi de turcoaz. Însă numele sălii venea de la dragonul uriaş care şerpuia între cele două candelabre suspendate de plafon şi care părea atât de real, de parcă ar fi putut în orice clipă să-şi desfacă aripile şi să-şi ia zborul.

Mi-ar fi plăcut să spun: „Nu face rău, vrea doar să se joace” (în speranţa că aşa şi era), dar nu era recomandabil să vorbeşti cu o fantomă despre un demon, când încăperea era plină de oameni care nu-i puteau vedea nici pe unul, nici pe celălalt.

— Mă duc să văd dacă mai găsesc ceva de mâncare prin bucătărie, spuse doamna Jenkins.

— Aţi terminat de mult programul, doamnă Jenkins, replică Falk de Villiers. Lucraţi prea mult peste program în ultima vreme.

— Da, mergeţi acasă, îi ordonă ţâfnos doctorul White. N-o să moară nimeni de foame aici.

Ba da, eu! Şi eram sigură că la fel gândea şi Gideon în acel moment. Când privirile ni se întâlniră, îmi zâmbi.

— Dar biscuiţii nu sunt tocmai o cină sănătoasă pentru nişte copii, spuse doamna Jenkins, e drept, destul de încet.

Bineînţeles că eu şi cu Gideon nu mai eram nişte copii, dar o masă decentă tot ni se cuvenea. Păcat că doamna Jenkins era singura de acolo de aceeaşi părere cu mine, căci, din păcate, nu prea era luată în seamă. La uşă, se ciocni de domnul George, care în continuare avea respiraţia întretăiată şi care mai şi căra două foliante grele, legate în piele.

— Ah, doamnă Jenkins, spuse el. Mulţumesc mult pentru ceai. Vă rog să mergeţi acasă şi să încuiaţi dumneavoastră biroul.

Doamna Jenkins s-a încruntat, dar a răspuns politicos:

— Pe mâine-dimineaţă!

Domnul George închise uşa în urma ei cu un gâfâit zgomotos, apoi puse cărţile groase pe masă.

— Aşa, iată-mă-s. Putem începe. Cu patru membri ai Cercului Iniţiaţilor nu avem cvorum, dar mâine vom fi aproape în formaţiune completă. Sinclair şi Hawkins sunt, după cum era de aşteptat, indisponibili, ambii transferându-mi mie dreptul de vot. Astăzi nu vom face decât să stabilim o direcţie aproximativă.

— Cel mai bine ar fi să ne aşezăm.

Falk ne indică scaunele aşezate împrejurul mesei aflate chiar sub dragonul sculptat, fiecare alegându-şi un loc.

Gideon îşi aşeză redingota pe spătarul scaunului plasat în diagonală faţă de al meu şi-şi suflecă mânecile.

— Am să mai spun încă o dată: nu ar trebui ca Gwendolyn să fie prezentă la această discuţie. Este obosită şi foarte înspăimântată. Ar trebui să elipseze, după care, cineva ar trebui s-o ducă acasă.

„Şi-nainte de toate, să-i comande cineva, vă rog, o pizza, cu multă brânză.”

— Nu-ţi face griji, Gwendolyn va sta doar puţin, ca să aibă ocazia să ne prezinte impresiile ei, spuse domnul George. Apoi o voi conduce personal la cronograf.

— Chiar aşa speriată nu mi se pare, mormăi doctorul White.

Robert, mica fantomă, rămăsese în spatele scaunului lui şi privea

curios spre sofaua pe care stătea tolănit Xemerius.

— Ce-i chestia aia? mă întrebă.

Bineînţeles că nu i-am răspuns.

— Eu nu sunt o chestie. Sunt un bun prieten de-al lui Gwendolyn, răspunse Xemerius în locul meu şi scoase limba. Dacă nu cumva cel mai bun prieten al ei. O să-mi cumpere un câine.

Am privit severă înspre sofa.

— Imposibilul s-a întâmplat, spuse Falk. Când Gideon şi Gwendolyn s-au dus în vizită la lady Tilney, erau deja aşteptaţi. Toţi cei de faţă pot depune mărturie că am ales absolut la întâmplare data şi ora vizitei lor. Cu toate acestea, Lucy şi Paul îi aşteptau. Nu are cum să fie o pură coincidenţă.

— Asta înseamnă că cineva trebuie să le fi povestit despre această întâlnire, spuse domnul George, care răsfoia unul dintre foliante. Întrebarea este cine:

— Mai degrabă când, replică doctorul White, privindu-mă.

— Şi cu ce scop, am intervenit eu.

Gideon se încruntă.

— Scopul e clar. Au nevoie de sângele nostru ca să-l introducă în cronograful furat. De aceea şi-au adus şi întăriri.

— În Anale nu apare nici măcar un cuvinţel despre vizita voastră, spuse domnul George. Cu toate că voi v-aţi întâlnit cu cel puţin trei Gardieni dintre cei postaţi să păzească intrările. Vă puteţi aminti numele lor?

— Primul secretar ne-a întâmpinat personal. Gideon îşi

îndepărtă o buclă de pe frunte. Burghes sau cam aşa ceva. Ne-a spus că erau aşteptaţi să elipseze pe seară fraţii Jonathan şi Timothy de Villiers, în timp ce lady Tilney elipsase deja la primele ore ale dimineţii. Iar un bărbat pe nume Winsley ne-a dus la Belgravia cu o caleaşcă. Ar fi trebuit să ne aştepte în faţa uşii, dar, când am ieşit din casă, caleaşca dispăruse. A trebuit s-o luăm la fugă pe jos şi să ne adăpostim într-o ascunzătoare în aşteptarea saltului înapoi.

Simţeam cum mă înroşeam, amintindu-mi modul cum ne petrecuserăm timpul în ascunzătoare. Am luat repede un biscuit, lăsându-mi părul să-mi ascundă faţa.

— Consemnarea din acea zi a fost făcută de un Gardian din Cercul Iniţiaţilor, un anume Frank Mine. Nu sunt decât câteva rânduri, câte ceva despre vreme, apoi ceva despre un marş de protest al sufragetelor în City şi menţiunea că lady Tilney s-a prezentat punctuală pentru a elipsa. Nici un eveniment deosebit. Gemenii de Villiers nu sunt menţionaţi, deşi au fost şi ei în fiecare an membri ai Cercului Iniţiaţilor.

Domnul George oftă şi închise foliantul.

— Foarte ciudat. Totul ne duce cu gândul la un complot în propriile rânduri.

— Iar întrebarea principală rămâne cum de-au putut Lucy şi Paul să ştie că voi doi urma să apăreţi în această zi, la acestă oră la lady Tilney, spuse domnul Whitman.

— Puh, izbucni Xemerius de pe sofa. Cam prea multe nume - îmi vâjâie capul.

— Explicaţia este clară, spuse doctorul White, privindu-mă din nou.

Toţi priveau în gol, gânditori şi posomorâţi, inclusiv eu. Nu făcusem nimic, dar era evident că toţi cei prezenţi erau de părere că eu, la un moment dat din viitor, aveam să simt nevoia să le dezvălui lui Lucy şi lui Paul momentul în care urma să o vizităm pe lady Tilney - indiferent de motiv. Totul era foarte confuz şi, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai ilogic. Şi, deodată, m-am simţit foarte singură.

— Ce fel de ciudaţi mai sunteţi şi voi? întrebă Xemerius şi sări de pe sofa pentru a se atârna cu capul în jos de unul dintre candelabrele uriaşe. Aşa deci, călătorii în timp, da? Cei de teapa mea am trecut prin multe, dar ăsta este şi pentru mine un teritoriu virgin.

— Eu nu înţeleg un lucru, am spus eu. De ce v-aţi aşteptat să scrie ceva despre vizita noastră în aceste Anale, domnule George? Adică, dacă ar fi fost ceva, aţi fi văzut şi aţi fi conştientizat dinainte că aveam să ajungem în acea zi acolo şi aţi fi ştiut exact prin ce urma să trecem. Sau e totul ca-n filmul acela cu Ashton Kutcher? De fiecare dată când unul dintre noi se întoarce din trecut, se schimbă şi tot viitorul?

— Aceasta este o întrebare interesantă şi foarte filosofică, Gwendolyn, spuse domnul Whitman, ca şi cum ne-am fi aflat la una dintre orele lui. Nu ştiu despre ce film vorbeşti, dar, conform legilor logicii, chiar şi cea mai mică schimbare din trecut poate influenţa enorm viitorul. Există o istorioară scurtă de Ray Bradbury în care...

— Poate ar fi bine să amânăm discuţiile filosofice pentru altă dată, îl întrerupse Falk de Villiers. Acum aş dori să aud detaliile despre ambuscada care a avut loc în casa lui lady Tilney şi cum de aţi reuşit să scăpaţi.

M-am uitat la Gideon. Îl imploram din priviri să prezinte cea mai bună versiune de poveste fără pistol. Mi-am mai luat un biscuit.

— Am avut noroc, spuse Gideon, vorbind la fel de calm ca de obicei. Am observat imediat că era ceva în neregulă. Lady Tilney nu părea deloc surprinsă să ne vadă. Masa era pregătită. Când Paul şi Lucy au apărut, iar valetul s-a postat în uşă, eu şi Gwendolyn am tulit-o prin camera vecină şi-apoi pe scara servitorilor. Caleaşca dispăruse, aşa că am luat-o pe jos.

Nu părea să-i fie greu să mintă. Faţa nu i se-nroşi ca să-l dea de gol, nu clipi nervos, nu privi stresat în sus, nu avea nici urmă de nesiguranţă în glas. Cu toate astea, mi s-a părut că versiunii lui îi lipsea acel ceva care ar fi făcut-o credibilă.

— Ciudat, spuse doctorul White. Dacă ambuscada ar fi fost pusă la cale cum se cuvine, ar fi fost înarmaţi şi ar fi avut grijă să nu puteţi scăpa.

— Mă ia ameţeala, zise Xemerius de pe sofa. Urăsc formele astea verbale care amestecă viitorul şi trecutul cu un conjunctiv.

M-am uitat nerăbdătoare la Gideon. Acum chiar trebuia să-i vină o idee strălucită, dacă voia să rămână la versiunea lui fără pistol.

— Cred că, pur şi simplu, i-am luat prin surprindere, spuse Gideon.

— Hmm, făcu Falk.

Nici feţele celorlalţi nu arătau cu-adevărat convinse. Nici nu era de mirare! Gideon o dăduse-n bară! Dacă tot minţeai, atunci trebuia să serveşti şi nişte detalii derutante, care să nu intereseze pe nimeni.

— Am fost foarte rapizi, am intervenit eu repede. Scara servitorilor se pare că era proaspăt cerată, căci mai că am alunecat. De fapt, mai mult am alunecat pe scări în jos decât să le coborâm normal. Dacă nu m-aş fi ţinut bine de balustradă, acum m-aş fi aflat tot în anul 1912, cu gâtul rupt. Practic, ce se întâmplă dacă mori într-o deplasare în timp? Cadavrul revine singur înapoi? Mda, în orice caz, am avut noroc că uşa de jos era deschisă, deoarece slujnica tocmai intra cu un coş plin cu cumpărături. Una grasă şi blondă. Am crezut că Gideon o s-o doboare şi pe ea; avea ouă în coş, vă daţi seama ce ar fi ieşit. Dar am fugit pe lângă ea şi-apoi, cât de repede-am putut, de-a lungul străzii. Mi-am făcut şi-o băşică la deget.

Gideon se lăsase pe spate în scaun şi-şi încrucişă braţele. Nu i-am putut interpreta exact privirea, dar nu părea nici să mă aprecieze, nici să-mi fie recunoscător.

— Data viitoare am să mă încalţ în pantofi de sport, am mai spus eu în tăcerea generală.

După care mi-am mai luat un biscuit. În afară de mine, se pare că nu mai voia nimeni să mănânce.

— Eu am o teorie, spuse domnul Whitman rar, jucându-se cu inelul cu sigiliu de la mâna sa dreaptă. Şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că nu greşesc. Dacă...

— Încep, încet-încet, să mă simt prost, căci am spus-o deja de-atâtea ori, dar ea nu ar trebui să ia parte la această discuţie, interveni Gideon.

Am simţit cum junghiul din inima mea se transformă în ceva chiar mai rău. Acum nu mă mai simţeam rănită, ci furioasă.

— Are dreptate, fu de acord doctorul White. Este un gest absolut necugetat s-o lăsăm să ia parte la deliberările noastre.

— Dar ne bazăm şi pe amintirile lui Gwendolyn, spuse domnul George. Orice amintire, oricât de nesemnificativă, referitoare la vestimentaţie, cuvinte şi aspect exterior, ar putea să ne dea indiciul decisiv legat de perioada de timp de referinţă a lui Lucy şi a lui Paul.

— O să ştie lucrurile astea şi mâine, şi poimâine, replică Falk

de Villiers. Cred că cel mai bine ar fi, într-adevăr, să te duci cu ea să elipseze, Thomas.

Domnul George îşi încrucişă braţele peste abdomenul său rotund şi tăcu.

— Am să merg eu cu Gwendolyn... la cronograf şi am să supraveghez călătoria în timp, spuse domnul Whitman şi-şi împinse scaunul în spate.

— Bine, încuviinţă Falk. Două ore vor fi mai mult decât suficiente. Unul dintre adepţi ar putea s-o aştepte la întoarcere; de tine mai avem nevoie aici, sus.

L-am privit pe domnul George întrebător. Din păcate, el ridică din umeri resemnat.

— Vino, Gwendolyn!

Domnul Whitman se ridicase deja.

— Cu cât scapi mai repede de asta, cu atât ajungi mai repede în pat, iar mâine-dimineaţă poţi să te prezinţi cum trebuie la şcoală. Apropo, abia aştept să-ţi ascult prezentarea despre Shakespeare.

Dumnezeule! Ăsta da, tupeu! Să vorbeşti în acele momente despre Shakespeare era chiar prea de tot!

Am mai stat pe gânduri o clipă, întrebându-mă dacă să protestez sau nu, dar am decis să n-o fac. În principiu, chiar nu-mi doream să iau parte la acea şuetă idioată. Voiam s-ajung acasă şi să uit tot acel talmeş-balmeş cu călătorii în timp - şi pe Gideon odată cu el. N-aveau decât să jongleze cu secretele lor în încăperea aia excentrică, până când leşinau de oboseală. Mai ales lui Gideon îi doream asta. Şi-n plus, şi-un coşmar după...?

Xemerius avea dreptate: erau cu toţii nişte ciudaţi.

Tâmpenia a fost doar că tot nu m-am putut abţine să mă uit la Gideon şi să mă gândesc prosteşte: „Dacă mi-ar zâmbi acum, măcar o dată, i-aş ierta totul“.

Lucru pe care, desigur, nu l-a făcut. În schimb, m-a privit inexpresiv, astfel că a fost imposibil să pot spune ce se petrecea în capul lui. Pentru o clipă, sărutul nostru părea atât de îndepărtat, iar eu, nici nu ştiu din ce motiv, nu am putut să nu mă gândesc la nişte versuri sinistre pe care Cynthia Dale, prezicătoarea clasei în ale dragostei, le spunea întotdeauna cel mai bine: „Ochi verzi precum o broască/ Te iubeşte, apoi te lasă“.

— Noapte bună, am spus eu demnă.

— Noapte bună, au murmurat toţi.
Toţi, mai puţin Gideon. El a spus:
— Nu uitaţi s-o legaţi la ochi, domnule Whitman.
Domnul George pufni supărat pe nas. Când domnul Whitman deschise uşa şi mă lăsă să ies pe hol, l-am auzit pe domnul George zicând:
— V-aţi gândit cumva că exact această marginalizare ar putea fi motivul pentru care lucrurile care urmează să se întâmple se vor întâmpla?
Nu am mai putut auzi însă dacă cineva a şi răspuns. Uşa masivă se închise şi nu se mai auzi nici o voce.
Xemerius se scărpina în cap cu vârful cozii.
— Asta este cea mai smintită adunare pe care am întâlnit-o vreodată!
— Nu pune la suflet, Gwendolyn, o îndemnă domnul Whitman.
Scoase o eşarfă neagră din jachetă şi mi-o împinse sub nas.
— Eşti cea mai nouă în acest joc. Marea necunoscută din ecuaţie.
Şi eu ce trebuia să spun acum? Şi pentru mine era totul nou! Cu trei zile în urmă, nu ştiam nimic despre existenţa acestor
Gardieni. Cu trei zile în urmă, viaţa mea era încă absolut normală. Mă rog, în mare parte cel puţin.
— Domnule Whitman, înainte să mă legaţi la ochi… am putea să trecem prin atelierul lui Madame Rossini ca să-mi recuperez lucrurile? Am la ea două uniforme care îmi trebuie, ca să am cu ce mă-mbrăca mâine la şcoală. Şi-n plus, şi ghiozdanul meu tot acolo e.
— Bineînţeles.
Înaintam, iar domnul Whitman flutura binedispus eşarfa în aer.
— Poţi să te şi schimbi; în călătoria asta n-ai să te întâlneşti cu nimeni. În ce an ar trebui să fii trimisă?
— Oricum nu contează dacă tot mă trimiteţi într-o pivniţă, am spus eu.
— Păi da, dar trebuie să alegem un an în care să poţi ateriza fără probleme în aşa-numita… ăăă… pivniţă, preferabil fără să dai ochii cu cineva. Începând cu anul 1945 ar trebui să nu fie nici o problemă - căci, înainte de acest an, erau folosite ca adăposturi antiaeriene. Ce zici de 1974? Este anul în care m-am născut eu, un an bun. Râse. Sau alegem 30 iulie 1966. Atunci a

câştigat Anglia finala Campionatului Mondial de Fotbal împotriva Germaniei. Dar nu prea te interesează fotbalul, nu-i aşa?

— Mai ales când mă aflu într-o pivniţă de douăzeci de metri pătraţi, fără ferestre, nu prea, am spus eu fără vlagă.

— Totul este numai pentru a te proteja.

Domnul Whitman oftă.

— O clipă, o clipă, spuse Xemerius, care trepida alături de mine. Iar nu pricep nimic. Să-nţeleg că acum te vei sui într-o maşină a timpului şi vei călători în trecut?

— Da, întocmai, am răspuns eu.

— Atunci să alegem anul 1948, spuse domnul Whitman mulţumit. Jocurile Olimpice de Vară de la Londra.

Deoarece o luase înainte, nu putuse să vadă că-mi dădusem ochii peste cap.

— Călătorii în timp! Tssss. Ce mai prietenă faină mi-am ales! spuse Xemerius şi, pentru prima oară, reuşeam să ghicesc ceva ce semăna a respect în vocea lui.

Încăperea în care era păstrat cronograful se afla mult sub pământ şi, deşi până atunci fusesem adusă şi luată de-acolo numai legată la ochi, începusem oarecum să-mi imaginez unde era amplasată. Şi asta deoarece, şi în 1912, şi în 1782, avusesem voie, din fericire, s-o părăsesc nelegată la ochi. Când domnul Whitman mă conduse de la croitoria lui Madame Rossini de-a lungul coridoarelor şi al scărilor, drumul îmi păru chiar foarte familiar; numai pe ultima bucată am avut sentimentul că domnul Whitman a făcut o buclă în plus, ca să mă deruteze.

— Ăsta chiar ştie să facă situaţia palpitantă, spuse Xemerius. De ce au ascuns maşina asta a timpului în cea mai obscură pivniţă cu putinţă?

L-am auzit pe domnul Whitman vorbind cu cineva, după care s-a deschis o uşă masivă, care s-a închis apoi la loc, iar domnul Whitman mi-a eliberat ochii.

Am clipit des la vederea luminii. Lângă domnul Whitman se afla un tânăr roşcat în costum negru, care părea un pic cam agitat şi care transpira de emoţie. M-am uitat după Xemerius, care, ca să se amuze, strecurase capul în afara încăperii, prin uşa închisă, în vreme ce restul corpului îi rămăsese înăuntru.

— Astea sunt cele mai groase ziduri pe care le-am văzut vreodată, spuse el, după ce intră iar cu totul în cameră. Sunt aşa de groase, că ar putea zidi în el şi-un pui de elefant, şi-anume

de-a latul, dacă mă-nţelegi.

— Gwendolyn, acesta este domnul Marley, adept de gradul unu, spuse domnul Whitman. El te va aştepta aici la întoarcere şi te va conduce înapoi sus. Domnule Marley, ea este Gwendolyn Shepherd, Rubinul.

— Sunt onorat, domnişoară.

Roşcatul făcu o mică plecăciune. I-am zâmbit jenată.

— Ăăă, da, mă bucur de asemenea.

Domnul Whitman se îndreptă către un seif ultramodern, cu display care clipea, care-mi scăpase în cursul celor două vizite anterioare. Se afla ascuns în spatele unei tapiserii, pe care erau ţesute scene de basm, aparent din Evul Mediu. Cavaleri cu cai şi pompoane la coifuri şi domniţe cu coifuri ascuţite şi văluri admirau fără jenă un adolescent pe jumătate gol, care răpusese un balaur. În vreme ce domnul Whitman introducea cifrul, domnul Marley cel roşcat privea discret în podea, deşi oricum nu se putea vedea nimic, căci domnul Whitman ascunsese privirilor noastre display-ul cu spatele lui lat. Uşa seifului se deschise uşor, iar domnul Whitman luă dinăuntru cronograful înfăşurat într-o husă de mătase şi-l puse pe masă.

Domnul Marley îşi ţinu surprins răsuflarea.

— Domnul Marley vede azi pentru prima oară cum se foloseşte cronograful, spuse domnul Whitman şi-mi făcu cu ochiul. Cu bărbia, indică înspre o lanternă care se afla pe masă. Ia-o, pentru cazul în care curentul electric face vreo figură. Ca să nu trebuiască să mori de spaimă pe-ntuneric.

— Mulţumesc.

Am stat să mă gândesc dacă nu cumva ar fi fost bine să fi cerut şi-un insecticid; o pivniţă aşa de veche era, cu siguranţă, plină de păianjeni... Şi de şobolani? Nu era cinstit să fiu trimisă acolo singură-singurică.

— Aş putea, vă rog, să primesc şi-un băţ?

— Un băţ? Gwendolyn, n-ai să te întâlneşti cu nimeni acolo.

— Dar, poate sunt şobolani...

— Şobolanii se tem ei de tine, şi nu invers, crede-mă.

Domnul Whitman scosese cronograful din husa de mătase.

— Impresionant, nu-i aşa, domnule Marley?

— Da, sir. Foarte impresionant, sir.

Domnul Marley se holba reverenţios la aparat.

— Linguşitorule! izbucni Xemerius. Roşcaţii sunt totdeauna

linguşitori, nu crezi?

— Mi-l imaginasem mai mare, am spus eu. Şi nu m-aş fi gândit niciodată că o maşină a timpului ar semăna aşa de mult cu un ceas de pus deasupra şemineului.

Xemerius fluieră printre dinţi.

— Astea zic şi eu pietricele! Dacă mai sunt şi veritabile, atunci şi eu aş ţine chestia asta închisă într-un seif.

Într-adevăr, cronograful era împodobit cu pietre preţioase impresionant de mari, care străluceau precum bijuteriile Coroanei printre suprafeţele pictate şi inscripţionate ale bizarului aparat.

— Gwendolyn şi-a ales anul 1948, spuse domnul Whitman, în timp ce deschidea nişte căpăcele, repunând în mişcare rotiţe minuscule.

— Ce s-a petrecut la Londra în acel an, domnule Marley, ştiţi?

— Jocurile Olimpice de Vară, sir, spuse domnul Marley.

— Tocilarule! exclamă Xemerius. Roşcaţii sunt totdeauna tocilari.

— Foarte bine.

Domnul Whitman se îndreptă.

— Gwendolyn va ateriza în data de 12 august, la ora douăsprezece a prânzului, şi va petrece acolo exact o sută douăzeci de minute. Eşti pregătită, Gwendolyn?

Am înghiţit în sec.

— Aş mai dori să ştiu... sunteţi sigur că n-o să mă întâlnesc cu nimeni acolo?

„În afară de şobolani şi de păianjeni.”

— Domnul George mi-a dat inelul lui, ca să nu-mi facă nimeni nici un rău...

— Ultima oară ai ajuns în Sala Arhivei, care a fost în toate timpurile foarte frecventată. Dar încăperea unde vei ajunge acum este goală. Dacă rămâi liniştită şi nu părăseşti pivniţa - care oricum va fi încuiată -, cu siguranţă că nu te vei întâlni cu nimeni. În anii de după război, această parte a beciului era doar rareori vizitată, oamenii fiind preocupaţi, peste tot în Londra, de lucrările de construcţie de deasupra nivelului solului. Domnul Whitman oftă. O epocă fascinantă...

— Dar, dacă totuşi, absolut întâmplător, exact în timpul cât sunt eu acolo, cineva va intra în acea încăpere şi mă va vedea? Ar trebui măcar să ştiu parola acelei zile.

Domnul Whitman ridică din sprâncene, uşor iritat.

— Nu va intra nimeni, Gwendolyn. Încă o dată: vei ajunge într-o pivniţă încuiată, vei petrece acolo o sută douăzeci de minute, după care vei reveni, fără să afle cineva din anul 1948. Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost consemnat în Anale ceva despre vizita ta. În afară de asta, nu avem timp acum să aflăm cum suna parola acelei zile.

— Important este să participi, spuse domnul Marley timid.

— Poftim?

— Parola în timpul Olimpiadei a fost: „Important este să participi".

Domnul Marley privi jenat în podea.

— Pe asta am reţinut-o, căci celelalte sunt, de regulă, în latină.

Xemerius îşi dădu ochii peste cap, iar domnul Whitman părea că voia să facă şi el acelaşi lucru.

— Aha? Mda, Gwendolyn, ai auzit. Nu că vei avea nevoie de ea, dar, dacă asta te face să te simţi mai bine... Acum vii, te rog?

M-am dus la cronograf şi i-am întins mâna domnului Whitman. Xemerius trepida lângă mine.

— Şi-acum? întrebă el agitat.

Acum venea partea neplăcută. Domnul Whitman deschise o clapă a cronografului şi-mi plasă degetul arătător în deschizătură.

— Cred c-o să mă ţin, pur şi simplu, de tine, spuse Xemerius şi mi se cocoţă precum o maimuţică în spinare, ţinându-se bine de gâtul meu.

Nu ar fi trebuit să simt nimic, şi totuşi am avut senzaţia că mi-ar fi pus cineva un şal umed pe spate.

Domnul Marley făcu ochii mari de emoţie.

— Mulţumesc pentru parolă, i-am spus eu şi-apoi m-am strâmbat, când un ac ascuţit îmi împunse adânc degetul, iar încăperea se umplu de o lumină roşie.

Am strâns bine lanterna în mână. Culorile şi oamenii începură să mi se rotească dinaintea ochilor şi-un fior îmi traversă tot corpul.

Din Protocoalele inchizitoriale ale părintelui dominican Gian Petro Baribi Arhivele Bibliotecii Universitare din Padova

(descifrate, traduse şi prelucrate de dr. M. Giordano)

23 iunie 1542, Florenţa însărcinat de către conducătorul congregaţiei cu un caz care presupune discreţie maximă şi fler şi unde nu trebuie exagerat în ale curiozităţii. Elisabetta, cea mai mică dintre fiicele lui M., care trăieşte de zece ani ascunsă între zidurile mănăstirii, se pare că poartă în ea un succubus, dovadă a unui concubinaj cu diavolul. Într-adevăr, în timpul vizitei mele, m-am putut convinge atât de o posibilă sarcină a fetei, cât şi de o stare psihică uşor confuză. În vreme ce stareţa, care se bucură de deplina mea încredere şi care pare să fie o femeie cu o percepţie sănătoasă a oamenilor, nu exclude o explicaţie naturală a fenomenului, suspiciunea de vrăjitorie vine, în mod excepţional, chiar de la tatăl fetei. El pretinde a fi văzut cu propriii lui ochi cum diavolul, luând chipul unui tânăr, a îmbrăţişat-o pe fată în grădină, după care s-a volatilizat într-un nor de fum, lăsând în urma sa un uşor miros de sulf. Alte două eleve de la mănăstire au pretins că ar fi văzut-o de mai multe ori pe Elisabetta în compania diavolului, care i-ar fi făcut daruri sub forma unor costisitoare pietre preţioase. Oricât de incredibilă ar părea povestea, având în vedere legătura strânsă dintre M. şi R.M. şi diverşii prieteni de la Vatican, îmi vine greu să mă îndoiesc oficial de discernământul lui şi s-o acuz pe fiica sa de adulter doar pe această bază. Prin urmare, de mâine îi voi audia pe toţi cei implicaţi.

Trei

— Xemerius?

Senzaţia de umed din jurul gâtului meu dispăruse. Am aprins repede lanterna. Dar încăperea în care aterizasem era deja luminată de un bec chior, care se bălăngănea atârnat de plafon.

— Alo, se auzi cineva zicând.

Am dat o raită. Încăperea era ticsită cu tot felul de cutii şi de mobile, iar de zidul de lângă uşă se sprijinea un tânăr livid.

— Iii... important e să participi, m-am bâlbâit eu.

— Gwendolyn Shepherd? se bâlbâi şi el.

Am confirmat dând din cap.

— De unde ştiţi?

Tânărul scoase din buzunarul pantalonilor o foaie de hârtie mototolită şi mi-o întinse. Arăta la fel de tulburat cum mă simţeam eu. Purta bretele şi ochelari mici şi rotunzi şi avea părul blond, cu cărare într-o parte, dat cu multă pomadă şi pieptănat pe spate. S-ar fi potrivit foarte bine într-un film vechi cu gangsteri, în rolul asistentului isteţ, dar inofensiv, al comisarului dur dependent de ţigări, care se îndrăgosteşte de iubita gangsterului învăluită în nenumărate boa din pene şi care, la final, este întotdeauna ucis.

M-am mai liniştit puţin şi m-am uitat repede împrejur. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere; nici Xemerius nu era pe nicăieri. Se vede treaba că putea să treacă prin ziduri, dar nu să şi călătorească în timp.

Am luat şovăielnic hârtia. Era îngălbenită, o foaie cu pătrăţele dintr-un caiet cu arc, din care fusese ruptă neglijent. Pe foaie stătea scris, destul de mâzgălit, într-o caligrafie uimitor de familiară:

Tentru CorcCuCLucas Montrose - important!!!!!

12 august 1948, ora 12 ayrrânzuCui. Labor at oruC cCe afcfiimie.

Te rog, vino singur.

Ggwendolyn Shepherd

Inima reîncepu să-mi bată mai repede. Lordul Lucas Montrose era bunicul meu! Murise când eu aveam zece ani. M-am uitat îngrijorată la linia arcuită a literei L. Din păcate, nu încăpea nici o îndoială: scrisul mâzgălit semăna până la confuzie cu scrisul meu. Dar cum era cu putinţă aşa ceva?

Am privit înspre tânăr.

— De unde ai asta? Şi cine eşti?

— Tu ai scris-o?

— Se prea poate, am spus eu, iar gândurile mele începură să se agite frenetic.

Dacă eu scrisesem acel bilet, de ce nu-mi puteam aminti nimic despre el?

— De unde-l ai?

— Am hârtia asta de cinci ani. Cineva a strecurat-o împreună cu o scrisoare în buzunarul jachetei mele. În ziua în care a avut loc ceremonia pentru gradul doi. Scrisoarea spunea aşa: „Cel care păstrează secrete ar trebui să cunoască şi secretul din

spatele secretului. Dovada faptului că nu ştii doar să taci, ci să şi gândeşti.“ Fără semnătură. Era un cu totul alt scris decât cel din bilet, unul... ăăă... mai degrabă elegant şi puţin cam demodat.

Îmi rodeam buza inferioară.

— Nu pricep.

— Nici eu. În toţi anii aceştia am crezut că e un fel de probă, spuse tânărul. Un alt test, ca să zic aşa. Nu am povestit nimănui nimic, am aşteptat tot timpul să-mi vorbească cineva despre asta sau să apară alte indicii. Dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. Şi-apoi, ai apărut tu, aşa, din neant. La ora douăsprezece punct. De ce mi-ai scris acea scrisoare? De ce ne întâlnim în această pivniţă ascunsă? Şi din ce an vii?

— 2011, am spus eu. Îmi pare rău, dar la celelalte întrebări n-am nici eu vreun răspuns. Mi-am dres glasul. Tu cine eşti?

— Oh, te rog să mă scuzi. Numele meu este Lucas Montrose. Fără lord. Sunt adept de gradul doi.

Gura mi se uscă brusc.

— Lucas Montrose. Bourdon Place, numărul 81.

Tânărul încuviinţă din cap.

— Da, acolo locuiesc părinţii mei.

— Atunci...

M-am uitat fix la el şi-am tras adânc aer în piept.

— Atunci, eşti bunicul meu.

— Oh, nu din nou! exclamă tânărul şi oftă foarte adânc.

Se dezlipi apoi de perete cu o smucitură, scutură de praf unul dintre scaunele care erau îngrămădite claie peste grămadă într-un colţ şi se postă în faţa mea.

— N-ar fi mai bine să ne aşezăm? îmi simt picioarele moi ca de gumă.

— Şi eu, am recunoscut şi m-am lăsat să cad pe scaunul tapiţat.

Lucas îşi luă şi el un scaun şi se aşeză în faţa mea.

— Aşadar, tu eşti nepoata mea? Râse anemic. Ştii, mi se pare tare ciudat. Eu nici măcar nu sunt căsătorit. Ca să fiu mai exact, nici măcar logodit nu sunt.

— Câţi ani ai? Oh, scuze, ar trebui să ştiu şi singură asta; te-ai născut în 1924, aşadar, în anul 1948 ai douăzeci şi patru de ani.

— Da, spuse el. În trei luni voi împlini douăzeci şi patru de ani. Dar tu, câţi ani ai?

— Şaisprezece.

La fel ca Lucy.
Lucy. Nu am putut să nu-mi amintesc ce-mi strigase când fugisem de ea la lady Tilney.
încă nu-mi venea să cred că mă aflam dinaintea bunicului meu. Căutam asemănări cu bărbatul în poala căruia stătusem şi ascultasem poveşti palpitante. Care îmi luase apărarea în faţa lui Charlotte, când aceasta pretinsese că încercam să mă dau mare cu poveştile mele cu fantome. Însă chipul neted al bărbatului din faţa mea nu părea să aibă vreo asemănare cu cel brăzdat de riduri şi de cute al bătrânului pe care-l cunoscusem eu. În schimb, găseam că semăna cu mama: ochii albaştri, linia arcuită energic a bărbiei, felul în care zâmbea în acel moment. Pentru o clipă, am închis ochii copleşită - ceea ce se petrecea era pur şi simplu prea... prea mult.
— Deci aşa stau lucrurile, spuse Lucas încet. Şi sunt un... ăăă... bunic drăguţ?
Îmi venea să plâng şi cu greu mă puteam abţine să n-o fac. Aşa că doar am dat aprobator din cap.
— Ceilalţi călători în timp aterizează mereu, absolut oficial şi comod, sus, în Sala Dragonului, a cronografului sau în arhivă, spuse Lucas. Hi de ce ai ales acest laborator vechi şi sumbru?
— Nu eu l-am ales. Mi-am şters nasul cu dosul palmei. Nici măcar nu ştiam că este un laborator. În vremea mea, aici este o pivniţă oarecare, cu un seif în care este păstrat cronograful.
— Adevărat? De fapt, acesta nu mai era nici în zilele mele un laborator în adevăratul sens al cuvântului, spuse Lucas. Iniţial însă, această încăpere a fost folosită ca laborator secret de alchimie. Este una dintre cele mai vechi încăperi din clădire. Alchimişti şi magicieni londonezi renumiţi au făcut aici experimente, cu sute de ani înaintea înfiinţării Lojei Secrete a contelui de Saint-Germain, în căutarea pietrei filosofale. Pe pereţi se mai pot vedea încă, parţial, desene sinistre şi formule misterioase, şi se spune că zidurile ar fi aşa groase fiindcă în ele ar fi zidite schelete şi cranii... Se opri, şi-acum el era cel care-şi rodea buza de jos. Aşadar, şi tu eşti nepoata mea. Îmi dai voie să întreb de la care dintre... ăăă... copiii mei?
— Pe mama o cheamă Grace, am spus eu. Îţi seamănă foarte mult.
Lucas încuviinţă din cap.
— Lucy mi-a povestit despre Grace. Ea spune că ar fi cel mai

bun dintre copiii mei şi că ceilalţi ar fi nişte filistini. Făcu o strâmbătură. Nu pot să-mi imaginez că voi avea vreodată copii filistini... Sau că voi avea copii...

— Probabil că nu eşti tu de vină, ci soţia ta, am murmurat eu.

Lucas oftă.

— De când a apărut Lucy aici, în urmă cu două luni, mă iau toţi peste picior, deoarece ea are părul roşcat, întocmai ca o fată de care sunt... mă rog... interesat. Dar Lucy nu a vrut să-mi dezvăluie cu cine mă voi căsători, căci consideră că m-aş putea răzgândi. Şi-atunci nici unul dintre voi nu s-ar mai naşte.

— Mai decisivă decât culoarea părului este gena călătoriei în timp, pe care viitoarea ta soţie o are de moştenit, am spus eu. După asta ai fi putut-o recunoaşte.

— Exact asta este ciudat. Lucas alunecă pe scaun un pic mai în faţă. Găsesc chiar două fete din linia de jad de-a dreptul... ăăă... atrăgătoare. Numărul patru şi numărul opt.

— Aha, am făcut eu.

— Ştii, în momentul de faţă lucrurile stau în aşa fel încât nu mă pot decide. Poate că un mic indiciu din partea ta m-ar ajuta.

Am ridicat din umeri.

— Din partea mea... Bunica mea, aşadar soţia ta, este La...

— Nu! strigă Lucas. Îşi ridică ambele braţe într-un gest defensiv. M-am răzgândit. Mai bine nu-mi spune. Se scărpină în cap jenat. Asta este uniforma de la Saint Lennox, nu? Recunosc stema de pe nasturi.

— Corect, am spus eu, uitându-mă la jacheta mea bleumarin.

Madame Rossini îmi spălase şi îmi călcase uniforma, aşa că arăta ca nouă şi mirosea discret a lavandă. În plus, îi făcuse ceva jachetei, căci arăta mult mai bine.

— Sora mea, Madeleine, merge şi ea tot la Saint Lennox. Din cauza războiului, abia anul ăsta dă bacalaureatul.

— Tanti Maddy? Habar n-am avut.

— Toate fetele Montrose merg la Saint Lennox. Şi Lucy. Are aceeaşi uniformă ca tine. A lui Maddy este verde-închis cu alb. Iar fusta este în carouri... Lucas îşi drese vocea. Ăăă, asta în caz că te interesează... Acum însă, ar fi mai bine să ne concentrăm şi să ne gândim de ce ne întâlnim noi doi azi, aici. Aşadar, presupunând că tu ai scris acest bileţel...

— ... Că voi scrie acest bileţel!

— ... Şi că vei face să-mi parvină cu ocazia unei viitoare

călătorii în timp... De ce crezi că ai făcut asta?

— Vrei să spui de ce voi face asta?

Am oftat.

— Într-un fel, are logică. Probabil că tu poţi să-mi clarifici o mulţime de lucruri. Dar nici eu nu ştiu...

L-am privit încurcată pe tânărul meu bunic.

— Îi cunoşti bine pe Lucy şi pe Paul?

— Paul de Villiers elipsează din ianuarie aici. A devenit, în acest timp, cu doi ani mai mare; un pic cam înfricoşător. Iar Lucy a fost aici pentru prima oară în iunie. De cele mai multe ori, eu am grijă de cei doi în timpul vizitelor lor. De regulă, este foarte... distractiv. Pot să-i ajut la temele pentru acasă. Şi trebuie să admit faptul că Paul este primul de Villiers care-mi este simpatic. Îşi drese din nou glasul. Dacă vii din anul 2011, trebuie să-i ştii pe cei doi. Ce ciudat că, între timp, se îndreaptă şi ei încet spre patruzeci de ani! Te rog să-i saluţi din partea mea.

— Nu, nu pot face asta.

Of, totul era aşa de complicat. Şi probabil că trebuia să am grijă şi ce povesteam, atâta vreme cât eu însămi nu pricepeam ce se petrecea cu adevărat. Vorbele mamei încă îmi răsunau în urechi. „Nu te încrede în nimeni. Nici măcar în propriile-ţi sentimente.” Dar în cineva tot trebuia să mă încred, şi cine ar fi fost mai potrivit dacă nu propriul meu bunic? Am decis să mizez totul pe o carte.

— Nu pot să-i salut pe Lucy şi pe Paul din partea ta. Au furat cronograful şi au plecat cu el în trecut.

— Ce?

Ochii lui Lucas se măriră în spatele lentilelor.

— De ce să fi făcut asta? Nu pot să cred! Ei niciodată nu ar fi... Când să se fi întâmplat aşa ceva?

— În 1994, am spus eu. În anul în care m-am născut eu.

— În 1994, Paul va împlini douăzeci de ani, iar Lucy - opt sprezece, spuse Lucas, mai mult pentru sine decât pentru mine. Aşadar, peste doi ani. Căci acum ea are şaisprezece ani, iar el - optsprezece. Zâmbi apologetic. Adică, desigur, nu acum, ci doar când elipsează în acest an.

— Nu prea am dormit în ultimele nopţi, aşa că am sentimentul că am creierul făcut doar din vată de zahăr, am spus eu. Iar la matematică oricum sunt tufă.

— Lucy şi Paul sunt... Ceea ce-mi povesteşti tu nu are nici un

fel de logică. Ei nu ar face niciodată ceva atât de... nebunesc.
— Totuşi, au făcut-o. Mă gândeam că poate poţi să-mi spui de ce. În vremea mea, toţi încearcă să mă convingă că cei doi sunt... răi. Sau nebuni. Sau şi una, şi alta. În orice caz, periculoşi. Când am întâlnit-o pe Lucy, mi-a spus că ar trebui să te întreb de cavalerul verde. Aşadar, ce este acest cavaler verde?
Lucas mă privea perplex.
— Te-ai întâlnit cu Lucy? Dar tocmai ai spus că ea şi Paul ar fi dispărut în anul în care te-ai născut. Apoi păru că-şi dă seama de ceva. Dacă ei au luat cronograful, tu cum de mai poţi călători în timp?
— M-am întâlnit cu ea în anul 1912. La lady Tilney. Şi mai există un al doilea cronograf, pe care-l folosesc Gardienii pentru noi.
— Lady Tilney? Dar a murit acum patru ani. Iar cel de-al doilea cronograf nu este funcţional.
Am oftat.
— Acum este. Ascultă, bunicule...
La auzul acestor cuvinte, Lucas tresări.
— Pentru mine, toate astea sunt mai aiuritoare decât pentru tine, căci, până acum vreo două zile, nu aveam nici cea mai vagă idee de toată nebunia asta. Nu-ţi pot explica. Am fost trimisă aici prin elipsare, Dumnezeule, nici măcar nu ştiu ce-nseamnă cuvântul ăsta idiot, abia ieri l-am auzit prima oară. Este doar a treia oară când călătoresc în timp cu ajutorul cronografului. Înainte de asta, am făcut trei salturi necontrolate în timp. Ceea ce nu a fost tocmai distractiv. De fapt, toţi au crezut că purtătoarea de genă era Charlotte, verişoara mea, deoarece ea se născuse în ziua corectă, iar mama mea minţise referitor la ziua mea de naştere. Aşa că Charlotte a fost cea care a luat ore de dans în locul meu, cea care a învăţat totul despre ciumă şi despre regele George, care ştie să se dueleze, să călărească asemenea unei doamne şi să cânte la pian - şi Dumnezeu ştie ce-o mai fi învăţat în orele de mister. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât îmi ieşeau mai repede cuvintele pe gură. În schimb, eu nu ştiu nimic, în afară de puţinul ce mi s-a spus până acum, ceea ce, ca să fiu sinceră, nu a fost prea mult sau prea edificator - şi, ceea ce este şi mai rău, până acum n-am avut timp nici măcar să găsesc o noimă a evenimentelor. Leslie -

asta este prietena mea cea mai bună - a căutat totul pe Google, dar domnul Whitman ne-a luat dosarul, iar eu oricum nu-nţelesesem decât pe jumătate tot ce-mi spusese. Se pare că toţi s-au aşteptat la ceva deosebit de la mine, iar acum sunt dezamăgiţi.

— „Roşul de rubin, înzestrat cu magia corbului, închide în sol major Cercul Celor Doisprezece”, murmură Lucas.

— Da, vezi, magia corbului, bla bla bla. La mine, din păcate, nici o şansă! Contele de Saint-Germain m-a sugrumat, deşi se afla la câţiva metri distanţă de mine, dar eu puteam să-i aud vocea în cap, şi-apoi au mai fost şi bărbaţii aceia din Hyde Park, cu pistoale şi cu spade, iar eu a trebuit să-l înjunghii pe unul dintre ei, căci altfel l-ar fi ucis pe Gideon, care este... el este aşa, un fel de... Am tras adânc aer în piept, ca să continui apoi în acelaşi ritm: De fapt, Gideon este foarte îngâmfat şi se comportă cu mine de parcă aş fi o piatră de moară agăţată de gâtul lui, iar azi-dimineaţă i-a dat lui Charlotte un sărut, pe obraz, dar asta poate că înseamnă ceva, iar eu nu ar fi trebuit nici în ruptul capului să-l sărut, căci nu-l cunosc decât de o zi sau două, dar a fost deodată aşa de... drăguţ, şi-apoi... totul s-a petrecut aşa repede... şi toată lumea crede că eu le-aş fi spus lui Lucy şi lui Paul când urma s-o vizităm pe lady Tilney, căci avem nevoie de sânge de la ea, fiindcă încă nu-l au în cronograful lor. Şi mie nu-mi spune nimeni ce se petrece când ai în cronograf sângele tuturor, iar eu cred uneori că nici ei nu ştiu exact. Iar eu trebuie să te întreb de cavalerul verde, aşa mi-a spus Lucy.

Lucas miji ochii în spatele ochelarilor, încercând cu o disperare evidentă să înţeleagă ceva din hemoragia mea de cuvinte.

— Nu am nici o idee ce ar putea să însemne cavalerul verde, spuse el. Îmi pare rău, dar astăzi aud asta pentru prima oară. Poate că este tidul unui film? De ce nu mă întrebi... Ai putea să mă întrebi asta în 2011.

L-am privit speriată.

— Oh, înţeleg, spuse Lucas repede. Nu poţi să mă întrebi fiindcă am murit de mult sau mă sting undeva, într-un azil, bătrân, surd şi orb... Nu, nu, te rog, nu vreau să ştiu.

De data asta nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Am plâns aproape o jumătate de minut cu suspine, deoarece - oricât de ciudat ar suna - îmi era tare dor de bunicul meu.

— Te-am iubit tare mult, am spus eu în cele din urmă.

Lucas îmi întinse o batistă şi mă privi plin de compasiune.

— Eşti sigură? Mie nici măcar nu-mi plac copiii. Toţi sunt cumva atât de enervanţi… Dar poate că tu ai fost un exemplar ieşit din comun de drăguţ. Sunt sigur.

— Da, am fost. Dar tu ai fost drăguţ cu toţi copiii.

Mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Chiar şi cu Charlotte.

Am tăcut o vreme amândoi, apoi Lucas scoase dintr-un buzunar un ceas şi spuse:

— Cât timp mai avem?

— M-au trimis aici pentru exact două ore.

— Nu e prea mult. Am irosit deja mult prea mult timp. Se ridică. Am să fac rost de hârtie şi de creioane şi-o să încercăm să facem puţină ordine în acest haos. Cel mai bine ar fi să nu te mişti de-aici.

Am dat aprobator din cap. După ce Lucas dispăru, am privit înainte, cu faţa îngropată în palme. Avea dreptate, era important să ne păstrăm mintea limpede.

Cine ştie când aveam să mă mai întâlnesc cu bunicul meu? Despre ce lucruri care urmau să se întâmple ar fi trebuit să-l înştiinţez? Pe de altă parte, mă întrebam disperată ce informaţii folositoare mi-ar fi putut da. În principiu, el era singurul meu aliat. Doar că în epoca nepotrivită. Şi-n care dintre acele enigme obscure ar fi putut face lumină de acolo de unde se afla?

Lucas lipsi mult, şi, cu fiecare minut care trecea, eu mă îndoiam tot mai tare de sentimentele mele. Poate că totuşi minţise şi urma să apară numaidecât cu Lucy şi cu Paul, şi cu un cuţit uriaş, pentru a-mi lua sânge. Am căutat ceva ce aş fi putut folosi drept armă. Într-un colţ era o şipcă în care am zărit înfipt un cui ruginit, dar, când am vrut s-o ridic, aceasta se sfărâmă între degetele mele. Exact în acel moment, uşa se deschise iar, şi-n încăpere intră tânărul meu bunic, cu un top de hârtie sub braţ şi cu o banană în mână.

Am răsuflat uşurată.

— Poftim, ca să-ţi potoleşti foamea.

Lucas îmi aruncă banana, luă un al treilea scaun din maldăr, îl puse între noi şi aşeză hârtia.

— Îmi pare rău că a durat atâta. Nenorocitul de Kenneth de Villiers mi-a stat în cale. Nu pot să-i sufăr pe aceşti de Villiers, îşi

bagă nasurile lor lungi şi curioase absolut peste tot, vor să controleze şi să decidă tot, şi tot ei ştiu cel mai bine orice!

— Aşa e, am murmurat eu.

Lucas îşi scutură încheietura mâinii.

— Să-ncepem atunci, nepoată. Ui eşti Rubinul, a douăsprezecea din cerc. Diamantul din familia de Villiers s-a născut cu doi ani înaintea ta. Aşadar, în vremea ta, ar trebui să aibă aproximativ nouăsprezece ani. Şi cum spuneai că îl cheamă?

— Gideon, am zis eu, simţind cum mă înfierbântam numai rostin- du-i numele. Gideon de Villiers.

Creionul lui Lucas alergă pe hârtie.

— Şi este încrezut, ca toţi cei din familia de Villiers. Cu toate astea însă, l-ai sărutat, dacă am înţeles eu bine. Nu eşti un pic cam tânără pentru aşa ceva?

— Absolut deloc, am spus eu. Dimpotrivă, am cam rămas în urmă. În afară de mine, toate fetele din clasă iau deja pilula.

Mă rog, toate în afară de Aishani, Peggy şi Cassie Clarke, dar părinţii lui Aishani erau indieni conservatori şi ar fi omorât-o numai dacă s-ar fi uitat la un băiat, Peggy era mai degrabă atrasă de fete, iar în ce-o privea pe Cassie, cu siguranţă că acneea ei avea să dispară cândva de la sine, şi-atunci avea să devină şi ea mai amabilă cu concetăţenii ei şi să înceteze să se mai răţoiască: „Ce te uiţi aşa, ca prostu'?“ când cineva doar privea în direcţia ei.

— Oh, iar Charlotte desigur că nu dă nici ea nici două cepe degerate pe sex. Motiv pentru care Gordon Gelderman a poreclit-o Regina de Gheaţă. Dar, între timp, nu mai sunt chiar aşa de sigură dacă i se potriveşte cu-adevărat...

Am scrâşnit din dinţi, căci mă gândeam cum îl privise Charlotte pe Gideon - şi viceversa. Dacă te gândeai puţin mai bine ce repe- de-i venise lui Gideon ideea de a mă săruta, adică exact la două zile după ce ne cunoscuserăm, atunci nici nu mai trebuia să-mi imaginez ce se putuse întâmpla între el şi Charlotte în toţi aceşti ani.

— Ce fel de pilulă? întrebă Lucas.

— Poftim?

Oh, Doamne, în anul 1948 încă se folosea ca metodă contraceptivă doar prezervativul din intestin de vacă sau cam aşa ceva - dacă se folosea. Dar chiar nu voiam să aflu.

— Nu vreau să discut cu tine despre sex, bunicule, pe bune!
Lucas mă privi clătinând din cap.
— Iar eu nici nu vreau să aud acest cuvânt din gura ta. Şi nu mă refer la cuvântul „bunicule”.
— OK.
Am curăţat banana în timp ce Lucas îşi lua notiţe.
— Dar voi ce termen folosiţi?
— Pentru ce?
— Pentru sex?
— Noi nu vorbim despre asta, spuse Lucas, aplecat peste topul de hârtie. În orice caz, nu cu fete de şaisprezece ani. Aşadar, să continuăm: cronograful a fost furat de Lucy şi de Paul înainte ca sângele ultimilor doi călători în timp să fie introdus în el. Astfel, a fost pus în funcţiune al doilea cronograf, din care lipseşte, desigur, sângele celorlalţi călători în timp.
— Nu, nu chiar. Gideon a reuşit să-i găsească pe aproape toţi călătorii în timp şi să le recolteze sânge. Mai lipsesc doar lady Tilney şi Opalul, Elisa sau cam aşa ceva.
— Elaine Burghley, spuse Lucas. O damă de la curtea Elisabetei I, care a murit la optsprezece ani de febră puerperală.
— Corect. Şi, desigur, sângele lui Lucy şi al lui Paul. Aşa că noi urmărim să le luăm lor sânge, iar ei urmăresc să ne ia sânge nouă. Cel puţin, asta am înţeles eu.
— Acum există două cronografe, cu care cercul ar putea fi închis? Dar asta este de-a dreptul incredibil!
— Ce se întâmplă când cercul este complet?
— Atunci se află secretul, spuse Lucas solemn.
— Oh, Doamne, nu! Nu-ncepe şi tu! Am clătinat nervoasă din cap. Poate măcar unul să vorbească mai la obiect?
— Profeţiile vorbesc de ascensiunea şoimului, despre triumful omenirii asupra bolii şi asupra morţii, despre zorii unei noi ere.
— Aha, am spus eu, la fel de luminată ca până acum. Deci e de bine, nu?
— De foarte bine chiar. Ceva ce va contribui decisiv la progresul omenirii. De aceea a fondat contele de Saint-Germain Societatea Gardienilor, de aceea au intrat în rândurile noastre cei mai inteligenţi şi mai puternici oameni ai lumii. Scopul tuturor este apărarea secretului, pentru ca el, la momentul potrivit, să ni se arate şi să poată salva lumea.
OK. Măcar ăsta era un discurs clar. Sau, cel puţin, cel mai clar

pe care-l auzisem până atunci pe marginea secretului.

— Dar de ce nu vor Lucy şi Paul ca acest cerc să se închidă?

Lucas oftă.

— Habar n-am. Când ziceai că i-ai întâlnit?

— În anul 1912, am spus eu. Pe 22 iunie. Sau pe 24, nu am reţinut exact. Cu cât mă străduiam mai mult să-mi amintesc, cu atât eram mai nesigură. Dar se prea poate să fi fost şi 12? Era un număr par, sunt sigură de asta. 18? în orice caz, cândva după-amiaza. Lady Tilney pregătise pe o masă o gustare substanţială la ceai. Apoi mi-am dat seama ce spusesem şi mi-am pus mâna la gură. Oh!

— Ce e?

— Acum, eu ţi-am povestit ţie, iar tu le vei spune lui Lucy şi lui Paul, şi de aceea ne vor putea pândi acolo. Aşadar, în principiu, tu eşti trădătorul, nu eu. Deşi e cam acelaşi lucru.

— Ce? Oh, nu!

Lucas clătină din cap energic.

— N-am să fac asta. N-am să le povestesc absolut nimic despre tine - asta ar fi o nebunie! Dacă le-aş spune mâine că vor fura cândva cronograful şi că vor pleca cu el în trecut, ar fi morţi pe loc. Trebuie să te gândeşti foarte bine ce povesteşti cuiva despre viitor, m-auzi?

— Mă rog, poate n-ai să le spui chiar mâine, dar ai totuşi mulţi ani la dispoziţie. Îmi mestecam gânditoare banana. Pe de altă parte... În ce perioadă or fi plecat cu cronograful? De ce nu în asta? La urma urmei, aici ar fi avut un prieten, şi-anume pe tine. Poate că tu mă minţi, iar ei m-aşteaptă de mult la uşă, ca să-mi ia sânge.

— N-am nici cea mai vagă idee în ce epocă ar fi putut să plece, replică Lucas oftând. Nici măcar nu-mi pot imagina că vor face aşa o nebunie. Sau de ce! Apoi adăugă deznădăjduit: N-am habar de absolut nimic.

— E clar că, în acest moment, nici tu, nici eu nu avem habar de nimic, am spus eu, la fel de deznădăjduită.

Lucas notă „cavalerul verde“, „al doilea cronograf” şi „lady Tilney” pe hârtie şi adăugă un mare semn de întrebare.

— Avem nevoie de încă o întâlnire - mai târziu! Până atunci, aş putea căpăta mai multă experienţă... Şi brusc m-am luminat. Iniţial, trebuia să elipsez în anul 1956. Aşa că poate reuşim să ne revedem mâine-seară.

— Ha ha! făcu Lucas. Pentru tine, 1956 o fi mâine-seară, dar pentru mine asta este... Dar, în regulă, hai să ne gândim! Dacă eşti trimisă prin elipsare într-o perioadă posterioară acesteia, vei fi trimisă tot în această încăpere?

Am confirmat dând din cap.

— Cred că da. Dar nu mă poţi aştepta aici zi şi noapte. Şi-apoi, ar putea să apară oricând şi Gideon pe-aici, căci şi el trebuie să elipseze.

— Ştiu cum facem, spuse Lucas cu un entuziasm sporit. Data viitoare când ajungi în această încăpere, vino direct la mine! Am un birou la etajul al doilea. Trebuie doar să treci de două posturi de pază, dar asta nu-i o problemă dacă le spui că te-ai rătăcit. Eşti

verişoara mea. Hazel. De la ţară. Am să încep chiar de azi să le povestesc tuturor despre tine.

— Dar domnul Whitman spune că uşa de aici este mereu încuiată şi, în afară de asta, nici măcar nu ştiu exact unde ne aflăm.

— Bineînţeles că ai nevoie de o cheie. Şi de parola zilei.

Lucas se uită împrejur.

— Am să-ţi comand o cheie şi-am s-o ascund aici undeva, pentru tine. La fel voi face şi cu parola. Am s-o scriu pe un bileţel şi-am s-o pun în ascunzătoarea noastră. Cel mai bine, undeva în zidărie. Acolo, în spate, cărămizile sunt un pic mai lejere, vezi? Poate reuşim să facem un locşor în spatele lor. Se ridică, îşi croi drum printre vechituri şi îngenunche lângă perete. Priveşte aici! Am să revin cu nişte unelte şi-am să fac o ascunzătoare perfectă. Când ajungi aici data viitoare, nu va trebui decât să scoţi piatra asta şi-ai să găseşti cheia şi parola.

— Dar sunt al naibii de multe pietre, am spus eu.

— Ţine-o minte doar pe asta de aici, al cincilea rând de jos în sus, aproximativ în centru. La naiba! Asta a fost unghia mea! Nu contează, ăsta e planul, şi cred că este chiar bun.

— Dar, începând de acum, ar trebui să cobori aici în fiecare zi, ca să înlocuieşti parola, am spus eu. Cum vrei să faci asta? Tu nu studiezi la Oxford?

— Parola nu va fi înnoită în fiecare zi, răspunse Lucas. Uneori avem aceeaşi parolă săptămâni la rândul. În afară de asta, e singura posibilitate să aranjăm încă o întâlnire. Ţine minte piatra asta. Am să ascund aici şi un plan, ca să găseşti drumul până

sus. De aici pleacă drumuri secrete prin jumătate de Londra. Se uită la ceas. Şi-acum, să ne aşezăm din nou şi să ne luăm notiţe. Foarte sistematic. Vei vedea că, la final, noi doi vom fi cei mai deştepţi.

— Sau tot doi neştiutori dintr-o pivniţă mucegăită.

Lucas înclină uşor capul şi-mi zâmbi.

— Poate ai putea, aşa, în paralel, să-mi spui şi mie dacă numele bunicii tale începe cu A. Sau poate cu C?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Care ţi-ar plăcea mai mult?

Cercul Celor Doisprezece

Nume	Piatră preţioasă	Corelaţie alchimică	Animal	Arbore
Lancelot de Villiers 1560-1607	Chihlimbar	Calcinatio	Broască	Fag
Elaine Burghley 1562-1580	Opal	Putrefactio et	Bufniţă	Nuc
William de Villiers 1636-1680	Agată	Sublimatio	Urs	Pin
Cecilia Woodville 1628-	Acvamarin	Solutio	Cal	Arţar
Robert Leopold Graf von Saint Germain 1703-1784	Smarald	Distillatio	Acvilă	Stejar
Jeanne de Pontcarree Madame d'Urfe 1705-1775	Citrin	Coagulatio	Şarpe	Gingko
Jonathan und Timothy de Villiers 1875-1944 1875-1930	Carneol	Extractio	Şoim	Măr
Margarete Tilney 1877-	Jad	Digestio	Vulpe	Tei
Paul de Villiers *1974	Turmalină Neagră	Ceratio	Lup	Scoruş de
Lucy Montrose *1976	Safir	Fermentatio	Linx	Salcie
Gideon de Villiers *1992	Diamant	Multiplicatio	Leu	Tisă
Gwendolyn Shepherd *1994	Rubin	Projectio	Corb	Mesteacăn

Patru

— Gweny! Gweny! Trebuie să te trezeşti!

Am sărit în sus din adâncul visului. În vis se făcea că eram o femeie foarte bătrână şi cocoşată - aflată faţă-n faţă cu un Gideon care arăta splendid - şi care pretindea că ar chema-o Gwendolyn Shepherd şi că ar veni din anul 2080. M-am uitat la chipul familiar, cu năsuc cârn, al surorii mele Caroline.

— În sfârşit! spuse ea. Am crezut că nu mai reuşesc să te trezesc. Dormeam deja când ai ajuns aseară acasă, deşi am încercat din răsputeri să rămân trează. Ai mai adus o rochie la fel de înnebunitoare ca prima?

— Nu, de data asta, nu. M-am ridicat. De data asta m-am putut schimba acolo.

— Aşa o să fie mereu de-acum încolo? Ai să vii mereu acasă abia după ce adorm eu? Mama este tare ciudată de când ţi se întâmplă asta. Iar mie şi lui Nick ne e dor de tine - fără tine, cinele sunt tare bizare.

— Aşa erau şi-nainte, am asigurat-o eu, lăsându-mi capul să cadă din nou pe pernă.

Cu o seară în urmă, fusesem adusă acasă cu o limuzină pe al cărei şofer nu-l cunoşteam şi fusesem însoţită de roşcatul domn Marley chiar până la uşă.

Nu mai dădusem ochii cu Gideon, şi fusese chiar bine aşa. Era de-ajuns că urma să-l visez toată noaptea.

La uşă mă întâmpinase domnul Bernhard, valetul bunicii, amabil ca-ntotdeauna şi absolut cordial de fel. Pe scări mă întâlnisem cu mama, care mă îmbrăţişase de parcă m-aş fi întors dintr-o expediţie la Polul Sud. Şi eu mă bucurasem s-o văd, deşi încă mai eram puţin supărată pe ea. Era aşa straniu să constat că fusesem minţită de propria mamă. Şi nici măcar nu voia să-mi dezvăluie motivul. În afara unor sintagme enigmatice - „nu te încrede în nimeni - periculos - secret - bla bla bla“ nu aflasem nimic de la ea care să-i explice atitudinea. Din acest

motiv, şi pentru că îmi venea să leşin de oboseală, devorasem foarte taciturnă o bucată de pui rece, după care mă dusesem la culcare, fără s-o mai pun pe mama la curent cu evenimentele zilei. De altfel, la ce i-ar fi ajutat toate acele informaţii? Şi-aşa îşi făcea prea multe griji. Mi se părea aproape la fel de epuizată ca mine.

Caroline îmi zgâlţâi din nou braţul.

— Hei, nu adormi iar!

— Bine, bine.

Mi-am trecut cu avânt picioarele peste marginea patului şi am constatat că, în ciuda lungii convorbiri telefonice pe care o avusesem cu Leslie înainte de a adormi, eram, într-o oarecare măsură, odihnită. Dar unde era Xemerius? Dispăruse aseară, când intrasem în baie, şi de-atunci nu mai apăruse.

Sub duş m-am trezit definitiv. Mi-am spălat părul cu şamponul scump al mamei - lucru absolut interzis - şi-apoi am folosit şi balsamul ei, asta şi de teamă să nu fiu dată de gol de parfumul de trandafiri şi de grepfrut. În timp ce-mi frecam părul cu prosopul pentru a-l usca, m-am întrebat involuntar dacă lui Gideon îi plăceau trandafirii şi grepfrutul, dar apoi m-am pus imediat la punct.

Abia dacă dormisem o oră sau două, că mă şi gândeam din nou la tipul ăla sonat! Şi, mă rog, ce aşa mare chestie se întâmplase? Bun, ne giugiuliserăm şi noi un pic într-un confesional, după care domnul redevenise încrezutul de mai-nainte, iar prăbuşirea mea din cel de-al şaptelea cer nu era ceva de care-mi făcea plăcere să-mi amintesc, oricât de odihnită sau de obosită eram. Ceea ce, de fapt, îi spusesem şi lui Leslie, care, cu o seară în urmă, parcă nici nu mai voia să audă altceva.

Mi-am uscat părul cu fohnul, m-am îmbrăcat şi-am coborât în grabă numeroasele trepte spre sufragerie. Eu, Caroline şi mama locuiam la al treilea etaj al casei. Măcar acolo era cât de cât confortabil, comparativ cu restul fortăreţei aflate de la începutul tuturor timpurilor (cel puţin!) în proprietatea familiei mele.

Restul casei era plin de antichităţi şi de tablouri ale diferiţilor strămoşi, însă doar puţine erau o încântare pentru ochi. Şi mai aveam şi-o sală de bal, în care Nick, ajutat de mine, învăţase să meargă pe bicicletă - desigur, în secret -, dar traficul din metropolă era, în zilele noastre, revoltător de periculos, după cum ştiam cu toţii.

Regretam, ca-ntotdeauna, că noi şi mama nu puteam mânca sus, dar bunica, lady Arista, insista să ne prezentăm în sufrageria sumbră, al cărei lambriu avea culoarea ciocolatei cu lapte, aceasta fiind singura comparaţie frumoasă care-mi venise vreodată în minte. Cealaltă comparaţie era cam... ăăă... dezgustătoare.

Măcar în acea zi atmosfera era mult mai bună decât în cea precedentă, după cum mi-am dat eu seama imediat ce am intrat în încăpere.

Lady Arista, care avea mereu ceva din aerul unei profesoare de balet care te pocneşte numaidecât peste degete, spuse prietenoasă:

— Bună dimineaţa, copila mea.

Iar Charlotte şi mama ei îmi zâmbiră, de parcă ar fi ştiut ceva de care eu n-aveam habar.

Cum mătuşa Glenda nu-mi zâmbea de obicei (ea abia dacă zâmbea vreodată cuiva, dacă nu punem la socoteală ridicarea acră a colţurilor gurii), iar Charlotte, nu mai departe de ziua precedentă, îmi aruncase în faţă nişte lucruri oribile, am devenit imediat suspicioasă.

— S-a-ntâmplat ceva? am întrebat eu.

Fratele meu de doisprezece ani, Nick, îmi rânji când m-am aşezat pe scaunul meu de lângă Caroline, iar mama îmi împinse o farfurie uriaşă cu omletă. Aproape că m-a luat leşinul de foame când am simţit aroma gâdilându-mi nările.

— Ah, Dumnezeule mare, vrei ca fiica ta să acopere azi necesarul de grăsimi şi de colesterol pe o lună, nu-i aşa, Grace?

— Da, exact, spuse mama calmă.

— Mai târziu, te va urî pentru că nu ai avut mai multă grijă de silueta ei, spuse mătuşa Glenda şi zâmbi iar.

— Silueta lui Gwendolyn este fără cusur, replică mama.

— Încă... poate, spuse mătuşa Glenda, zâmbind în continuare.

— I-aţi pus ceva în ceai mătuşii Glenda? i-am şoptit lui Caroline.

— A sunat cineva, şi de-atunci mătuşa Glenda şi Charlotte sunt într-o vervă de invidiat, şuşoti Caroline. Parcă sunt cu totul altcineva!

În acel moment, Xemerius ateriză afară, pe pervazul ferestrei, îşi strânse aripile şi se strecură prin geam înăuntru.

— Bună dimineaţa! am spus eu veselă.

— Bună dimineaţa! răspunse Xemerius şi sări de pe pervaz pe un scaun neocupat.

În vreme ce ceilalţi mă priviră un pic nedumeriţi, Xemerius se scărpină pe burtă.

— Ai o familie destul de numeroasă - încă nu mi-am făcut o imagine completă, dar mi-am dat seama că în casa asta sunt izbitor de multe femei. Prea multe, aş spune eu. Şi majoritatea arată, în cea mai mare parte a timpului, de parcă ar avea nevoie urgentă să fie temeinic gâdilate. Îşi scutură aripile. Unde sunt taţii tuturor copiilor ăstora? Şi unde sunt animalele de companie? O casă aşa mare şi nici măcar un canar în ea? Sunt dezamăgit.

Am rânjit.

— Unde e strămătuşa Maddy? am întrebat eu, apucându-mă fericită să mănânc.

— Mă tem că nevoia de somn a cumnatei mele este mai mare decât curiozitatea ei, spuse lady Arista demnă.

Şedea la masă, dreaptă ca o lumânare, mâncând dintr-o jumătate de felie de pâine cu unt, pe care o ţinea cu degetele răsfirate. (Apropo, pe bunica n-o văzusem niciodată altfel decât dreaptă precum o lumânare.)

— Din cauză că ieri s-a trezit aşa devreme, toată ziua a fost insuportabil de prost-dispusă. Nu cred c-o vom mai vedea înainte de ora zece a dimineţii.

— Mie-mi convine, spuse mătuşa Glenda cu voce aspră. Pălăvrăgeala ei despre ouă de safir şi ceasornice din turn ne calcă pe toţi pe nervi. Dar tu, Gwendolyn, cum te mai simţi? îmi imaginez că totul este atât de confuz pentru tine.

— Hmm, am făcut eu.

— Trebuie să fie îngrozitor să constaţi dintr-odată că te-ai născut menită să fii de rang înalt, fără a te putea ridica la înălţimea aşteptărilor.

Mătuşa Glenda înţepă o bucăţică de roşie din farfuria ei.

— Domnul George a raportat că, până în prezent, Gwendolyn s-a comportat foarte bine, spuse lady Arista şi, până să apuc să mă bucur de dovada ei de solidaritate, adăugă: în orice caz, date fiind împrejurările, Gwendolyn, astăzi vei fi din nou luată de la şcoală şi dusă la Temple. De data aceasta, vei fi însoţită de Charlotte.

Luă o înghiţitură de ceai.

Nu aş fi reuşit să deschid gura fără să-mi cadă omleta din ea, aşa că m-am holbat doar speriată, în timp ce Nick şi Caroline întrebară în locul meu:

— De ce?

— Deoarece, spuse mătuşa Glenda clătinând într-un fel aparte din cap, deoarece Charlotte poate să facă toate acele lucruri pe care Gwendolyn ar fi trebuit să le poată face pentru a fi, cât de cât, potrivită pentru misiunea ei. Şi-acum - aşa cum ne putem cu toţii imagina -, în urma evenimentelor haotice ale ultimelor două zile, cei din Temple îşi doresc ca Charlotte s-o ajute pe verişoara ei să se pregătească pentru următoarele salturi în timp.

Arăta de parcă fiică-sa tocmai ar fi câştigat olimpiada. Cel puţin.

„Pentru următoarele salturi în timp? Poftim?”

— Cine e mătura asta sfrijită, roşcată şi răutăcioasă? dori să afle Xemerius. Sper, de dragul tău, să fie doar o rudă îndepărtată.

— Nu că ne-ar fi surprins această rugăminte, dar, cu toate acestea, am cumpănit dacă ar trebui să-i răspundem. La urma urmei, Charlotte nu mai are nici o obligaţie. Dar... Aici, mătur... ăăă... mătuşa cea sfrijită, roşcată şi răutăcioasă oftă teatral şi continuă: Charlotte este perfect conştientă de importanţa acestei misiuni şi dispusă să dea dovadă de altruism pentru a contribui la reuşita ei.

Mama oftă şi ea şi-mi aruncă o privire compătimitoare. Charlotte îşi dădu după ureche o şuviţă din părul ei strălucitor de roşu şi clipi des înspre mine.

— Poftim? făcu Nick. Şi ce-ar trebui s-o înveţe Charlotte pe Gwenny?

— Oh, spuse mătuşa Glenda, iar obrajii i se înroşiră de atâta fervoare. O grămadă de lucruri, dar ar fi absurd să creadă cineva că, într-un timp aşa scurt, Gwendolyn ar putea recupera ceea ce Charlotte a asimilat în ani de zile, ca să nu mai vorbim despre - cum să zic - talentele înnăscute, care nu le caracterizează în egală măsură pe cele două. S-ar putea doar încerca să se împărtăşească măcar strictul necesar. Mai presus de orice, e de-a dreptul tragic, dar lui Gwendolyn îi lipsesc cultura generală şi manierele potrivite pentru fiecare epocă în parte - din câte am auzit.

„Ce obrăznicie! Şi de la cine, mă rog, a auzit dumneaei asta?“

— Da, şi exact de maniere ai cea mai mare nevoie când stai închisă într-o pivniţă, am spus eu. Nu de alta, dar ar putea să te vadă un cârcăiac cum te scobeşti în nas.

Caroline chicoti.

— Oh, nu, Gwenny, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar în perioada ce urmează va fi un pic mai complicat pentru tine.

Charlotte îmi aruncă o privire care se voia plină de compasiune, dar care era mai degrabă pizmaşă şi maliţioasă.

— Verişoara ta are dreptate.

Îmi fusese dintotdeauna un pic teamă de privirea pătrunzătoare a lui lady Arista, însă de data asta am tresărit de-adevăratelea.

— Din ordine venite de cel mai sus posibil, vei petrece foarte mult timp în secolul al XVIII-lea, spuse ea.

— Şi-anume, printre oameni, adăugă Charlotte, care ar găsi foarte ciudat faptul că nu ai şti nici măcar care-i numele reginei care conduce ţara. Sau ce-i aceea o taşcă.

„O ce anume, vă rog?“

— Ce-i aceea o taşcă? întrebă Caroline.

Charlotte zâmbi delicat.

— Să-ţi explice sora ta.

Am privit-o deranjată. De ce-i făcea mereu o asemenea plăcere să mă facă de râs, scoţând în evidenţă cât eram de proastă şi de ignorantă? Mătuşa Glenda râse încet.

— Este un fel de geantă de mână, un săculeţ stupid, plin, de cele mai multe ori, cu nimicuri fără rost, spuse Xemerius. Şi batiste. Şi sticluţe cu săruri.

Ah!

— Taşcă este un termen arhaic pentru poşetă, Caroline, am spus eu, fără să-mi iau privirea de la Charlotte, care-şi ridică surprinsă pleoapele, fără a renunţa însă la zâmbetul ei delicat.

— Din ordine venite de cel mai sus posibil? i se adresă mama lui lady Arista. Asta ce mai vrea să-nsemne?

— Am crezut că am căzut de acord ca, pe cât posibil, Gwendolyn să nu fie amestecată în toată această poveste. Că va fi doar trimisă să elipseze în nişte epoci oarecare. Cum de puteţi să luaţi brusc decizia de a o expune unui asemenea pericol?

— Asta nu e treaba ta, Grace, replică bunica rece. Ai provocat deja destul rău.

Mama îşi muşcă buzele. Îşi plimbă privirea furioasă de la mine la lady Arista şi invers, după care se ridică şi-şi împinse scaunul.

— Trebuie să plec la lucru, spuse ea.

Îl sărută pe Nick pe cap, apoi ne privi pe mine şi pe Caroline.

— Distracţie plăcută la şcoală. Caroline, nu uita de fularul pentru ora de lucru manual. Ne vedem diseară!

— Sărmana mama, şopti Caroline după ce mama a părăsit camera. Aseară a plâns. Nu cred că e deloc împăcată cu faptul că posezi acestă genă.

— Da, am spus. Mi-am dat şi eu seama.

— Şi nu e singura, spuse Nick şi le aruncă lui Charlotte şi mătu- şii Glenda, care încă mai zâmbea, o privire plină de subînţelesuri.

Niciodată nu mai primisem atâta atenţie la intrarea în clasă ca în acea zi. Asta era din cauză că jumătate dintre colegii mei văzuseră cum, în după-amiaza zilei precedente, fusesem aşteptată de o limuzină neagră.

— Încă se mai fac pariuri, spuse Gordon Gelderman. O cotă super pentru prima variantă: poponarul nonşalant de ieri este producător de televiziune, care le-a selecţionat pe Charlotte şi pe Gwendolyn pentru un show, dar a câştigat Gwendolyn. Varianta a doua: tipul este vărul vostru poponar, care are un service pentru limuzine. Varianta trei:...

— Ah, mai tacă-ţi gura, Gordon, şuieră Charlotte, după care îşi dădu părul pe spate şi se aşeză la locul ei.

— Cred că ai putea să ne explici şi nouă de ce ai flirtat cu tipul ăla, iar apoi Gwendolyn a fost cea care s-a suit cu el în limuzină, spuse Cynthia Dale pe un ton mieros. Leslie a încercat să ne convingă că ar fi meditatorul lui Gwendolyn!

— Da, sigur, un meditator chiar vine într-o limuzină şi se ţine de mână cu Prinţesa de Gheaţă, spuse Gordon şi-o privi supărat pe Leslie. E clar că aici este vorba despre nişte încercări deplorabile de muşamalizare.

Leslie ridică din umeri şi mă privi cu un rânjet.

— Aşa, la repezeală, nu mi-a venit ceva mai bun în minte.

Se lăsă pe scaun.

M-am uitat după Xemerius. Ultima oară îl văzusem cocoţat pe acoperişul şcolii, de unde-mi făcuse vesel cu mâna. Primise indicaţii să nu se apropie de mine în timpul orelor, dar nu credeam că avea să le şi respecte.

— Cavalerul ăsta verde pare să fie un drum înfundat, spuse Leslie pe un ton jos.

Spre deosebire de mine, ea nu prea dormise în noaptea ce trecuse, ci petrecuse din nou ore în şir navigând pe internet.

— Există o faimoasă figurină de jad cu numele ăsta, aparţinând dinastiei Ming, dar se află într-un muzeu din Peking; mai există şi o statuie într-o piaţă dintr-un oraş german pe nume Cloppenburg şi două cărţi cu titlul ăsta, un roman din 1926 şi o carte pentru copii, care a fost însă publicată abia după moartea bunicului tău. Asta-i tot, pentru moment.

— Mă gândisem că ar putea fi un tablou, am spus eu.

în filme, secretele se aflau mereu ascunse în spatele unor tablouri.

— Greşit, replică Leslie. Dacă ar fi fost vorba de un cavaler albastru, lucrurile ar fi stat cu totul altfel... Am căutat „cavalerul

VERDE“ şi cu ajutorul unui generator de anagrame. Dar, mă rog, dacă pentru tine „CARUL VALE REVEDE“ înseamnă ceva... că mie nu-mi spune nimic. Am şi printat câteva chestii, poate faci vreo legătură.

Îmi întinse o foaie.

— „varul CALE VEDE.“ „CARUL VALE VERDE“, am citit eu gânditoare.

Leslie chicotea.

— Preferata mea este: „VACARUL LE VERDE”. Şase, vine Domnul Veveriţoiu!

Se referea la domnul Whitman, care intră în clasă, păşind, ca de obicei, foarte impetuos. Porecla i-o dăduserăm din cauza ochilor lui mari şi căprui. Pe-atunci nu aveam, desigur, habar cine era de fapt.

— Eu încă aştept o mustrare disciplinară pentru ieri, am spus, dar Leslie clătină din cap.

— Nu merge, replică ea prompt. Sau poate că directorul Gilles va vrea să afle că profesorul de engleză este un membru important al unei misterioase societăţi secrete? Căci eu exact asta aş spune dacă ne-ar turna. Oh, drace, vine încoace! Şi iar se uită aşa... arogant!

Domnul Whitman veni, într-adevăr, la noi. Puse pe bancă, în faţa lui Leslie, biblioraftul gros pe care ni-l confiscase ieri în toaleta fetelor.

— M-am gândit că-ţi vrei înapoi această foarte interesantă...

colecţie de foi, spuse el cinic.

— Da, mulţumesc, răspunse Leslie şi se înroşi discret.

Prin „colecţie de foi” se-nţelegea un dosar imens cu informaţii despre fenomenul călătoriei în timp, în care se găsea absolut tot ce aflaserăm noi (desigur, mai ales Leslie) despre Gardieni şi despre contele de Saint-Germain. La pagina 34, imediat după informaţiile strânse despre telechinezie, se afla şi o notiţă referitoare strict la domnul Whitman: „Veveriţoiu' să fie şi el, oare, membru al lojei? Inel. Semnificaţie?” Puteam doar să sperăm că domnul Whitman nu făcuse legătura dintre această notiţă şi el.

— Leslie, nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar cred că ţi-ai putea canaliza energia mai bine înspre anumite discipline şcolare. Domnul Whitman i se adresase zâmbind, dar în tonul lui mai era şi altceva în afară de pură zeflemea. Îşi coborî vocea: Nu tot ce ni se pare interesant ne e şi de folos.

Asta era cumva o ameninţare? Leslie luă tăcută biblioraftul şi-l înghesui în ghiozdan.

Ceilalţi ne priveau curioşi. Era clar că se întrebau despre ce vorbea domnul Whitman. Charlotte era destul de aproape pentru a-l înţelege şi afişase o faţă maliţioasă de nerecunoscut. Domnul Whitman continuă:

— Iar tu, Gwendolyn, ar trebui să-ncepi să înţelegi că discreţia este o însuşire pe care nu că ar fi bine s-o ai, ci chiar obligatoriu.

Gwendolyn dădu aprobator din cap.

— Este chiar păcat că te dovedeşti atât de nevrednică.

Câtă nedreptate! Am decis să urmez exemplul lui Leslie, aşa că eu şi domnul Whitman ne-am privit în tăcere câteva secunde. Apoi, zâmbetul i se lărgi şi mă bătu pe neaşteptate pe obraz.

— Ei, hai, capul sus! Sunt sigur că mai poţi învăţa multe! spuse el îndepărtându-se. Gordon, cum stă treaba? Prezentarea ta e din nou copiată de pe net?

— Păi, nu spuneţi dumneavoastră mereu că avem voie să ne folosim de toate sursele pe care le găsim, se apără Gordon, reuşind să-şi moduleze vocea.

— Ce-a vrut Whitman de la voi? se aplecă Cynthia Dale către noi. Ce dosar era ăla? Şi de ce te-a mângâiat, Gwendolyn?

— N-ai de ce să fii geloasă, Cyn, replică Leslie. Tot pe tine te place mai mult.

— Ah, spuse Cynthia. Nu sunt deloc geloasă. Alo! De ce cred

toţi că aş fi îndrăgostită de el?
— Poate pentru că eşti preşedinta Fanclubului William Whitman? mi-am dat eu cu părerea.
— Sau poate pentru că ai scris „Cynthia Whitman” de douăzeci de ori pe o bucată de hârtie, motivând că ai vrut să vezi ce sen- zaţie-ţi dă? adăugă Leslie.
— Sau poate pentru că...
— Bine, bine, spuse Cynthia printre dinţi. A fost odată. S-a dus.
— A fost alaltăieri, replică Leslie.
— Între timp am devenit mai matură şi mai înţeleaptă. Cynthia oftă şi se uită prin clasă. De vină sunt numai copilăroşii ăştia. De-am fi avut şi noi în clasă băieţi măcar pe jumătate mai maturi, nu era nevoie să facă nimeni pasiune pentru un profesor. Apropo, ce-i cu tipul ăla care te-a luat ieri cu limuzina, Gwenny? E ceva între voi?
Charlotte pufni amuzată, ceea ce-i atrase atenţia Cynthiei.
— Hai, Charlotte, nu face atâta pe misterioasa! E vreuna dintre voi combinată cu el?
Domnul Whitman se postase între timp în spatele catedrei şi ne ceru să ne preocupăm de sonetele lui Shakespeare.
în mod excepţional, îi eram recunoscătoare pentru asta. Mai bine Shakespeare decât Gideon! Şuşoteala se întrerupse, fiind înlocuită cu oftaturi şi foşnet de hârtii. Eu însă am mai auzit-o pe Charlotte zicând:
— Deci Gwenny, cu siguranţă, nu.
Leslie se uită la mine compătimitoare.
— Habar n-are ea, îmi şopti. De fapt, nu-ţi poate inspira decât milă.
— Da, i-am răspuns eu tot în şoaptă, dar în realitate milă mi-era doar de mine.
După-amiaza în compania lui Charlotte avea să fie, cu siguranţă, o mare încântare.
După şcoală, limuzina aştepta, de data aceasta nu în faţa porţii, ci discret, mai în josul străzii. Roşcatul domn Marley era afară şi se plimba nervos în sus şi-n jos, devenind şi mai nervos când ne văzu venind.
— Ah, dumneavoastră sunteţi, spuse Charlotte evident nemulţumită, iar domnul Marley roşi.
Prin portiera deschisă, Charlotte aruncă o privire în interiorul

limuzinei. Nu era nimeni în afară de şofer - şi de Xemerius. Charlotte părea dezamăgită, ceea ce mă binedispuse.

— Ţi-a fost dor de mine?

Xemerius se tolăni satisfăcut în scaun când maşina porni la drum. Domnul Marley se sui în faţă, în vreme ce Charlotte, aşezată lângă mine, privea tăcută pe geam.

— E bine, spuse Xemerius, fără să-mi aştepte răspunsul. Dar cu siguranţă înţelegi că mai am şi alte obligaţii decât să te păzesc tot timpul.

Mi-am dat ochii peste cap, iar Xemerius începu să chicotească.

Chiar îmi fusese dor de el. Ora se întinsese precum o gumă de mestecat, iar mai târziu, când doamna Counters nu mai contenise să ne vorbească despre bogăţiile solului statelor baltice, chiar îmi doream să-i aud comentariile lui Xemerius. În plus, mi-ar fi făcut plăcere să i-l prezint lui Leslie, atât cât se putea. Leslie era încântată de descrierile mele, chiar dacă încercările de a-i face un desen nu fuseseră tocmai măgulitoare pentru bietul gargui. („Şi-astea ce sunt, cârlige de rufe?“ dorise Leslie să ştie după ce desenasem cornițele.)

„În sfârşit, un prieten invizibil care-ţi poate fi de folos!“ spusese ea încântată. „Gândeşte-te un pic: spre deosebire de James, care stă nepăsător doar în nişa lui şi care se plânge totdeauna de manierele tale, acest gargui poate spiona pentru tine şi poate vedea ce se petrece în spatele uşilor închise.”

La asta nu mă gândisem. Dar, într-adevăr, azi-dimineaţă, în timpul poveştii ăleia cu tac... teacş... cu termenul ăla învechit pentru geantă, Xemerius se dovedise chiar foarte folositor.

„Xemerius ar putea fi asul tău din mânecă”, adăugase Leslie. „Nu doar un ofticos bun de nimic precum James.”

Din păcate, avea dreptate în această privinţă. James era - mda, de fapt, ce era? Dacă ar fi putut să zdrăngăne din lanţuri sau să bălăngăne candelabre, am fi putut să-l declarăm oficial fantoma şcolii. James August Peregrin Pimplebottom era un tânăr drăguţ, de vreo douăzeci de ani, cu perucă albă pudrată şi cu o redingotă înflorată, mort de două sute douăzeci şi nouă de ani. Şcoala fusese cândva casa părintească, şi, asemenea majorităţii fantomelor, nici el nu voia să accepte că murise. Pentru el, secolele de existenţă ca fantomă erau ca un singur vis ciudat, din care încă mai spera să se trezească. Leslie bănuia că

nu s-ar fi trezit la timp şi ar fi ratat astfel momentul decisiv, cu lumina orbitoare care te atrage înspre capătul tunelului.

„Nici James nu e pe de-a-ntregul nefolositor”, replicasem eu.

La urma urmei, cu o zi în urmă ajunsesem la concluzia că James - ca reprezentant al secolului al XVIII-lea - mi-ar putea fi chiar de mare ajutor, de exemplu, pentru a mă învăţa să mă duelez. Câteva ore m-am bucurat, zugrăvindu-mi în minte imaginea grandioasă în care eu, mulţumită lui James, aş fi în stare să mânuiesc spada la fel de dibaci precum Gideon. Din păcate, totul se dovedise o eroare imensă.

La prima noastră oră de scrimă (care, după cum stătuseră lucrurile, fusese şi ultima), ţinută în pauza de prânz în clasa goală, Leslie se tăvălise de râs. Bineînţeles că ea nu putuse să-l vadă pe James şi nici mişcările lui, care, după părerea mea, erau foarte profi, şi nici nu putuse să-i audă comenzile: „Parează, Miss Gwendolyn, parează! Terţă! Primă! Terţă! Cvintă!” Nu mă văzuse decât pe mine, maimuţărindu-mă disperată şi fluturând în aer arătătorul doamnei Counters - împotriva unei spade invizibile, prin care treceam ca prin brânză. Inutil şi de tot râsul.

După ce Leslie se săturase de râs, fusese de părere că James ar fi făcut mai bine să mă înveţe altceva, iar el fusese, în mod excepţional, de acord cu ea. Duelurile cu spada şi luptele în general erau treabă de bărbaţi, zisese, cel mai periculos lucru pe care fetele l-ar fi putut ţine în mână, după părerea lui, fiind andrelele.

— Fără îndoială că lumea ar fi un loc mult mai bun dacă ar respecta şi bărbaţii această regulă, replicase Leslie. Dar, atâta vreme cât n-o fac, femeile trebuie să fie pregătite.

Iar James aproape că leşinase când Leslie scosese din ghiozdan un cuţit cu o lamă lungă de douăzeci de centimetri.

— Cu ăsta te poţi apăra mai bine dacă vreun păduche din trecut mai vrea să te inoportuneze.

— Arată ca...

— ... Un cuţit japonez de bucătărie. Trece prin legume şi prin carne crudă ca prin unt.

Mie-mi trecuse un fior pe şira spinării.

— Este doar pentru situaţii de urgenţă, mai adăugase Leslie. Ca să poţi şi tu să te simţi un pic mai în siguranţă. A fost cea mai bună armă de care am putut face rost aşa, pe fugă, fără permis de portarmă.

Între timp, cuţitul se afla în ghiozdanul meu, într-un etui pentru ochelari de-al mamei lui Leslie transformat în teacă, alături de o rolă de bandă adezivă, care, dacă era să-i dau crezare lui Leslie, ar fi putut să-mi fie de mare folos.

Şoferul luă o curbă în mare viteză, iar Xemerius, care nu se ţinuse bine la timp, alunecă pe pielea lucioasă a banchetei şi se izbi de Charlotte. Se redresă degrabă.

— Rigidă ca un par de cireş, comentă el şi-şi scutură aripile. O privi pe Charlotte dintr-o parte. Azi trebuie s-o suportăm toată ziua?

— Da, din păcate, am spus eu.

— Da, din păcate, ce? întrebă Charlotte.

— Din păcate, iar nu am mâncat la prânz, am spus eu.

— E numai vina ta, răspunse Charlotte. Dar, ca să fiu sinceră, n-ar strica să slăbeşti câteva kilograme. La urma urmei, trebuie să intri în hainele pe care Madame Rosini le-a creat pentru mine.

Îşi strânse scurt buzele, iar eu am simţit cum încolţeşte în mine un fel de milă. Probabil că ea chiar s-ar fi bucurat să poată purta costumele făcute de Madame Rosini, dar apoi apărusem eu şi stricasem totul. Desigur, nu intenţionat, dar totuşi.

— Am rochia pe care a trebuit s-o îmbrac pentru vizita la contele de Saint-Germain acasă, în dulap, am spus eu. Ai putea s-o porţi la următorul carnaval organizat de Cynthia Dale. Pun pariu c-o să leşine toţi când o să te vadă!

— Rochia aceea nu-ţi aparţine, spuse Charlotte arţăgoasă. Este proprietatea Gardienilor, nu tu decizi ce se face cu ea. N-are ce să caute acasă, în dulapul tău.

Privi din nou pe geam.

— Ga, ga, ga, spuse Xemerius.

Charlotte nu prea reuşea să facă pe nimeni s-o îndrăgească; nu reuşise niciodată. Totuşi, găseam deprimantă această atmosferă rece. Am mai făcut o încercare.

— Charlotte...?

— Mai avem puţin şi am ajuns, mă întrerupse ea. Sunt foarte curioasă dacă o să ne întâlnim cu cineva din Cercul Iniţiaţilor. Faţa-i morocănoasă se lumină brusc. Adică în afara celor pe care-i cunoaştem deja. Este extrem de palpitant. În zilele ce urmează, Temple va roi de legende vii. Politicieni faimoşi, deţinători de Premii Nobel şi savanţi multipremiaţi se vor afla în aceste încăperi sfinte, fără ca lumea să ştie ceva despre asta.

Koppe Jotland va fi şi el aici, oh, şi Jonathan Reeves-Haviland... Tare mi-aş dori să-i strâng mâna.

La cum era Charlotte de obicei, de data asta părea de-a dreptul entuziasmată.

în schimb, eu n-aveam habar despre cine vorbea. Mă uitam întrebătoare la Xemerius, care ridica şi el din umeri.

— Nu le ştie nimeni pe toate, i-am spus eu cu un zâmbet înţelegător.

Charlotte oftă.

— Nu, dar n-ar strica nimănui să mai citească din când în când câte un ziar sau să se mai uite la câte un jurnal de ştiri, pentru a se pune la curent cu politica internaţională. Evident însă că mai trebuie să-ţi pui şi creierul la contribuţie pentru asta... Dacă ai.

Cum spuneam, nu prea o îndrăgea nimeni.

Limuzina oprise, iar domnul Marley deschise portiera. Pe cea a lui Charlotte, după cum am constatat.

— Domnul Giordano vă aşteaptă în vechiul refectoriu, spuse domnul Marley, iar eu aveam sentimentul că se străduise din răsputeri să nu adauge şi un „sir“. Ar trebui să vă conduc acolo.

— Cunosc drumul, spuse Charlotte şi se întoarse către mine. Vino!

— E ceva cu tine, de vrea toată lumea să-ţi dea ordine, spuse Xemerius. Să vin şi eu?

— Da, te rog, am răspuns eu când am intrat pe aleea îngustă din Temple. Mă simt mai bine când eşti şi tu cu mine.

— Îmi cumperi un câine?

— Nu!

— Dar ţi-e drag de mine, nu-i aşa? Cred că ar trebui să fiu fioros mai des!

— Sau folositor, am replicat eu, gândindu-mă la vorbele lui Leslie: „Xemerius ar putea fi asul tău din mânecă”.

Avea dreptate. Doar nu era la îndemâna oricui un prieten care să poată trece prin ziduri.

— Nu mai bombăni aşa, spuse Charlotte.

Ea şi domnul Marley mergeau la câţiva metri în faţa noastră, unul lângă celălalt, şi-abia atunci mi-am dat seama cât de mult semănau.

— Da, domnişoară Rottenmeier, să trăiţi, am răspuns eu.

Meet the time as it seeks us.
(Sã aşteptãm ce ne va cere vremea.)

(Cymbeline, William Shakespeare)

Cinci

Ca să n-o mai lungesc: lecţia cu Charlotte şi cu domnul Giordano a fost şi mai înspăimântătoare decât mi-aş fi putut imagina. Asta mai ales din cauza faptului că îşi propuseseră să mă înveţe în acelaşi timp următoarele: în vreme ce mă luptam cu paşii de dans ai unui menuet (gătită cu o crinolină vărgată, de un roşu cireaşă, care n-avea nici o legătură cu bluza de uniformă de culoarea piureului de cartofi), trebuia să-mi dau seama şi în ce măsură se deosebesc opiniile politice ale liberalilor de cele ale conservatorilor, cum se ţine un evantai şi care este diferenţa dintre „înălţimea Sa“, „Alteţa Sa“ şi „Luminăţia Sa“. După numai o oră şi şaptesprezece feluri diferite de a deschide un evantai, mă durea capul de-mi plesnea şi nu mai ştiam care-i dreapta şi care-i stânga, încercarea mea de a mai destinde atmosfera cu o glumă - „N-ar putea face şi Luminăţia Mea o pauză?“ - nu fu bine primită.

— Nu e deloc comic, spuse Giordano nazal. Încuiato!

Vechiul refectoriu era o sală mare de la parter, cu ferestre înalte

care dădeau înspre o curte interioară. În afară de un pian cu coadă şi de vreo câteva scaune lipite de perete, nu mai exista alt mobilier. Xemerius se atârnase, ca de obicei, cu capul în jos de un cande- labru şi-şi strânsese ordonat aripile la spate.

Domnul Giordano se prezentase astfel:

— Giordano, doar Giordano, te rog. Doctor în istorie, renumit creator de modă, maestru Reiki, designer de bijuterii, cunoscut coregraf, adept de gradul trei, specialist în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea.

— Ah, la naiba! spusese Xemerius. Încă unul pe care l-a scăpat maică-sa-n cap când era mic.

Din păcate, nu puteam să fiu de acord cu el decât pe muteşte. Domnul Giordano, pardon, doar Giordano, semăna izbitor cu unul dintre acei vânzători smintiţi de pe canalul de teleshopping

care vorbeau mereu de parcă ar fi avut nasul prins cu un cârlig de rufe, iar de sub masă i-ar fi muşcat un chihuahua de gambă. Mă aşteptam în orice moment să-şi arcuiască buzele (siliconate?) într-un zâmbet şi să spună: „Şi-acum, iubiţi telespectatori, să privim această fântână de interior Brigitte de o calitate absolut excepţională, o mică oază de fericire, şi asta la numai douăzeci şi şapte de lire; un adevărat chilipir; nu trebuie sub nici o formă să o rataţi; eu însumi am două acasă...“

În schimb, el spuse - fără să zâmbească:

— Iubita mea Charlotte, pupici, pupici, şi sărută în aer stân-ga-dreapta, pe lângă urechile ei. Am auzit ce s-a întâmplat şi este absolut in-cre-di-bil! Toţi anii ăştia de pregătire şi atâta talent irosit! Este o tragedie, un scandal strigător la cer şi e atât de nedrept... Şi, asta ar fi ea, nu? Dublura ta.

În timp ce mă scana din cap până-n picioare, îşi ţuguie buzele cărnoase. Nu m-am putut abţine să nu mă uit fascinată îndărăt. Avea o originală pieptănătură sauvage, lipită probabil de cap cu tone de gel şi de fixativ. Dâre subţirele de barbă neagră traversau partea de jos a feţei, asemenea unor râuri desenate pe o hartă. Sprâncenele îi erau pensate complet şi-apoi conturate din nou cu un fel de marker negru, şi, dacă nu mă înşelam, avea nasul pudrat.

— Şi asta trebuie ca, până mâine-seară, să fie pregătită organic pentru o serată din anul 1782? întrebă el.

Prin „asta“ era clar că se referea la mine. Prin „serată” se referea la altceva. Întrebarea era la ce.

— Hei, hei, cred că Buzatu' te-a jignit, mă atenţionă Xemerius. Dacă ai nevoie de o înjurătură pe care să i-o scuipi în faţă, îţi stau la dispoziţie ca sufleur.

„Buzatu'” era deja un început bun.

— O serată este un fel de petrecere răsuflată organizată seara, continuă Xemerius. Asta, în caz că nu ştiai. După cină, invitaţii se adună laolaltă, îşi cântă unul altuia ceva la pianoforte şi fac tot posibilul să nu-i ia somnul.

— Ah, mulţumesc!

— Încă nu-mi vine să cred că ei chiar vor să-şi asume acest risc, spuse Charlotte, aşezându-şi haina pe un scaun. A-i da drumul lui Gwendolyn printre oameni este împotriva tuturor regulilor legate de păstrarea secretului. E de-ajuns s-o priveşti, şi-ţi dai seama că ceva nu-i în regulă cu ea.

— Da, gând la gând! strigă Buzatu'. Dar contele este renumit pentru excentricităţile lui. Ai acolo legenda ei. Terifiantă! Citeşte-o, te rog.

Ce anume „a mea“? Pentru mine, termenul „legendă” avea legătură cu împărăţia basmelor. Sau cu hărţile. Charlotte răsfoi o mapă de pe pian.

— Ar trebui s-o întruchipeze pe pupila vicontelui de Batten? Iar Gideon este fiul lui? Asta nu e un picuţ cam riscant? Ar putea fi de faţă cineva care să-i cunoască pe viconte şi pe membrii familiei acestuia. De ce nu s-a ales un viconte francez din exil?

Giordano oftă.

— Nu s-a putut din cauza cunoştinţelor ei precare de limbi străine. Poate contele doreşte doar să ne pună la încercare. Va trebui să-i dovedim că putem să transformăm această fetişcană într-o doamnă din secolul al XVIII-lea. Pur şi simplu trebuiel

Îşi frământă mâinile.

— Mă gândesc că, dacă s-a reuşit asta cu Keira Knightley, atunci o să se reuşească şi cu mine, am spus eu convingător.

Keira Knighdey era genul de fată absolut modernă, care, cu toate acestea, a fost atât de minunată în filmele unde purta costume de epocă, chiar şi cu perucile alea uşchite.

— Keira Knightley?

Sprâncenele negre aproape că atinseră rădăcinile părului tapat.

— Într-un film poate că mai merge, dar Keira Knightley nu ar rezista nici zece minute în secolul al XVIII-lea şi s-ar afla imediat că provine dintr-o epocă modernă. Numai după cum îşi arată dinţii când zâmbeşte, după cum îşi aruncă pe spate capul şi după cum întredeschide gura! în secolul al XVIII-lea, nici o femeie nu ar fi făcut aşa ceva!

— Chiar aşa precis nu aveţi nici dumneavoastră de unde şti, am spus eu.

— Ce-anume, vă rog?

— Am spus că nici dumneavoastră nu puteţi...

Buzatu' mă străfulgera cu privirea.

— Trebuie să stabilim chiar acum prima regulă, şi-aceasta ar fi: „Ce spune Maestrul nu va fi tăgăduit”.

— Şi cine e Maestrul? Oh, înţeleg, dumneavoastră sunteţi, am spus eu şi m-am înroşit un pic, în timp ce Xemerius se puse pe un râs ce aducea cu un cotcodăcit.

— Aşadar, când râdem, nu arătăm dinţii. M-am făcut înţeles?
Asta aş fi reuşit fără probleme. Era de crezut că la evenimentul sau petrecerea aceea de-i zicea seartă aş fi avut vreun motiv să râd.
Maestrul Buzatu se potoli cât de cât şi-şi replie sprâncenele, apoi, pentru că nu putea să-l audă pe Xemerius, care striga din tavan „Nebunu'!“ cât îl ţineau plămânii, începu tristul inventar al cunoştinţelor mele. Vru să afle ce ştiam eu în materie de politică, literatură, maniere şi obiceiuri ale anului 1782, iar răspunsul meu („Ştiu tot ce nu exista atunci - de exemplu, nu existau closete la care să tragi apa, iar femeile nu aveau drept de vot“) îl făcu să-şi îngroape faţa în palme pentru câteva secunde.
— Mai am puţin şi mă scap pe mine de râs, spuse Xemerius şi, din păcate, începea să mă molipsească şi pe mine.
Cu greu îmi puteam stăpâni râsul, care mi se blocase în diafragmă şi stătea să izbucnească.
Charlotte spuse blând:
— Am crezut că te-au avertizat deja că este complet nepregătită, Giordano.
— Dar eu... Măcar noţiuni elementare...
Maestrul îşi ridică faţa din palme. Nu am îndrăznit să mă uit la el, căci, dacă i se întinsese cumva machiajul, chiar că pufneam în râs.
— Cum stai cu înclinaţiile muzicale? Pian? Voce? Harfă? Şi cum te descurci cu dansul de societate? Stăpâneşti măcar un menuet ă deux simplu? Dar alte dansuri?
Harfă? Menuet ă deux? Mai întrebi? Acum chiar că se dusese de râpă stăpânirea de sine şi-am început să râd în hohote.
— Bine că măcar unii dintre noi se amuză, spuse Buzatu' depăşit de situaţie, şi acesta trebuie să fi fost momentul când decise să mă tortureze până când avea să-mi piară cheful de râs.
Într-adevăr, nu dură mult până să se întâmple. Un sfert de oră mai târziu, mă simţeam de parcă eram cea mai mare prostovană şi ratată din lume. Şi asta deşi Xemerius încerca de pe locul lui din tavan să mă încurajeze cât putea:
— Hai, Gwendolyn, arată-le sadicilor ăstora că poţi!
Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult. Din păcate însă, îmi era imposibil.

— Tour de main, mâna stângă, încuiato, dar pe la dreapta, Cornwall a capitulat, iar lordul North a demisionat în martie 1782, ceea ce a dus la... Pe la dreapta - nu, dreapta! Cerule mare! Charlotte, arată-i tu, te rog, încă o dată!

Şi Charlotte îmi arătă. Trebuia să recunosc că dansa absolut minunat - la ea părea totul simplu ca o joacă de copii.

Şi-n principiu aşa şi era. Te duceai în faţă, te duceai în spate, te duceai împrejur, zâmbind în timpul ăsta neîntrerupt, fără să-ţi arăţi dinţii. Muzica se auzea din nişte difuzoare ascunse în lambriu şi trebuie să spun că nu era chiar genul de muzică la auzul căreia să-ţi vină să ţopăi.

Poate aş fi reuşit să reţin mai bine paşii dacă Buzatu' nu ar fi trăncănit fără oprire în paralel:

— Aşadar, din 1779, război şi cu Spania... Acum, morişca, te rog, pe cel de-al patrulea bărbat trebuie să ni-l imaginăm, şi facem reverenţă, aşa, ceva mai graţios, te rog. Şi-ncă o dată de la capăt, nu uita să zâmbeşti, capul drept, bărbia sus, America de Nord tocmai a fost pierdută în favoarea Marii Britanii, Dumnezeule, nu, la dreapta, braţul la nivelul pieptului şi întindem, o lovitură amarnică despre care nu e bine să le vorbeşti francezilor, trece drept lipsă de patriotism... Nu privi la picioare, oricum nu le poţi vedea în hainele astea.

Brusc, Charlotte se rezumă la întrebări ciudate („Cine a fost regele Burundiei în 1782?“) şi la clătinat permanent din cap, ceea ce mă făcea şi mai nesigură pe mine.

După o oră, deveni totul prea plictisitor pentru Xemerius. Îşi luă zborul de pe candelabru, îmi făcu cu mâna şi dispăru prin zid. Aş fi dorit să-l pun să-l ţină sub observaţie pe Gideon, dar nu era nevoie, căci, după încă vreun sfert de oră de tortură prin menuet, Gideon intră în vechiul refectoriu alături de domnul George, exact când eu, Charlotte, Buzatu' şi al patrulea individ imaginar repetam o figură de dans pe care Buzatu' o numea „le chain” şi unde eu trebuia să-i dau mâna partenerului invizibil. Din păcate, i-am dat mâna greşită.

— Mâna dreaptă, umărul drept, mâna stângă, umărul stâng, urlă Buzatu' furios. E chiar aşa de greu? Uită-te la Charlotte cum face, e perfectă!

Charlotte cea perfectă continuă să danseze după ce observase că aveam oaspeţi, în vreme ce eu rămăsesem ca o proastă pe loc, dorindu-mi mai degrabă să intru în pământ de

ruşine.

— Oh, spuse Charlotte în cele din urmă, ca şi cum abia atunci i-ar fi observat pe Gideon şi pe domnul George.

Făcu o reverenţă graţioasă, ceea ce era, după cum ştiam deja, un fel de plecăciune care se făcea la începutul şi la finalul menuetului şi, din când în când, şi în timpul dansului. Ar fi trebuit să pară stupidă, mai ales că ea era îmbrăcată în uniforma de şcoală, în schimb, era cumva... drăguţă.

M-am simţit de două ori mai prost, pe de o parte din cauza crinolinei cu dungi roşii şi albe asortate la bluza de uniformă (arătam ca un jalon din acela de plastic care se foloseşte în trafic ca să demarcheze o zonă în lucru), iar pe de altă parte, fiindcă Buzatu' nu întârzie să se plângă de mine:

Nu ştie care-i dreapta şi care-i stânga... un model de stângăcie... grea de cap... misiune imposibilă... Încuiată... dintr-o raţă n-ai cum să faci o lebădă... n-are cum să facă faţă acestei serate fără să agite spiritele... uitaţi-vă şi dumneavoastră!

Domnul George şi Gideon îi urmară îndemnul, iar eu m-am făcut roşie ca para focului. În acelaşi timp, simţeam cum furia din mine creştea. Totul avea o limită! Mi-am scos urgent fusta, cu cadru de sârmă cu tot, pe care Buzatu' mi-l legase în jurul şoldurilor, şi-am pufnit:

— Nu ştiu de ce trebuie să vorbesc despre politică în secolul al XVIII-lea. Nici în zilele noastre nu fac asta - n-am nici cea mai vagă idee despre politică! Ei şi? Dacă mă întreabă cineva despre marchizul nu-ştiu-cum, am să spun pur şi simplu că nu mă interesează nici cât negru sub unghie politica. Şi dacă cineva va vrea neapărat să danseze cu mine menuet - ceea ce n-aş prea crede, am să spun: „Nu, mulţumesc, foarte amabil din partea dumneavoastră, dar mi-am scrântit piciorul“. Pot să fac asta, fără să-mi arăt dinţii.

— Acum înţelegeţi ce vreau să spun? întrebă Buzatu', frământându-şi din nou mâinile. (Părea să fie un tic.) Nici măcar o urmă cât de mică de bunăvoinţă - în schimb, înspăimântător de multe lacune şi lipsă de talent în toate domeniile. Şi, pe deasupra, mai şi pufneşte în râs ca una de cinci ani, doar la auzul numelui lordului Sandwich.

Oh, da, lordul Sandwich. Incredibil că-l cheamă cu-adevărat astfel. Bietul om!

— Cu siguranţă că va..., începu domnul George, dar Buzatu' i-

o reteză:
— Spre deosebire de Charlotte, fata asta n-are nici un pic de... espliegleriel
Ah! Indiferent ce era aia, dac-o avea Charlotte, eu nu mi-o doream.
Charlotte oprise muzica şi se aşezase la pian, de unde-i zâmbea complice lui Gideon. El îi întoarse zâmbetul.
Pe mine, în schimb, nu mă onoră decât cu fix o privire, care însă fu extrem de grăitoare. Şi nu spunea nimic de bine. Probabil că era jenat să se afle în aceeaşi încăpere cu o ratată ca mine, mai ales că era conştient de cât de grozav arăta el, în jeanşii lui uzaţi şi tricoul ăla mulat. Din nu ştiu ce motiv, devenisem şi mai furioasă. Aproape că-mi venea să scrâşnesc din dinţi.
Domnul George privi abătut când la mine, când la Buzatu' şi invers, apoi spuse, cu fruntea încruntată a îngrijorare:
— Ai să reuşeşti, Giordano. Charlotte este o asistentă cu experienţă. În plus, mai avem la dispoziţie câteva zile.
— Am putea avea şi săptămâni! N-ar fi niciodată de-ajuns ca s-o pregătim pentru un bal de proporţii, ripostă Buzatu'. Pentru o serată, da, poate, în cerc restrâns şi cu puţin noroc, dar un bal, poate chiar în prezenţa ducelui şi-a ducesei, exclus. Nu pot să mă gândesc decât că domnul conte şi-a permis o glumă.
Privirea domnului George deveni rece.
— Asta sigur nu, spuse el. Şi cu siguranţă că nu aveţi dreptul să vă îndoiţi de deciziile contelui. Gwendolyn va reuşi, nu-i aşa, Gwendolyn?
Eu nu am răspuns. Aprecierea de sine îmi fusese prea crunt maltratată în ultimele două ore. Dacă ar fi fost vorba doar despre a nu bate la ochi într-un mod stânjenitor, m-aş fi descurcat. M-aş fi retras, pur şi simplu, într-un colţ şi aş fi bâţâit discret din evantai. Mă rog, poate nu, cine ştie ce mai însemna şi asta. Aş fi stat, pur şi simplu, şi aş fi zâmbit fără dinţi. Desigur că ar fi trebuit să nu mă deranjeze nimeni, să nu fiu întrebată despre marchizul de Stafford şi să nu fiu nicicum invitată la dans.
Charlotte începu să cânte în surdină la pian. Interpreta o bucată absolut minunată, în stilul celei pe care tocmai dansasem. Gideon se apropie, iar ea îl privi şi-i spuse ceva ce nu am putut să înţeleg din cauza oftatului zgomotos al Buzatului.
— Am încercat s-o învăţăm mecanic paşii de bază ai

menuetului, dar mă tem că trebuie să apelăm la alte metode!
N-aveam încotro, trebuia s-o admir pe Charlotte pentru capacitatea ei de a vorbi, de a-l privi pe Gideon în ochi, de a-şi arăta delicioasele gropiţe din obraji şi de a cânta la pian în acelaşi timp.
Buzatu' încă se mai tânguia:
.. Poate ar fi de ajutor imagini sau semne cu creta pe podea, în plus, ar trebui să...
— Veţi putea să reluaţi lecţia mâine, îl întrerupse domnul George. Gwendolyn trebuie să elipseze acum. Vii, Gwendolyn?
Am încuviinţat din cap uşurată şi mi-am luat ghiozdanul şi haina. În sfârşit, liberă. Sentimentul de frustrare era înlocuit uşor de un sentiment palpitant de nerăbdare. Dacă mergea totul bine, aveam să elipsez la o dată de după întâlnirea mea cu bunicul, urmând a găsi cheia şi parola în ascunzătoare.
— Dă-mi mie să duc asta. Domnul George îmi luă ghiozdanul şi-mi zâmbi încurajator. Mai sunt patru ore, şi-apoi poţi merge acasă. Azi pari mult mai puţin obosită decât ieri. O să-ţi alegem un an frumos şi liniştit. Ce zici de 1953? Gideon spune că în labo..., adică în camera cronografului, este foarte confortabil. Se pare că ar fi şi-o sofa acolo.
— 1953 este perfect, am spus eu, încercând să nu par prea entuziasmată.
La cinci ani după ultima mea întâlnire cu Lucas! Mă puteam aştepta ca, între timp, să mai fi căpătat ceva experienţă.
— Ah, Charlotte! Doamna Jenkins a comandat o maşină pentru tine, aşa că poţi să-ţi iei liber pentru restul zilei.
Charlotte se opri din cântat.
— Da, domnule George, spuse ea politicoasă, apoi înclină capul şi-i zâmbi lui Gideon. Eşti şi tu liber acum?
Gideon clătină din cap.
— Nu. Eu o voi conduce pe Gwendolyn.
Şi eu, şi Charlotte am fost, cu siguranţă, la fel de surprinse.
— Ba nu, interveni domnul George. Ţi-ai îndeplinit de mult rolul pentru ziua de azi.
— Şi arăţi epuizat, observă Charlotte. Nici nu e de mirare. Ar trebui să-ţi foloseşti timpul ca să dormi.
Ciudat, dar eram de acord cu ea. Dacă Gideon ar fi venit cu mine, n-aş fi avut nici cum să iau cheia din ascunzătoare, nici cum să-l caut pe bunicul.

— Fără mine, Gwendolyn va petrece patru ore inutile în pivniţă, spuse Gideon. Dacă aş însoţi-o, atunci ar putea învăţa ceva în timpul ăsta. Apoi adăugă cu un zâmbet discret: De exemplu, cum să deosebească stânga de dreapta. Menuetul chiar va fi necesar.

„Poftim? Pentru numele lui Dumnezeu, nu iar ore de dans!“

— E zadarnic, interveni Buzatu'.

— Trebuie să-mi fac temele, am spus eu cât am putut de ostil, în plus, mâine mai trebuie să predau şi prezentarea despre Shakespeare.

— Pot să te ajut şi cu asta, spuse Gideon şi mă privi.

Nu i-am putut descifra privirea. Pentru cineva care nu-l cunoştea, poate că s-ar fi vrut nevinovată, dar eu ştiam mai bine cum stăteau lucrurile.

Charlotte zâmbea încă, dar acum nu mai făcea gropiţele alea drăgălaşe.

Domnul George ridică din umeri.

— Din partea mea, n-ai decât. În felul ăsta, Gwendolyn nu va mai fi aşa singură şi nu va mai trebui să se teamă.

— De fapt, îmi face plăcere să fiu singură, am spus eu disperată. Mai ales după ce am petrecut întreaga zi printre oameni, aşa cum s-a-ntâmplat azi.

Printre oameni crâncen de idioţi.

— Ah, da? întrebă Charlotte cinică. Complet singură nu eşti însă niciodată, îi ai mereu prin preajmă pe prietenii tăi invizibili, n-am dreptate?

— Ba da, am răspuns eu. Gideon, n-ai face decât să ne deranjezi.

„Mai bine du-te cu Charlotte la cinema. Sau, din partea mea, încropiţi un club literar!“

îmi spuneam asta în sinea mea. Dar oare chiar voiam? Pe de o parte, nu-mi doream nimic altceva mai mult decât să vorbesc cu bunicul meu şi să-l întreb ce aflase despre cavalerul verde. Pe de altă parte, îmi reînviau în minte anumite amintiri despre acele „Ohhh“ şi „Mmm“ şi „Mai vreau“ din urmă cu o zi.

La naiba! Trebuia să mă adun şi să mă gândesc la toate lucrurile neplăcute pe care le observasem la Gideon.

Dar el nu-mi dădu timp. Deschise deja uşa pentru mine şi pentru domnul George.

— Hai, Gwendolyn! Să pornim spre anul 1953!

În drum spre vechiul laborator de alchimie, domnul George mă legă la ochi - nu fără a se scuza înainte -, apoi mă luă de mână oftând. Gideon se văzu nevoit să-mi care ghiozdanul.

— Ştiu că domnul Giordano nu e o persoană prea agreabilă, spuse domnul George, după ce trecuserăm de scara în spirală. Dar poate încerci, totuşi să te străduieşti şi tu un pic să-l placi.

Am pufnit zgomotos.

— Ar putea şi el să se străduiască un pic mai mult să mă placă! Maestru Reiki, designer de bijuterii, creator de modă... Ce caută în rândurile Gardienilor? Am crezut că aici nu sunt decât savanţi şi politicieni de mare calibru.

— Domnul Giordano este un fel de pasăre exotică printre Gardieni, recunoscu domnul George. Dar are o minte strălucitoare. Pe lângă extravagantele lui... să le zicem meserii, care l-au mai făcut şi milionar, el este un istoric recunoscut şi...

— ... În urmă cu cel puţin cinci ani, când a publicat o lucrare despre nişte surse necunoscute până acum, referitoare la o societate londoneză secretă care are legături cu francmasonii şi la legendarul conte de Saint-Germain, Gardienii au decis că trebuie să-l cunoască mai îndeaproape, interveni Gideon.

Vocea lui se auzea cu ecou printre zidurile de piatră.

Domnul George îşi drese glasul.

— Ăăă, da, şi asta. Atenţie, treaptă!

— Înţeleg, am spus eu. Atunci, Giordano este membru al Gardienilor ca să nu-i poată da-n vileag. Şi ce fel de surse necunoscute erau acelea?

— Fiecare membru oferă societăţii ceva care s-o facă mai puternică, spuse domnul George, fără să-mi răspundă la întrebare. Iar talentele domnului Giordano sunt deosebit de variate.

— Fără îndoială, am replicat eu. Ce alt bărbat ar putea să-şi lipească singur un ştras pe unghie?

L-am auzit pe domnul George tuşind, ca şi când s-ar fi înecat. O vreme, am înaintat în tăcere. Paşii lui Gideon nu se mai auzeau, aşa că am bănuit c-o luase înainte (din cauza legăturii de la ochi, ne mişcăm cu viteza melcului). În cele din urmă, mi-am luat inima-n dinţi şi-am întrebat:

— Mai exact, de ce trebuie să merg eu la această serată şi la bal, domnule George?

— Oh, nu te-a informat nimeni despre asta? Ieri-seară - sau,

mai bine zis, ieri-noapte -, Gideon l-a vizitat pe conte, pentru a-l inorma despre cea mai recentă... aventură a voastră. S-a întors de-acolo cu o scrisoare în care contele îşi exprimă explicit dorinţa ca tu şi Gideon să-l însoţiţi la o serată dată la lady Brompton, cât şi la un bal care are loc câteva zile mai târziu. În plus, în program se mai află şi o vizită de după-amiază la Temple. Scopul întregii acţiuni este ca domnul conte să te cunoască mai îndeaproape.

Mi-a venit în minte prima întâlnire cu contele şi m-am cutremurat.

— Înţeleg că vrea să mă cunoască mai bine. Dar de ce doreşte să merg printre oameni străini? Este un fel de test?

— Este o dovadă în plus că nu are nici un rost să te ţină la distanţă de toate. Ca să fiu sincer, eu m-am bucurat tare mult de această scrisoare. Ea demonstrează faptul că domnul conte are mult mai multă încredere în tine decât unii dintre domnii Gardieni, care consideră că tu n-ai fi decât un fel de figurantă în acest joc.

— Şi o trădătoare, am completat eu şi m-am gândit la doctorul White.

— Sau o trădătoare, mă corectă domnul George încet. Părerile sunt împărţite. Hai că, am ajuns, fetiţo. Poţi să-ţi eliberezi ochii.

Gideon ne aştepta deja. Am făcut o ultimă încercare să scap de el, spunând că aş fi avut de învăţat pe de rost un sonet de Shakespeare şi că nu puteam face asta decât cu voce tare, dar ridică doar din umeri şi spuse că îşi luase iPod-ul cu el şi că nici nu avea să mă audă. Domnul George scoase cronograful din seif şi ne instrui strict, ca nu cumva să lăsăm ceva în urma noastră.

— Nici cea mai mică bucăţică de hârtie, auzi, Gwendolyn? Te întorci cu conţinutul ghiozdanului intact. Şi, desigur, şi cu ghiozdanul. Ai înţeles?

Am dat aprobator din cap, mi-am luat ghiozdanul din mâna lui Gideon şi l-am strâns tare la piept. Apoi i-am întins domnului George un deget. De data aceasta pe cel mic - cel arătător fusese deja prea maltratat cu-atâtea înţepături.

— Şi dacă se-ntâmplă să intre cineva în încăpere cât timp suntem noi acolo?

— Asta n-o să se-ntâmple, mă asigură Gideon. Acolo e miezul nopţii acum.

— Da, şi? Se poate să-i vină cuiva ideea să ţină în pivniţă o

întâlnire inspirativă.
— Conspirativă, spuse Gideon. Dacă tot e să fie.
— Poftim?
— Nu-ţi face griji, spuse domnul George şi-mi strecură degetul prin deschizătura din cronograf.
Mi-am muşcat buzele când bine cunoscuta senzaţie de montagnes russes mi se răspândi în stomac, iar acul îmi sfredeli degetul. Camera fu scăldată într-o lumină rubinie, apoi m-am trezit într-un întuneric desăvârşit.
— Alo! am spus eu încetişor, dar nimeni nu-mi răspunse.
O secundă mai târziu, ateriză şi Gideon lângă mine şi aprinse imediat o lanternă.
— Vezi, nu e chiar aşa neplăcut aici, spuse el, ducându-se la uşă şi aprinzând lumina.
Tot numai un bec fără abajur atârna din tavan, dar restul încăperii se schimbase vizibil de la ultima mea vizită. Mai întâi îmi căzură ochii pe peretele unde Lucas voise să construiască ascunzătoarea noastră. Lângă acel perete erau puse scaune unul peste altul, dar totul părea mult mai ordonat decât ultima oară. Nu mai era deloc moloz, în comparaţie cu data trecută camera fiind chiar curată şi, mai ales, mult mai goală. În afară de scaunele de la perete, „mai existau“ acolo o masă şi o sofa îmbrăcată în stofă verde de mătase.
— Da, într-adevăr, vizibil mai plăcut decât la ultima mea vizită aici. Mi-a fost tot timpul teamă c-o să iasă de undeva un şobolan şi-o să mă ronţăie.
Gideon apăsă clanţa uşii şi o zgâlţâi o dată scurt. În mod evident, încuiată.
— O singură dată a fost deschisă această uşă, spuse el cu o grimasă. A fost cu-adevărat o seară frumoasă. De aici pleacă un tunel secret până la Palatul de Justiţie. Şi se continuă şi mai adânc, cu catacombe pline de schelete şi de cranii… Şi nu departe de-aici se găseşte - în anul 1953 - o pivniţă de vinuri.
— Ar trebui să existe o cheie.
Privirea-mi alunecă din nou spre peretele cu pricina. Acolo undeva, sub o cărămidă mai lejeră, se afla o cheie. Am oftat. Ce al naibii de păcat că nu-mi folosea la nimic! Dar, într-un fel, era şi-un sentiment plăcut să ştii ceva de care Gideon n-avea habar.
— Ai băut din vin?
— Ce vrei să spui?

Gideon luă unul dintre scaunele de lângă perete şi-l puse lângă masă.

— Uite, pentru tine. Distracţie plăcută cu temele.

— Ăăă, mulţumec.

M-am aşezat, mi-am scos lucrurile din geantă şi m-am prefăcut că mă cufund cu totul în carte. Între timp, Gideon se lungi pe sofa, scoase un iPod din buzunar şi-şi puse căştile în urechi. După două minute, am riscat şi i-am aruncat o privire, constatând că avea ochii închişi. Adormise cumva? De fapt, nici nu era de mirare, dacă te gândeai că noaptea trecută fusese iar pe drumuri.

O vreme m-am pierdut în contemplarea nasului său drept, a pielii albe, a buzelor moi şi a genelor dese şi arcuite. Aşa, relaxat, Gideon părea mult mai tânăr ca de obicei şi deodată am putut să mi-l imaginez perfect ca băieţel. Un băieţel drăgălaş, în orice caz. Pieptul i se ridica şi-i cobora regulat, şi mă gândeam dacă aş fi putut cumva îndrăzni să... Nu, era prea riscant. Nici n-ar mai fi trebuit să mă uit la acel perete dacă voiam să nu se afle despre Lucas şi secretul nostru.

Cum nu-mi mai rămânea altceva de făcut şi cum nu prea aveam cum să stau patru ore în şir privindu-l pe Gideon dormind (deşi avea şi asta farmecul ei), mi-am făcut curaj să mă apuc, în cele din urmă, de lecţii, mai întâi de cele despre bogăţiile solului din Caucaz, apoi de verbele neregulate din franceză. Prezentarea despre operele şi viaţa lui Shakespeare mai avea nevoie doar de o încheiere, pe care am cuprins-o îndrăzneţ într-o singură frază: „Shakespeare şi-a petrecut ultimii cinci ani ai vieţii la Stratford upon Avon, unde a murit în 1616“. Gata. Mai trebuia doar să învăţ un sonet pe de rost. Cum toate erau la fel de lungi, am ales unul la-ntâmplare: „Mine eye and heart are a mortal war, how to divide the conquest of my sight“, am murmurat eu.

— Vorbeai cu mine? întrebă Gideon, apoi se ridică şi-şi scoase căştile din urechi.

Din păcate, nu am reuşit să nu mă-nroşesc.

— E Shakespeare, am spus eu.

Gideon zâmbi.

— Mine eye my heart thy picture's sight would bar, my heart mine eye the freedom of that right... Sau cam aşa ceva.

— Nu, exact aşa, am spus eu şi-am închis cartea.

— Încă nu-l ştii, spuse Gideon.

— Oricum l-aş fi uitat până mâine. Cel mai bine îl învăţ mâine-dimineaţă, înainte să plec la şcoală. Aşa am mai multe şanse să-l ţin minte până la ora domnului Whitman.

— Cu atât mai bine! Acum am putea să exersăm menuetul. Gideon se ridică. Loc avem aici din belşug.

— Oh, nu! Te rog, nu!

Dar Gideon făcuse deja o plecăciune în faţa mea.

— Îmi acordaţi, vă rog, acest dans, Miss Shepherd?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, domnule, l-am asigurat eu, făcându-mi vânt cu cartea de Shakespeare pe post de evantai. Din păcate însă, mi-am scrântit piciorul. Poate că aţi dori s-o invitaţi pe verişoara mea. Doamna în verde de acolo. Am făcut un semn către sofa. I-ar face plăcere să vă arate cât de bine ştie să danseze.

— Eu însă doresc să dansez cu dumneavoastră - cum dansează verişoara dumneavoastră ştiu de mult.

— Eu m-am referit la verişoara mea Sofa, nu la verişoara mea Charlotte, am replicat eu. Vă asigur că... ăăă... că vă veţi distra mult mai bine cu Sofa decât cu Charlotte. Poate că Sofa nu e chiar aşa graţioasă, dar e mai delicată, are mai mult şarm şi un caracter mult mai plăcut.

Gideon râse.

— Cum am spus, pe mine mă interesaţi exclusiv dumneavoastră. Vă rog să-mi faceţi această onoare.

— Dar unui gentleman ca dumneavoastră ar trebui să-i pese de bietul meu picior scrântit!

— Regret, mie nu.

Gideon îşi scoase iPodul din buzunarul pantalonului.

— Puţintică răbdare, orchestra este gata imediat.

Îmi puse căştile în urechi şi mă trase în picioare.

— Oh, super, Linkin, am spus eu cu pulsul ridicându-mi-se până-n tavan, deoarece Gideon se afla deodată atât de aproape.

— Ce? Pardon. Un moment, se rezolvă imediat.

Degetele-i alunecară pe display.

— Aşa. Mozart se potriveşte. Îmi dădu iPodul. Nu, pune-l în buzunarul fustei, trebuie să ai ambele mâini libere.

— Dar tu nu auzi deloc muzica, am spus eu, în timp ce în urechile mele începu un murmur de viori.

— Aud destul, nu trebuie să ţipi aşa. OK, să ne aşezăm pe

poziţii; asta ar fi o formaţie de opt. La stânga mea se află încă un domn, la dreapta mea, doi la rând. La tine, acelaşi lucru, doar că numai cu doamne. Reverenţă, te rog.

Am făcut o plecăciune şi mi-am pus ezitant mâna în a lui.

— Să ştii că mă opresc imediat dacă mă faci încuiată!

— Asta n-aş face niciodată, spuse Gideon şi mă conduse pe lângă sofa, tot înainte. În dans e vorba, înainte de toate, de calitatea conversaţiei. Îmi permiteţi să vă întreb de ce aveţi repulsie faţă de dans? Majoritatea tinerelor doamne adoră să danseze.

— Ssst, trebuie să mă concentrez.

Până aici mergea totul bine. Mă miram de mine însămi. Acel tour de main îmi ieşi perfect, o rotire la stânga, una la dreapta.

— Mai putem să facem asta o dată?

— Lasă bărbia în jos, exact aşa. Şi uită-te la mine. N-ai voie să îţi iei ochii de la mine, oricât de bine ar arăta vecinul meu.

N-am putut să nu schiţez o grimasă. Asta ce mai era? Un fel de Fishing for compliments? Ei bine, n-aveam să-i dau satisfacţie. Deşi trebuia să recunosc că Gideon dansa foarte bine. Cu el era cu totul altfel decât cu Buzatu' - mergea totul de la sine. Încet-încet, am reuşit să prind gustul acestui menuet.

Gideon observă şi el asta.

— Ia te uită, vezi că poţi? Mâna dreaptă, umărul drept, mâna stângă, umărul stâng... Foarte bine.

Avea dreptate. Puteam! De fapt, era o joacă de copil. Victorioasă, m-am rotit cu unul dintre ceilalţi domni invizibili, după care mi-am pus din nou mâna într-a lui Gideon.

— Ha! Să mai spună cineva că sunt graţioasă precum o moară de vânt! am izbucnit eu.

— O comparaţie complet neruşinată, fu de acord Gideon. Îi eşti superioară oricărei mori de vânt într-ale dansului.

Am chicotit. După care mi-am revenit.

— Ups, acum vine iar Linkin Park la rând.

— Nu contează.

În timp ce în urechi îmi suna melodia Papercut, Gideon mă conducea fără greşeală pentru ultima figură, la final făcând o plecăciune. Eram aproape tristă că se terminase.

Am făcut o plecăciune adâncă şi mi-am scos căştile din urechi.

— Poftim. Foarte drăguţ din partea ta că m-ai învăţat.

— Mi-am văzut interesul, replică Gideon. De obicei, eu sunt cel care nu face decât să greşească faţă de tine, ai uitat?
— Nu.
Buna mea dispoziţie se risipi din nou. Involuntar, privirea mi se îndreptă din nou spre peretele lângă care erau stivuite scaunele.
— Hei, n-am terminat încă. A fost destul de drăguţ, dar nu perfect. De ce eşti deodată aşa abătută?
— De ce crezi că vrea contele de Saint-Germain să merg la o serată şi la un bal? Ar putea să mă cheme, pur şi simplu, aici, la Temple, unde nu ar exista nici un pericol să fiu batjocorită de oameni străini. N-ar mai trebui să se mire nimeni de mine şi ar putea, eventual, să păstreze asta pentru posteritate.
Gideon mă privi pentru o clipă înainte să răspundă:
— Contele permite rareori cuiva să-i pătrundă în spaţiul intim, însă în spatele fiecărei idei pe care o are se ascunde un plan genial. Contele are o bănuială concretă în ce-i priveşte pe bărbaţii care ne-au atacat în Hyde Park, şi eu cred că vrea să-i facă să iasă din bârlog pe cei care trag sforile, scoţându-ne pe noi doi în societate într-un cadru mai larg.
— Oh, am făcut eu. Crezi că vor apărea din nou nişte bărbaţi cu spade care ne vor...?
— Nu, atâta vreme cât suntem printre oameni, spuse Gideon.
Se aşeză pe spătarul sofalei şi-şi încrucişă braţele la piept.
— Oricum, eu consider că este prea periculos... În orice caz, pentru tine.
M-am sprijinit de marginea mesei.
— Nu i-ai bănuit pe Lucy şi pe Paul pentru întâmplarea din Hyde Park?
— Da şi nu, răspunse Gideon. Un om precum contele de Saint-Germain nu şi-a făcut puţini duşmani de-a lungul vieţii. În Anale există anumite consemnări referitoare la atentate la viaţa lui. Bănuiesc că, pentru a-şi atinge scopurile, Lucy şi Paul s-au combinat cu unul sau cu altul dintre aceşti duşmani.
— Asta e şi părerea contelui?
Gideon ridică din umeri.
— Sper.
Am stat o clipă pe gânduri.
— Eu aş fi de acord să încâlci din nou regulile, să faci iar pe James Bond şi să-ţi iei un pistol cu tine ca data trecută, am

sugerat. Aşa, tipii ăia n-ar avea nici o şansă, cu toate spadele lor. Chiar, de unde l-ai avut? Şi eu m-aş simţi mai bine dacă aş avea unul asemănător.

— O armă pe care nu ştii s-o foloseşti ar putea fi folosită împotriva ta, ripostă Gideon.

Mă gândeam la cuţitul meu japonez pentru legume. Imaginea folosirii lui împotriva mea nu era una tocmai plăcută.

— Charlotte este bună la scrimă? Şi ştie să folosească şi un pistol?

Din nou o ridicare din umeri.

— Ia lecţii de scrimă încă de la doisprezece ani - normal că este bună.

Normal. Charlotte ştia să le facă pe toate bine. În afară de a fi drăguţă.

— Cu siguranţă i-ar fi plăcut de ea contelui, am spus eu. E clar că eu nu am fost genul lui.

Gideon râse.

— Încă îi mai poţi schimba imaginea despre tine. Ăsta este principalul motiv pentru care doreşte să te cunoască mai îndeaproape, ca să verifice dacă nu cumva profeţiile au avut totuşi dreptate în privinţa ta.

— Chestia aia cu magia corbului?

Ca-ntotdeauna când venea vorba despre asta, nu mă simţeam în largul meu.

— Profeţiile spun cumva şi la ce se referă toate astea?

Gideon ezită un pic, apoi spuse încet:

— „... Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morţii cântând între lumi, abia dacă-nţelege forţa, abia dacă pricepe preţul, că puterea sporeşte şi cercul se-nchide...“ îşi drese glasul. Ţi s-a făcut pielea de găină.

— Sună atât de înfricoşător. Mai ales partea aia cu morţii care cântă. Mi-am frecat braţele. Are şi o continuare?

— Nu. Cam asta ar fi totul, mai mult sau mai puţin. Trebuie să admiţi că nu prea ţi se potriveşte, nu?

Da, cam avea dreptate.

— În profeţie există ceva şi despre tine?

— Desigur, spuse Gideon. Există despre fiecare călător în timp. Eu sunt leul cu coama de diamante, la a cărui vedere Soarele... Pentru o clipă păru să se jeneze, după care continuă cu o grimasă: Bla bla bla. Oh, şi stră-stră-străbunica ta,

îndărătnica lady Tilney, este, cum nu se poate mai bine, o vulpe, o vulpe de jad, care se ascunde sub un tei.

— Şi profeţia asta poate cineva s-o şi descifreze cumva?

— Absolut! Doar că este plină de simboluri. Totul este numai o chestiune de interpretare. Se uită la ceas. Mai avem timp. Propun să reluăm lecţia de dans.

— La serată se va dansa?

— Nu prea cred, spuse Gideon. La aşa ceva mai mult se şade, se bea, se discută şi... se face muzică. Pe tine mai mult ca sigur că te vor ruga să le cânţi sau să le reciţi ceva.

— Mda, am făcut eu. Ar fi fost totuşi mai bine să iau ore de pian decât să mă duc cu Leslie la cursul ăla de hip-hop. Dar ştiu să cânt vocal; destul de bine. Anul trecut, la petrecerea Cynthiei, am fost câştigătoarea necontestată a concursului de karaoke, pentru interpretarea absolut originală a piesei Somewhere over the rainbow. Asta deşi, venind costumată în staţie de autobuz, nu am pornit ca favorită.

— Ah, da. Dacă vei fi rugată să cânţi ceva în faţa oamenilor, ai să le spui că ai probleme cu vocea.

— Asta am voie să spun, dar nu şi că am piciorul scrântit?

— Poftim căştile. La fel ca mai devreme.

Făcu o plecăciune.

— Ce fac dacă mă invită altcineva, şi nu tu?

Am făcut şi eu o plecăciune - prostii, o reverenţă.

— Atunci faci exact acelaşi lucru, spuse Gideon şi mă luă de mână. Dar, în această privinţă, secolul al XVIII-lea este foarte formal. Nu inviţi, pur şi simplu, o fată străină la dans fără să-i fii prezentat oficial în prealabil.

— Asta dacă nu face ea nişte semne obscene cu evantaiul.

Treptat, începeam să simt paşii de dans.

— De fiecare dată când înclinam evantaiul, chiar şi numai un centimetru, Giordano făcea o criză de nervi, iar Charlotte clătina din cap, de parcă era un căţel din acela trist, pe care-l puneau oamenii mai demult în spatele maşinilor.

— Nu vrea decât să te ajute, spuse Gideon.

— Da, sigur. Şi pământul e plat, am pufăit eu, deşi cu siguranţă aşa ceva era de nepermis în timp ce dansai menuet.

— Nu prea s-ar zice că vă aveţi la suflet.

Ne-am rotit, fiecare cu partenerul lui imaginar. Ah? Se putea, da?

— Cred că pe Charlotte n-o place nimeni, în afară de mătuşa Glenda, de lady Arista şi de profesorii noştri.

— Nu cred, spuse Gideon.

— Oh, v-am uitat, desigur, pe Giordano şi pe tine. Ups, mi-am dat ochii peste cap, ceea ce precis e interzis în secolul al XVIII-lea.

— Se poate să fii cumva un pic geloasă pe Charlotte?

Mi-a venit să râd.

— Crede-mă, dacă ai cunoaşte-o la fel de bine ca mine, n-ai mai pune o întrebare atât de imbecilă.

— De fapt, o cunosc foarte bine, spuse Gideon încet şi mă luă din nou de mână.

„Da, dar nu-i cunoşti decât latura mieroasă”, am vrut eu să spun, însă apoi am înţeles sensul frazei lui şi am devenit dintr-odată cumplit de geloasă pe Charlotte.

— Şi, mă rog, cât de... amănunţit vă cunoaşteţi?

Mi-am tras mâna dintr-a lui Gideon, dându-i-o în schimb vecinului său imaginar.

— Păi, aş spune, atât de bine cât poţi să cunoşti pe cineva cu care petreci foarte mult timp împreună. Trecând pe lângă mine, îmi zâmbi maliţios. Şi nici unul dintre noi n-a prea avut timp pentru alte... ăăă... prietenii.

— Înţeleg. Şi-atunci trebuie să ne folosim de ce-avem. Nu mai puteam să rezist nici o secundă. Şi Charlotte cum sărută?

Gideon mă prinse de mâna care-mi era cu cel puţin douăzeci de centimetri prea sus în aer.

— Găsesc că faceţi progrese uimitoare în ce priveşte conversaţia. Totuşi, un gentleman nu vorbeşte despre astfel de lucruri.

— Da, aş lua asta în considerare dacă ai fi cu-adevărat un gentleman.

— Dacă v-am dat vreodată ocazia să-mi judecaţi comportamentul drept nedemn de un gentleman, atunci...

— Ah, mai taci odată! Orice ar fi între tine şi Charlotte nu mă interesează câtuşi de puţin. Dar găsesc că eşti destul de obraznic să te distrezi... giugiulindu-te în acelaşi timp şi cu mine.

— Să mă giugiulesc? Ce cuvânt urât! V-aş fi tare recunoscător dacă m-aţi lămuri asupra motivului supărării dumneavoastră şi dacă aţi putea, în acelaşi timp, să vă gândiţi şi ce trebuie să faceţi cu coatele. La această figură ar trebui ţinute în jos.

— Nu e deloc nostim, am pufnit eu. N-ar fi trebuit să te las să mă săruţi. Dacă aş fi ştiut că tu şi Charlotte...

Ah, Mozart se terminase şi venea iar Linkin Park. Excelent. Oricum se potrivea mai bine cu starea mea de spirit.

— Eu şi Charlotte ce?

— ... Sunteţi mai mult decât prieteni.

— Cine spune asta?

— Tu?

— N-am spus deloc asta.

— Aha. Vrei să spui că voi doi nu v-aţi sărutat încă.

Am renunţat la reverenţă, încruntându-mă în schimb la el.

— Nici asta n-am spus.

Se aplecă şi-şi luă iPodul din buzunarul meu.

— Încă o dată, trebuie să mai repeţi figura cu braţele. În rest, a fost grozav.

— Conversaţia ta lasă mult de dorit, am spus. Ai ceva cu Charlotte sau nu?

— Credeam că nu te interesează deloc ce e între mine şi Charlotte.

Încă-l priveam încruntată.

— Corect, da.

— Atunci, e totul în regulă.

Gideon îmi dădu înapoi iPodul.

Din căşti de auzea Hallelujah, versiunea lui Bon Jovi.

— Nu e bucata care ne trebuie, am spus eu.

— Nu, nu, admise Gideon şi zâmbi. M-am gândit că ai avea nevoie de un calmant.

— Eşti... eşti aşa un... aşa un...

— Da?

— Mârlan.

Se mai apropie un pas, aşa că mai rămăsese aproximativ un centimetru distanţă între noi.

— Vezi tu, asta e diferenţa dintre tine şi Charlotte. Ea n-ar spune niciodată aşa ceva.

Îmi era, deodată, foarte greu să respir.

— Poate pentru că ei nu-i dai nici un motiv s-o facă.

— Nu, nu asta este explicaţia. Cred că este, pur şi simplu, mai manierată.

— Da, şi are nervii mai tari, am replicat eu.

Din nu ştiu ce motiv, mă holbam la gura lui Gideon.

— Numai pentru cazul în care vrei să mai încerci o dată, dacă s-o-ntâmpla să ne mai aflăm vreodată în vreun confesional şi să ne plictisim, a doua oară nu mă mai las surprinsă.

— Vrei să spui că n-ai să te mai laşi a doua oară sărutată de mine?

— Exact, am şoptit eu, incapabilă să mă mişc.

— Păcat, spuse Gideon, gura lui apropiindu-se atât de mult de a mea, încât îi puteam simţi respiraţia pe buze.

Mi-era clar că nu prea lăsam să se înţeleagă că vorbeasc serios. Pentru că nici nu vorbeam. Mai trebuia să am şi mare încredere în mine că mă puteam abţine să nu-mi încolăcesc braţele în jurul gâtului lui Gideon. În orice caz, depăşisem de mult momentul în care m-aş fi întors şi-aş fi plecat sau l-aş fi împins pe el.

Era clar că la fel vedea lucrurile şi Gideon. Mâna lui începu să-mi mângâie părul, apoi am simţit, în sfârşit, atingerea delicată a buzelor lui.

„And every breath we took was hallelujah“, cânta Bon Jovi în urechile mele.

Îmi plăcuse dintotdeauna afurisita asta de melodie - era una dintre cele pe care le-aş fi putut asculta şi de cincizeci de ori la rând. Acum însă, avea să rămână pentru eternitate legată de amintirea lui Gideon.

Hallelujah.

Arborele genealogic al familiei Montrose

Lord James Montrose — Mary Elisabeth Montrose

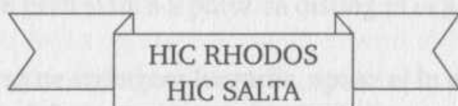
Arista — Madeleine Montrose

Lucas (Lord Montrose)

Harry, Glenda, Grace

Jane, Charles, Nicolas Shepherd

Lucy, Janet, David, Charlotte, Gwendolyn, Nick, Caroline

(Mottoul de pe blazonul familiei Montrose.
În traducere liberă: „Arată ce poţi cu-adevărat.“)

Şase

De data asta nu am mai fost deranjaţi, nici de un salt în timp, nici de vreun alt gargui obraznic. Cât a durat Hallelujah, sărutul a rămas foarte delicat şi prudent, apoi însă Gideon şi-a înfipt ambele mâini în părul meu, m-a tras şi m-a lipit strâns de el. Sărutul nu mai era delicat, iar reacţia pe care am avut-o m-a surprins chiar şi pe mine. Mi-am simţit deodată corpul moale şi uşor, iar braţele mi s-au încolăcit involuntar în jurul gâtului lui Gideon. Habar n-aveam cum, dar, în minutele ce au urmat, fără să ne întrerupem sărutul, am aterizat pe sofaua verde, şi-acolo am continuat să ne sărutăm, până când Gideon s-a ridicat brusc şi s-a uitat la ceas.

— După cum am spus, e chiar păcat că nu mai am voie să te sărut, zise el cu respiraţia întretăiată.

Pupilele îi erau imense, iar obrajii - foarte roşii.

Mă întrebam cum arătam eu. Deoarece mă transformasem provizoriu într-o budincă umană, nu eram în stare să mă ridic din poziţia semiîntins. A trebuit să constat revoltată că nu

aveam habar cât timp trecuse de la Hallelujah. Zece minute? O jumătate de oră? Oricare dintre variante era posibilă.

Gideon mă privi şi mi s-a părut că disting în ochii lui un fel de nedumerire.

— Trebuie să ne strângem lucrurile, spuse el în cele din urmă. Iar tu trebuie să faci urgent ceva cu părul tău - arată de parcă ţi l-ar fi smotocit un idiot cu ambele mâini, după care te-a mai şi trântit pe o sofa... Celui care ne-o aştepta n-o să-i vină greu să-şi dea seama ce s-a întâmplat... Of, Doamne, nu te uita aşa la mine!

— Cum anume?

— Ca şi cum nu te-ai mai putea mişca.

— Dar chiar nu pot, am spus eu serioasă. Sunt o budincă. M-ai transformat într-o budincă.

Chipul lui Gideon fu luminat de un zâmbet scurt, apoi sări în picioare şi începu să-mi adune lucrurile în ghiozdan.

— Hai odată, budincuţo, ridică-te! Ai vreun pieptăn sau vreo perie de păr la tine?

— E una pe-acolo, am spus eu sec.

Gideon scoase etuiul pentru ochelari al mamei lui Leslie.

— Aici?

— Nu! am strigat eu, şi, speriindu-mă cumplit, mi-a dispărut şi starea de budincă în care eram.

Am sărit în picioare, am smuls din mâna lui Gideon etuiul cu cuţitul japonez pentru legume şi l-am aruncat înapoi în geantă. Nu mi-am dat seama dacă Gideon a fost surprins sau nu. Aşeză la loc scaunul, lângă perete şi se uită iar la ceas, în vreme ce eu îmi scosesem peria de păr.

— Două minute, spuse Gideon şi ridică iPodul de pe podea.

Habar n-aveam cum ajunsese acolo. Sau când.

Mi-am periat la repezeală părul.

Gideon mă studie cu o privire serioasă.

— Gwendolyn?

— Mda?

Am lăsat în jos peria şi l-am privit cât de calmă am putut. Of, Dumnezeule! Arăta atât de incredibil de bine, iar o parte din corpul meu voia să se transforme din nou într-o budincă.

— Ai...?

Am aşteptat.

— Am ce?

— Nimic.
Am simţit în stomac cunoscuta senzaţie de greaţă.
— Cred că începe, am spus eu.
— Ţine geanta strâns în mână, n-ai voie sub nici o formă să-i dai drumul. Şi vino puţin mai încoace, altfel aterizezi pe masă.
În timpul mişcării, totul deveni neclar. Fracţiuni de secundă mai târziu, am aterizat fără probleme în picioare, fix înaintea ochilor larg deschişi ai domnului Marley. Mutra năstruşnică a lui Xemerius se iţi de după umărul lui.
— În sfârşit, spuse Xemerius. De-un sfert de oră îl tot ascult pe roşcat vorbind singur.
— Sunteţi bine, Miss? se bâlbâi domnul Marley, dându-se un pas mai în spate.
— Da, este, spuse Gideon, care aterizase în spatele meu şi mă privea cercetător.
Când i-am zâmbit, întoarse repede capul.
Domnul Marley îşi drese glasul.
— Trebuie să vă transmit că sunteţi aşteptat în Sala Dragonului, sir. Ini... Numărul şapte a venit şi doreşte să poarte o discuţie cu dumneavoastră. Dacă-mi permiteţi, o duc eu pe Miss la maşina ei.
— Miss nu are nici o maşină, spuse Xemerius. Nici măcar carnet nu are, isteţule!
— Nu e necesar, o iau eu cu mine sus.
Gideon apucă eşarfa neagră.
— Chiar trebuie?
— Da, trebuie.
Gideon înnodă eşarfa la spate. Îmi prinse şi câteva fire de păr şi trase, dar n-am vrut să mă plâng, aşa că mi-am muşcat buzele.
— Dacă nu cunoşti locul unde se află cronograful, n-ai cum să-l dezvălui mai departe şi nu ne poate lua nimeni prin surprindere dacă am ateriza - indiferent când - în încăperea cu pricina.
— Dar această pivniţă aparţine Gardienilor, iar căile de acces sunt păzite în permanenţă, am spus eu.
— În primul rând, prin aceaste galerii subterane sunt mai multe drumuri decât prin clădirile din Temple. În al doilea rând, nu putem exclude varianta că cineva din interior ar fi interesat de o întâlnire-surpriză.
— „Nu te încrede în nimeni. Nici chiar în propriile-ţi sentimen-

te“, am murmurat eu. Mulţi oameni suspicioşi mai sunt pe-aici.

Gideon îşi puse o mână pe talia mea şi mă împinse înainte.

— Exact.

L-am auzit pe domnul Marley luându-şi rămas-bun, apoi uşa se închise în spatele nostru. Am pornit unul lângă altul fără să mai vorbim. Deşi erau o mulţime de lucruri despre care aş fi vrut să discutăm, doar că nu ştiam cu care să încep.

— Intuiţia mea îmi spune că iar v-aţi giugiulit, observă Xemerius. Intuiţia şi privirea mea ascuţită.

— Prostii, i-am răspuns eu, şi l-am auzit pe Xemerius izbucnind într-un râs zgomotos.

— Crede-mă, sunt pe acest pământ din secolul al XI-lea şi ştiu cum arată o fată care vine din căpiţa de fân.

— Căpiţă de fân! am repetat eu ofensată.

— Cu mine vorbeşti? întrebă Gideon.

— Dar cu cine altcineva? am spus eu. Cât e ceasul? Apropo de fân, mi-e o foame de lup.

— Mai e puţin şi se face şapte jumătate.

Gideon îmi dădu drumul fără avertizare. Se auziră o serie de bipuri, iar eu m-am lovit cu umărul de un zid.

— Hei!

Xemerius izbucni din nou în râs.

— Asta numesc eu un adevărat cavaler.

— Scuze. Nenorocitul ăsta de mobil n-are semnal aici, jos. Treizeci şi patru de apeluri nepreluate, grozav! Nu poate să fie decât... Oh, Doamne, mama!

Gideon oftă adânc.

— Mi-a lăsat unsprezece mesaje pe mailbox.

Pipăiam zidul ca să pot înainta.

— Ori îmi scoţi tâmpenia asta de eşarfă de la ochi, ori mă conduci!

— Bine, bine.

I-am simţit din nou mâna.

— Nu ştiu ce să zic despre tipii ăştia care-şi leagă prietena la ochi ca să poată să-şi verifice în linişte mobilul, spuse Xemerius.

Asta nu ştiam nici eu.

— S-a-ntâmplat ceva rău?

— Bănuiesc că da. De obicei, nu prea ne sunăm aşa des. Tot nu am semnal.

— Atenţie, treaptă, mă avertiză Xemerius.

— Poate e cineva bolnav, am spus eu. Sau ai uitat ceva important. De curând, mama mi-a lăsat nenumărate mesaje doar ca să-mi amintească să-l felicit pe unchiul Harry de ziua lui. Ha!

Dacă Xemerius nu m-ar fi avertizat, m-aş fi lovit fix în stomac de capătul balustradei. Gideon nici măcar nu observă. Mă străduiam să urc pe pipăite scara în spirală.

— Nu, nu-i asta. Eu nu uit niciodată o aniversare.

Părea grăbit.

— Trebuie să aibă legătură cu Raphael.

— Fratele tău mai mic?

— Tot timpul face chestii periculoase. Conduce fără carnet, se aruncă de pe stânci şi se caţără fără centură pe munţi. Nu ştiu cui şi ce vrea să demonstreze cu asta. Anul trecut s-a rănit la para- pantism şi a stat trei săptămâni în spital cu traumatism cranio-ce- rebral. Ai fi zis că a învăţat ceva din asta, dar nu, de ziua lui l-a făcut pe Domnul Numai-bun-de-luat-la-palme să-i dăruiască o barcă cu motor rapidă. Şi idiotul ăsta îi ghiceşte toate dorinţele din priviri.

Ajunşi sus, Gideon grăbi pasul, iar eu m-am împiedicat de mai multe ori.

— Ah, în sfârşit! Aici merge.

În mod clar, acum îşi asculta din mers mesajele. Din păcate, nu puteam înţelege nimic.

— Of, la naiba! l-am auzit murmurând de mai multe ori.

Iar îmi dăduse drumul, iar eu înaintam orbeşte.

— Dacă nu vrei să te izbeşti de vreun perete, ar trebui s-o iei la stânga, mă informă Xemerius. Oh, acum şi-a dat şi el seama că nu ai un radar încorporat.

— OK..., murmură Gideon.

Mâinile lui îmi atinseră scurt obrazul, apoi ceafa.

— Gwendolyn, îmi pare rău.

Vocea îi părea îngrijorată, dar eu aveam o bănuială că nu din cauza mea.

— Te descurci singură de-aici?

Mi-a dezlegat eşarfa, iar eu am clipit în lumină. Eram în faţa atelierului lui Madame Rossini. Gideon îmi mângâie scurt obrazul şi zâmbi strâmb.

— Ştii drumul, da? Te aşteaptă maşina. Ne vedem mâine!

Nici nu am apucat să răspund, că şi fugise.

— Şi dus a fost, comentă Xemerius. Nu prea elegant, aş spune eu.

— Ce s-a întâmplat? am strigat eu după el.

— Fratele meu a fugit de-acasă, a răspuns el, fără să se întoarcă sau să încetinească. Ai voie să încerci de trei ori să ghiceşti încotro a pornit.

Dar dispăru după primul colţ, iar eu n-am apucat să ghicesc decât o dată.

— Atunci n-am să pariez pe Fiji, am murmurat eu.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi tăvălit cu el prin fân, spuse Xemerius. Acum crede că te poate avea uşor şi nici nu se mai sinchiseşte.

— Taci odată, Xemerius! Povestea asta cu tăvălitul prin fân mă umple de nervi. Doar ne-am sărutat şi noi un pic.

— N-ai de ce să te transformi într-o tomată, scumpo!

Mi-am luat în palme obrajii dogorinzi şi m-am înfuriat.

— Hai să mergem, mi-e foame. Azi măcar am o şansă să mai prind ceva de mâncare de la cină. Şi poate pe drum aruncăm şi noi o privire la tipii ăia din Cercul Iniţiaţilor.

— Nu, te rog! I-am spionat toată după-amiaza, spuse Xemerius.

— Oh, bravo! Povesteşte!

— Plic-ti-si-tor! Am crezut c-o să bea sânge din cranii de om şi c-o să-şi tatueze stihuri misterioase pe braţe. Dar nu, doar au vorbit, îmbrăcaţi în costumele lor cu cravată.

— Şi, mai exact, despre ce au vorbit?

— Să vedem dacă pot să fac un rezumat. Îşi drese glasul. În esenţă, a fost vorba dacă ar fi voie să se încalce regula de aur şi să-i păcălească pe Turmalina Neagră şi pe Safir. „Superidee“, spuneau unii. „Nuuu, sub nici o formă”, ceilalţi; apoi, ceilalţi din nou: „Ba da, altfel n-o să reuşim niciodată să salvăm lumea, laşilor”; la care ceilalţi: „Nuuu, dar este necinstit, şi-n plus, şi periculos dacă ne gândim la continuum şi la morală”; ceilalţi apoi: „Da, dar nu mai contează, dacă în felul ăsta salvăm lumea“; apoi, aiureli emfatice şi de-o parte, şi de cealaltă - cred că aici am adormit. La final însă, au căzut iar cu toţii de acord că, din păcate, Diamantul are tendinţa să acţioneze mereu pe propria-i răspundere, în timp ce Rubinul pare să fie o mică idioată, aşa că nici nu încape vorba să fie implicată în Operaţiunea Opal şi în Operaţiunea Jad, pentru că, pur şi simplu,

este prea proastă. Ai înţeles ceva până aici?

— Ăăă…

— Bineînţeles că te-am apărat, dar nu m-au ascultat, continuă Xemerius. Era vorba despre faptul că trebuie să fii ţinută cât mai la distanţă de toate informaţiile. Că eşti deja un risc pentru securitate, din cauza educaţiei tale precare şi a naivităţii care rezultă de aici, şi-n plus mai eşti şi indiscreţia întruchipată. Pe prietena ta Leslie vor, oricum, s-o ţină sub observaţie.

— Of, fir-ar să fie!

— Vestea bună este că vina pentru incompetenţa ta o aruncă în spinarea mamei tale. Muierile sunt oricum totdeauna vinovate, au fost de acord acei domni negustori de secrete. După care a fost iar vorba despre tot felul de dovezi, facturi de la croitor, scrisori, judecată sănătoasă, şi, după discuţii şi agitaţii, au căzut toţi de acord că Lucy şi Paul ar fi plecat cu cronograful în anul 1912, unde ar trăi în prezent. Deşi sintagma „în prezent” nu prea se potriveşte în acest caz. Xemerius se scărpină în cap. Mă rog, nu contează, ideea e că aceşti domni sunt siguri că acolo se ascund cei doi, şi, cu următoarea ocazie, minunatul şi puternicul tău erou ar trebui să dea de ei, să le ia sânge şi să recupereze cronograful; după care au luat-o de la capăt, bla bla bla, reguli de aur, divagaţii sentenţioase…

— Interesant, am spus eu.

— Găseşti? Dacă-i aşa, atunci asta se datorează numai felului meu deosebit de amuzant de a rezuma toate balivernele alea plictisitoare.

Am deschis uşa către următorul coridor şi tocmai voiam să-i răspund lui Xemerius, când am auzit vocea mamei:

— Ai rămas la fel de arogant ca altădată!

Asta era mama! Şi-ntr-adevăr, după colţ, am văzut-o. Stătea în faţa lui Falk de Villiers, cu ambii pumni strânşi.

— Iar tu la fel de încăpăţânată şi de lipsită de discernământ! replică Falk. Ceea ce ţi-ai permis să faci legat de data naşterii lui Gwendolyn - Dumnezeu ştie din ce motiv - a dăunat enorm situaţiei.

— Situaţiei! Situaţia asta a voastră a contat dintotdeauna mai mult decât oamenii implicaţi în ea! strigă mama.

Am închis uşa cât de încet am putut şi am înaintat tiptil. Xemerius se deplasa uşor pe lângă perete.

— Mda, furioasă, nu glumă.

Aşa era. Ochii mamei sclipeau, obrajii-i erau roşii, iar vocea era neobişnuit de ridicată.

— Căzusem de acord să n-o implicaţi pe Gwendolyn. Că n-o să fie pusă în pericol! Şi-acum vreţi să i-o serviţi contelui pe tavă. Ea este absolut.... neajutorată!

— Şi e numai vina ta, ripostă Falk de Villiers rece.

Mama îşi muşcă buzele.

— Ca Mare Maestru al acestei loje, eşti răspunzător!

— Dacă ai fi jucat de la bun început cu cărţile pe faţă, Gwendolyn nu ar mai fi acum nepregătită. Aşa, ca să ştii, cu povestea ta cum că, chipurile, ai vrut să-i oferi fiicei tale o copilărie liniştită, ai putea poate să-l păcăleşti pe domnul George, dar nu şi pe mine. Eu continui să fiu foarte curios să aflu ce ne va povesti acea moaşă.

— N-aţi găsit-o încă?

Vocea mamei nu mai era aşa stridentă.

— Este doar o chestiune de zile, Grace. Oamenii noştri sunt peste tot.

În acel moment, îmi observă prezenţa, iar expresia rece şi supărată de pe faţă îi dispăru.

— De ce eşti singură, Gwendolyn?

— Iubita mea! Mama se năpusti asupra mea şi mă îmbrăţişă. M-am gândit că, dacă se va face la fel de târziu ca ieri, mai bine să vin să te iau.

— ... Şi să te foloseşti de ocazie pentru a mă copleşi cu reproşuri, completă Falk cu un zâmbet discret. De ce nu este domnul Marley cu tine, Gwendolyn?

— Am avut voie să parcurg singură ultima bucată de drum, am spus eu evaziv. De ce v-aţi certat?

— Mămicuţa ta crede că incursiunile tale în secolul al XVIII-lea ar fi periculoase, spuse Falk.

Nu puteam s-o învinuiesc. Iar ea nu ştia nici măcar cea mai mică parte a pericolelor. Nimeni nu-i povestise nimic despre bărbaţii care ne atacaseră în Hyde Park. Eu, la rândul meu, mi-aş fi înghiţit mai degrabă limba decât să-i povestesc. Nici despre lady Tilney şi povestea cu pistoalele nu avea cum să ştie, iar că domnul conte de Saint-Germain mă ameninţase într-un mod foarte sinistru nu-i povestisem încă decât lui Leslie. Ah, şi bunicului meu, desigur.

M-am uitat cercetător la Falk.

— Mânuirea evantaiului şi menuetul voi reuşi cumva să le învăţ, am spus cu nonşalanţă. Asta nu e ceva tocmai riscant, mamă. Singurul pericol ar fi că-mi vine să rup evantaiul ăla în bucăţi în capul lui Charlotte…

— Poftim, ai auzit, Grace? spuse Falk şi-mi făcu cu ochiul.

— Cui şi ce vrei tu să demonstrezi, Falk?

Mama îi aruncă încă o privire încruntată, apoi mă luă de braţ şi mă trase după ea.

— Vino! Ceilalţi ne aşteaptă să mâncăm.

— Pe mâine, Gwendolyn, strigă Falk după noi. Şi… ăăă… pe altă dată, Grace.

— La revedere, am murmurat eu.

Mama a bâiguit şi ea ceva, ininteligibil, desigur.

— Deci, dacă mă întrebi pe mine, tăvăleală în fân, spuse Xemerius. Pe mine nu mă păcălesc ei cu ciorovăiala lor. Eu recunosc o relaţie rezultată în urma unei tăvăleli în fân când o văd.

Am oftat. Mama oftă şi ea şi mă trase mai aproape, când mai aveam câţiva metri şi ieşeam. La început am fost un pic ţeapănă, pe urmă însă mi-am pus capul pe umărul ei.

— N-ar trebui să te cerţi cu Falk din cauza mea. Îţi faci prea multe griji, mamă.

— Ce uşor îţi vine ţie să spui asta… Nu e un sentiment prea plăcut să crezi că ai făcut totul greşit. Să ştii că am observat că eşti furioasă pe mine. Oftă iar. Şi, într-un fel, ai dreptate.

— Cu toate astea, te iubesc, am spus eu.

Mama se lupta cu lacrimile.

— Iar eu te iubesc mai mult decât ţi-ai putea imagina, murmură ea.

Ajunsesem pe aleea din faţa casei, iar mama se uită împrejur, ca şi când s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea din întuneric.

— Aş da orice să am o familie absolut normală, cu o viaţă absolut normală.

— Ce este normal? am întrebat eu.

— Nu noi, asta e sigur.

— E doar o chestiune de perspectivă. Aşadar, ce-ai făcut azi? am întrebat eu ironic.

— Oh, ca de obicei, a spus mama cu un rânjet anemic. Mai întâi o mică ceartă cu mama, apoi o ceartă mai mare cu sora

mea, la lucru un pic de ceartă cu şefu', şi-n final încă o ceartă cu... fostul meu prieten, care, absolut întâmplător, este Mare Maestru al unei neobişnuit de secrete loje secrete.

— Nu ţi-am spus eu? comentă Xemerius. Tăvăleală în fân!

— Vezi, absolut normal, mamă!

Cu toate astea, mama zâmbi.

— Dar tu, draga mea, ce-ai făcut azi?

— Ah, nu au fost evenimente deosebite. La şcoală, stres cu Veveriţoiu', apoi un pic de dans şi de maniere la societatea asta secretă obscură care se ocupă cu călătoriile în timp, apoi, înainte să apuc s-o strâng de gât pe adorabila mea verişoară, am făcut o scurtă călătorie în anul 1953, unde mi-am făcut în linişte temele, pentru ca mâine să am mai puţin stres cu sus-numitul Veveriţoi.

— Pare destul de lejer.

Tocurile mamei pocăneau pe asfalt. Se uită iar împrejur.

— Nu cred că suntem urmărite, am liniştit-o. Au destule pe cap. Casa roieşte de persoane bizar de misterioase.

— Cercul Iniţiaţilor s-a întrunit - nu se-ntâmplă des. Ultima oară s-au adunat când au furat Lucy şi Paul cronograful. Sunt răspândiţi prin toată lumea...

— Mamă? Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui ce ştii? Nu foloseşte nimănui să tot bâjbâi pe-ntuneric.

— În cel mai propriu sens al cuvântului, sublinie Xemerius.

Mama se opri.

— Mă supraestimezi! Puţinele cunoştinţe pe care le deţin nu ţi-ar fi de nici un folos. Probabil că n-ar face decât să te deruteze şi mai tare. Sau, şi mai rău, să te expună şi mai mult pericolelor.

Am clătinat din cap. Aşa repede nu aveam de când să capitulez.

— Cine sau ce este cavalerul verde? Şi de ce nu vor Lucy şi Paul să se închidă cercul? Sau poate totuşi vor, până la urmă, dar numai pentru a folosi secretul în propriul lor interes?

Mama îşi masă tâmplele.

— Despre acest cavaler verde aud acum pentru prima oară. Iar în ceea ce-i priveşte pe Lucy şi pe Paul, sunt sigură că motivele lor nu sunt de natură egoistă. L-ai cunoscut pe contele de Saint-Germain. Are la dispoziţie mijloace... Tăcu iar. Of, iubito, nimic din ceea ce ţi-aş putea spune nu ţi-ar fi de folos, crede-mă.

— Te rog, mamă! Este şi-aşa destul de rău că toţi aceşti oameni secretoşi se comportă atât de misterios şi că nu au încredere în mine, dar tu eşti mama mea!

— Da, spuse ea, iar lacrimile îi inundară din nou ochii. Sunt.

Totuşi, argumentul nu ţinu.

— Vino, taxiul ne aşteaptă deja de o jumătate de oră. Probabil c-o să mă coste salariul pe o jumătate de lună.

Am urmat-o cu un oftat.

— Putem să luăm metroul.

— Nu, trebuie să mănânci urgent ceva cald. În afară de asta, fratelui şi surorii tale le este groaznic de dor de tine. N-ar suporta încă o cină fără tine.

În mod surprinzător, seara fu paşnică şi reconfortantă, căci bunica mea era plecată cu mătuşa Glenda şi cu Charlotte la operă.

— Tosca, spuse strămătuşa Maddy încântată, scuturându-şi buclele blonde. Sper să se întoarcă acasă ceva mai cultivate. Îmi făcu răutăcioasă cu ochiul. Ce bine că Violet n-a mai avut nevoie de bilete.

M-am uitat la ceilalţi nedumerită. Se-ntâmplase că prietena stră- mătuşii (o doamnă în etate foarte drăguţă, cu minunatul nume Violet Purpleplum, care ne împletea fulare în fiecare an de Crăciun) voise, de fapt, să meargă ea la operă, cu fiul şi cu viitoarea ei noră, însă se părea că viitoarea ei noră se decisese să fie viitoarea noră a unei alte doamne.

Ca de fiecare dată când lady Arista şi mătuşa Glenda erau plecate, la noi se instala imediat o atmosferă destinsă. Era oarecum ca în şcoala primară când ieşea învăţătoarea din clasă. Nu terminasem încă de mâncat, că am şi sărit să le arăt fraţilor mei, mătuşii Maddy, mamei şi domnului Bernhard cum mă învăţaseră Buzatu' şi Charlotte să dansez menuet şi să folosesc evantaiul, iar Xemerius îmi sufla dacă uitam ceva. Aşa că, privind lucrurile retrospectiv, situaţia începuse să mi se pară şi mie mai degrabă caraghioasă decât tragică şi am reuşit să înţeleg de ce se amuzau ceilalţi. După un timp, am început cu toţii să dansăm prin cameră (în afară de domnul Bernhard, care însă bătea ritmul cu vârful piciorului), să vorbim nazal precum Giordano şi să ne ciocnim unii de alţii.

— Încuiato! Uită-te la Charlotte cum face!

— Dreapta! Nu, dreapta este unde e degetul mare din stânga.

Şi:
— Îţi pot vedea dinţii! Nu e patriotic!
Nick prezentă douăzeci şi trei de modalităţi de a-ţi face vânt cu un şervet transformat în evantai şi de a transmite persoanei cu care eşti faţă-n faţă mesaje fără cuvinte.
— Asta înseamnă: „Ups, aveţi prohabul descheiat, domnul meu“, iar dacă laşi evantaiul puţin în jos şi priveşti aşa înseamnă: „Hei, vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră.” Dar dacă faci invers înseamnă: „Sâc, de astăzi suntem în război cu Spania...”
Trebuia să recunosc că Nick avea un extraordinar talent actoricesc. În cele din urmă, Caroline începu să danseze aruncându-şi picioarele aşa de sus (aducea mai degrabă a cancan decât a menuet), încât unul dintre pantofi îi ateriză în castronul cu cremă bavareză pe care o aveam ca desert.
Acest eveniment ne mai tufli un pic veselia, până când domnul Bernhard pescui pantoful din cremă, îl puse pe farfuria lui Caroline şi spuse în cel mai serios mod cu putinţă:
— Mă bucur că a rămas atâta cremă. Cu siguranţă, Miss Charlotte şi celelalte două doamne vor dori să ciugulească ceva la întoarcerea de la operă.
Strămătuşa mea îi zâmbi radioasă.
— Eşti întotdeauna atât de grijuliu, dragule.
— Este datoria mea să am grijă să vă fie bine, replică domnul Bernhard. I-am promis asta fratelui dumneavoastră înainte să se prăpădească.
I-am privit gânditoare pe cei doi.
— Mă întreb dacă bunicul meu v-a povestit ceva despre un cavaler verde, domnule Bernhard. Sau ţie, mătuşă Maddy.
Mătuşa Maddy clătină din cap.
— Un cavaler verde? Ce-ar putea fi?
— Habar n-am, am spus eu. Ştiu doar că trebuie să-l găsesc.
— Eu, când caut ceva, mă duc de fiecare dată în biblioteca bunicului dumneavoastră, spuse domnul Bernhard, iar ochii lui căprui ca de bufniţă sclipiră îndărătul ochelarilor. Acolo găsesc întotdeauna ce caut. Dacă aveţi nevoie de ajutor, cunosc foarte bine locul, căci eu sunt cel care şterge cărţile de praf.
— Este o idee bună, dragule, spuse strămătuşa Maddy.
— Mereu la dispoziţia dumneavoastră.
— Domnul Bernhard mai puse nişte lemne în şemineu înainte

să ne ureze noapte bună.

Xemerius se luă după el.

— Vreau neapărat să văd dacă-şi scoate ochelarii înainte să se culce, spuse el. Îţi voi povesti dacă se strecoară cumva din casă pentru a se alătura pe furiş unei trupe de heavy metal, să facă pe basistul.

în mod normal, în timpul săptămânii, fratele şi sora mea trebuiau să se culce întotdeauna devreme, dar în seara asta mama a făcut o excepţie. Am râs pe săturatelea, relaxaţi, la gura şemineului. Caroline s-a cuibărit în braţele mamei, Nick s-a cuibărit lângă mine, iar strămătuşa Maddy s-a aşezat în fotoliul cu reze- mători laterale al lui lady Arista, şi-a suflat o buclă blondă de pe frunte şi ne-a privit mulţumită.

— Poţi să ne povesteşti ceva de altădată, tanti Maddy? o imploră Caroline. De când erai mică şi trebuia să-o vizitezi pe verişoara Hazel de la ţară?

— Of, aţi auzit asta de-atâtea ori, obiectă mătuşa Maddy, sprijinindu-şi papucii roz de pâslă pe băncuţa pentru picioare.

Dar nu se lăsă prea mult rugată. Toate poveştile despre îngrozitoarea ei verişoară începeau cu cuvintele:

— Hazel era cam cea mai încrezută fată pe care v-aţi putea-o imagina.

După care noi ziceam în cor:

— Exact ca Charlotte!

Iar strămătuşa Maddy clătina din cap şi spunea:

— Nu, Hazel era mult, mult mai rea. Lua pisiscile de coadă şi le învârtea în aer, deasupra capului.

Stând cu bărbia sprijinită pe capul lui Nick şi ascultând povestea în care tanti Maddy, în vârstă de zece ani, a răzbunat toate pisicile maltratate din Gloucestershire şi a avut grijă să-i organizeze veri- şoarei Hazel o baie în hazna, gândul meu zbură la Gideon. Oare unde era în acele clipe? Ce făcea? Cine era cu el? Se gândea oare la mine - cu această ciudată senzaţie de căldură în stomac? Probabil că nu.

Cu greu mi-am împiedicat un oftat adânc când m-am gândit la despărţirea noastră din faţa atelierului lui Madame Rossini. Gideon nici măcar nu se mai uitase la mine, deşi, cu doar câteva clipe mai devreme, ne sărutaserăm.

Din nou. Şi doar îi promisesem lui Leslie la telefon, cu o seară în urmă, că aşa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată. Nu

până nu clarificam ce era între noi!

Bineînţeles că Leslie râsese.

„Haide, haide, pe cine vrei tu să păcăleşti? Este foarte clar ce e între voi: eşti îndrăgostită nebuneşte de tipul ăsta!“

Dar cum puteam să fiu îndrăgostită de un băiat pe care îl cunoşteam de numai câteva zile? De un băiat care, în cea mai mare parte a timpului, avea faţă de mine un comportament de-a dreptul imposibil. E drept că, în momentele când n-o făcea, era... era aşa de... aşa de incredibil...

— M-am întors! croncăni Xemerius şi ateriză cu avânt pe masă, lângă lumânare.

Din braţele mamei, Caroline tresări şi se uită în direcţia lui.

— Ce e, Caroline? am întrebat eu încet.

— Ah, nimic, spuse ea. Mi s-a părut că văd o umbră.

— Chiar?

M-am uitat uluită la Xemerius. El ridică dintr-un umăr şi rânji.

— În curând, e lună plină. Persoanele sensibile ne pot vedea acum câteodată, de cele mai multe ori doar cu coada ochiului. Dacă se uită apoi direct înspre noi, nu ne mai văd...

Se atârnă iar de candelabru.

— Bătrâna cu zulufi vede şi simte mai multe decât recunoaşte. Când i-am pus, de probă, o gheară pe umăr, a dus mâna într-acolo... La cum e familia ta, nici nu mă miră.

M-am uitat drăgăstos la Caroline. Copilul sensibil, poate nu moştenise, totuşi, harul strămătuşii Maddy de a avea viziuni.

— Acum vine partea mea preferată, spuse Caroline cu ochii scă- părându-i, iar strămătuşa Maddy povesti, într-o manieră adorabilă, cum sadica Hazel, în minunata ei rochie de duminică, stătea până la gât în hazna, urlând: „Am să ţi-o plătesc eu acasă, Madeleine, am să ţi-o plătesc acasă!“

— Şi a şi făcut-o, spuse strămătuşa Maddy. Şi nu doar o dată.

— Dar asta e altă poveste, pe care-o vom asculta data viitoare, interveni mama. Copiii trebuie să meargă la culcare. Mâine se duc la şcoală.

Am oftat cu toţii, iar strămătuşa Maddy oftă cel mai tare.

Vinerea era zi de clătite, aşa că nimeni nu rata masa de prânz de la cantina şcolii, căci era cam singurul fel de mâncare apetisant de acolo. Deoarece ştiam că Leslie şi-ar fi dat şi viaţa pentru acele clătite, nu i-am permis să rămână cu mine în clasă, unde aveam întâlnire cu James.

— Du-te să mănânci, i-am spus eu. Aş fi groznic de supărată dacă ar trebui să renunţi la clătite din cauza mea.

— Dar nu mai e nimeni aici care să suporte cabotinismul. Şi-apoi, aş vrea să aud mai exact cum s-au petrecut ieri lucrurile cu tine, Gideon şi sofaua verde...

— Oricât m-aş strădui, mai exact decât ţi-am povestit deja n-am cum s-o fac, am spus eu.

— Atunci mai povesteşte o dată! Este atât de romantic!

— Du-te să mănânci clătite!

— Astăzi trebuie neapărat să-i ceri numărul de telefon, spuse Leslie. Este o regulă de aur: nu ne sărutăm cu nici un băiat de la care nu avem nici măcar numărul de telefon.

— Clătite delicioase, fine, cu mere..., am spus eu.

— Dar...

— Sunt cu Xemerius.

Am arătat înspre pervazul ferestrei, unde Xemerius şedea şi-şi rodea plictisit vârful cozii lui ascuţite.

Leslie capitulă.

— Bine. Dar astăzi să-nveţi şi tu ceva mai util! Agitaţia aia din mâini cu arătătorul doamnei Counters nu e de nici un folos! Şi, dacă te vede cineva făcând asta, ai să fii trimisă la balamuc. Gândeşte-te bine!

— Pleacă odată, am spus eu şi-am împins-o înspre uşă, exact când intră James.

James se bucură că eram singuri.

— Pistruiata mă agită de fiecare dată cu pălăvrăgeala ei insolentă. Se poartă cu mine de parcă aş fi invizibil.

— Asta cred că e din cauză că... Ah, lasă!

— Deci, cu ce-ţi pot fi de folos azi?

— Mă gândeam că ai putea să mă înveţi cum se spune „Bună“ la o serată din secolul al XVIII-lea.

— Bună?

— Da. Bună. Salut. Bună seara. Înţelegi? Cum se salută oamenii între ei. Şi ce se face când saluţi. Dai mâna, săruţi mâna, faci o plecăciune, o reverenţă, Alteţa Voastră, Luminăţia Voastră, înălţimea Voastră... E totul aşa complicat, şi poţi face atâtea greşeli.

James luă o atitudine foarte preţioasă.

— Nu şi dacă faci ce-ţi spun eu. Mai întâi, te voi învăţa cum face o damă o reverenţă în faţa unui domn care deţine acelaşi

rang ca ea în societate.
— Super! spuse Xemerius. Întrebarea e cum va reuşi Gwendolyn să recunoască ce rang are un domn în societate.
James se holbă la el.
— Asta ce mai e? Zât, zât, pisică! Pleacă de-aici!
Xemerius fornăi, nevenindu-i să creadă.
— Cum ai spus?
— Ah, James! am spus eu. Uită-te, te rog, mai bine! El este Xemerius, prietenul meu... ăăă... garguiul demon. Xemerius, el este James, tot un prieten de-al meu.
James scoase o batistă din mânecă şi-o flutură, un parfum de mărgăritare gâdilându-mi nările.
— Indiferent ce e... ar fi bine să plece. Îmi aminteşte că mă aflu într-un îngrozitor vis provocat de febră, un vis în care trebuie să-i dau lecţii de bune maniere unei fetişcane prost-crescute.
Am oftat.
— James. Ăsta nu e nici un vis, când ai să-nţelegi odată? în urmă cu peste două sute de ani, poate chiar ai avut un vis provocat de febră, pe urmă însă ai... Deci, tu şi Xemerius, amândoi sunteţi... sunteţi...
— ... Morţi, completă Xemerius. Ca să fim exacţi. Înclină capul. Ăsta-i adevărul. Ce te tot dai pe după cireş?
James îşi flutură batista.
— Nu vreau s-ascult asta. Pisicile nu pot vorbi.
— Ţi se pare că semăn cu o pisică, fantomă proastă ce eşti? strigă Xemerius.
— În fine, spuse James, fără să se uite. În afară de urechile ascuţite, poate. Şi de corniţe. Şi de aripi. Şi de coada aia caraghioasă. Of, cât de tare urăsc plăsmuirile astea provocate de febră!
Xemerius se postă cu picioarele larg depărtate în faţa lui James, dând nervos din coadă.
— Eu nu sunt o plăsmuire. Eu sunt un demon, spuse el şi scuipă enervat pe podea un şuvoi de apă. Un demon puternic. Invocat de magi şi de arhitecţi ai secolului al XI-lea, conform măsurătorii voastre a timpului, să păzesc alături de un gargui de piatră tumul unei biserici, care, în zilele astea, nu mai există de mult. Când corpul meu de gresie a fost distrus, în urmă cu multe sute de ani, n-a mai rămas decât asta din mine - ca să zic aşa,

doar o umbră a ceea ce am fost cândva, blestemat pentru eternitate să bântui pe acest pământ, până când el se va destrăma. Ceea ce bănuiesc că ar mai putea dura vreo câteva milioane de ani.

— La la la, nu aud nimic, spuse James.

— Eşti patetic, replică Xemerius. Spre deosebire de tine, eu nu am altă posibilitate - prin blestemul vrăjitorilor, sunt legat de această existenţă. Hi însă ai putea oricând să renunţi la viaţa ta jalnică de fantomă şi să pleci acolo unde se duc oamenii când mor.

— Dar eu nu am murit, pisică proastă ce eşti! strigă James. Sunt, pe moment, bolnav şi zac în pat cu fantasmele astea groaznice provocate de febră. Şi, dacă nu trecem la un alt subiect, acum, pe loc, plec!

— Gata, gata, am spus eu, încercând să şterg cu buretele balta făcută de Xemerius. Deci să continuăm! Reverenţa în faţa domnului de acelaşi rang...

Xemerius clătină din cap şi zbură deasupra capetelor noastre, înspre uşă.

— Atunci, eu am să ţin se şase. Ar fi prea jenant dacă te-ar descoperi cineva aici făcând reverenţe.

Pauza de prânz nu fusese destul de lungă pentru a învăţa toate trucurile pe care voia James să mi le arate, dar la final ştiam să fac reverenţe şi să las să mi se sărute mâna în trei moduri diferite. (Mă bucuram tare mult că un asemenea obicei nu se mai purta în zilele noastre.) Când se întoarseră colegii mei, James îşi luă rămas-bun cu o plecăciune, iar eu am mai apucat să-i mulţumesc repede în şoaptă.

— Şi? întrebă Leslie.

— James crede că Xemerius este o pisică ridicolă din visul său provocat de febră, am informat-o eu. Prin urmare, nu pot decât să sper că ceea ce m-a învăţat nu e, de asemenea, alterat de fanteziile lui. Altfel, acum aş şti ce-aş avea de făcut dacă aş fi prezentată ducelui de Devonshire.

— Bravo, spuse Leslie. Şi ce anume faci?

— O reverenţă adâncă şi lungă, am spus eu. Aproape la fel de lungă ca şi înaintea regelui, dar clar mai lungă decât în faţa unui marchiz sau a unui conte. De fapt, este foarte simplu. În rest, trebuie să-mi dau mereu cuminte mâna la pupat şi să zâmbesc în timpul ăsta.

— Ca să vezi, până la urmă, tot a fost şi James ăsta bun la ceva. Nu aş fi crezut vreodată. Leslie se uită apreciativ împrejur. Ai să-i dai pe toţi pe spate în secolul al XVIII-lea.
— Să sperăm, am spus eu.
Restul lecţiei nu putea să-mi tulbure buna dispoziţie. Charlotte şi prostul ăla de Buzat aveau să se minuneze că eu cunoşteam acum chiar şi diferenţa dintre Alteţă Sa şi Luminăţia Sa, deşi făcuseră tot posibilul să-mi explice asta cât mai complicat cu putinţă.
— Apropo, am o teorie privind magia corbului, spuse Leslie după ore, pe drumul de la clasă la dulap. Este aşa simplă, că nu s-a gândit nimeni până acum la asta. Ne vedem mâine-dimineaţă la tine şi aduc tot ce am adunat. Asta dacă nu cumva a plănuit iar mama zi de curăţenie în familie şi nu ne împarte tuturor mănuşi de menaj...
— Gwenny?
Cynthia Dale veni din spate şi mă bătu pe umăr.
— Îţi mai aminteşti de Regina Curtiz, care a fost în clasă cu sora mea până anul trecut? Se află acum într-o clinică pentru anorexici. Vrei s-ajungi şi tu acolo?
— Nu, am spus eu uimită.
— OK, atunci mănâncă asta! Acum!
Cynthia îmi aruncă o caramea. Eu am început s-o despachetez supusă. Dar, când am vrut să bag bomboana în gură, Cynthia mă apucă de braţ.
— Stai! Chiar vrei s-o mănânci? Deci nu eşti la dietă?
— Nu, am spus eu.
— Atunci Charlotte a minţit. A pretins că nu vii la masa de prânz pentru că vrei să ajungi la fel de silfidă ca ea... Dă-ncoa bomboana! Nu eşti în pericol să devii anorexică.
Cynthia mâncă ea bomboana.
— Poftim, o invitaţie la ziua mea. E din nou bal mascat. Iar anul ăsta, mottoul este: „Totul înverzeşte atât de verde“. Poţi să-ţi aduci şi prietenul.
— Ăăă...
— Ştii tu. I-am spus şi lui Charlotte acelaşi lucru. Mi-e egal care dintre voi două îl aduce pe tipul ăla, important este să vină la petrecerea mea.
— Glumeşte, îmi şopti Leslie.
— Am auzit, spuse Cynthia. Poţi şi tu să-l aduci pe Max, Leslie.

— Cyn, eu şi Max nu mai suntem împreună de şase luni.

— Oh, asta e nasol, replică Cynthia. Cumva, de data asta sunt prea puţini băieţi. Ori aduceţi voi unii, ori trebuie să le retrag invitaţia unor fete. Aishani, de exemplu. Dar ea oricum cred că nu va veni, pentru că părinţii ei nu permit petrecerile mixte… Dumnezeule, asta ce mai e? Să mă ciupească cineva!

Prin asta Cynthia se referea la un băiat înalt, cu părul blond, tuns scurt. Stătea în faţa biroului directorului nostru, împreună cu domnul Whitman. Şi mi se părea bizar de cunoscut.

— Au, ţipă Cynthia, căci Leslie îi îndeplinise dorinţa şi-o ciupise.

Domnul Whitman şi băiatul se întoarseră către noi. Când am

văzut privirea aceea verde de sub genele dese şi negre, am ştiut imediat cine era străinul. Cerule! Acum cred că Leslie ar fi trebuit să mă ciupească şi pe mine.

— La fix, spuse domnul Whitman. Raphael, acestea sunt eleve din clasa ta. Cynthia Dale, Leslie Hay şi Gwendolyn Shepherd. Salutaţi-l pe Raphael Bertelin, fetelor. De luni, va fi coleg de clasă cu voi.

— Bună, am murmurat eu şi Leslie, iar Cynthia spuse:

— Pe bune?

Raphael ne adresă un rânjet, ţinând nonşalant mâinile în buzunarele pantalonilor. Semăna destul de bine cu Gideon, chiar dacă era un pic mai tânăr. Buzele lui erau mai cărnoase, iar pielea avea o nuanţă bronzată, ca şi cum tocmai ar fi sosit dintr-o vacanţă de o lună în Caraibe. Poate că oamenii fericiţi din sudul Franţei arătau cu toţii aşa.

— De ce te-ai mutat la şcoala noastră la mijlocul anului? întrebă Leslie. Ai făcut vreo boacănă?

Rânjetul lui Raphael se lărgi.

— Depinde ce-nţelegi prin asta, spuse el. De fapt, mă aflu aici fiindcă m-am săturat de şcoală. Însă, din anumite motive…

— Raphael s-a mutat aici din Franţa, îl întrerupse domnul Whitman. Vino acum, Raphael, directorul Gilles ne aşteaptă.

— Pe luni, atunci, spuse Raphael, iar au am avut senzaţia că se adresase exclusiv lui Leslie.

Cynthia aşteptă până când domnul Whitman şi Raphael dispărură în biroul directorului Gilles, apoi întinse ambele braţe înspre tavan şi strigă:

— Mulţumesc!! Mulţumesc, dragă Doamne, că mi-ai ascultat

ruga.
Leslie îmi dădu un cot în coaste.
— Arăţi de parcă tocmai te-ar fi călcat autobuzul pe picior.
— Aşteaptă să afli cine e tipul, am şoptit eu, şi-ai să arăţi şi tu la fel.

Fiece epocă este un sfinx care se surpă-n abis
de îndată ce i-afost descifrată enigma.

Heinrich Heine

Şapte

Din cauza întâlnirii cu fratele lui Gideon şi a discuţiei la repezeală cu Leslie ca urmare a acestei întâlniri (ea a întrebat de zece ori „Eşti sigură?“, eu am spus de zece ori „Absolut sigură!“, apoi am mai spus amândouă cam de o sută de ori „Incredibil”, şi „Nu-mi vine să cred“ şi „I-ai văzut ochii?“), am ajuns cu câteva minute după Charlotte la limuzina care ne aştepta. Domnul Marley, care părea mai emoţionat ca niciodată, fusese trimis din nou să ne ia. Xemerius stătea pe plafonul maşinii, mişcând din coadă încoace şi-ncolo. Charlotte şedea deja pe bancheta din spate şi mă privi enervată.
— Unde naiba ai stat atât? Pe unul ca Giordano nu-l laşi să aştepte. Eu cred că tu nu ai înţeles ce onoare este pentru tine să fii eleva lui.
Domnul Marley mă invită în maşină cu o expresie jenată, apoi închise portiera.
— S-a-ntâmplat ceva?
Aveam un sentiment neplăcut că ratasem ceva important, iar expresia lui Charlotte îmi întărea această bănuială.
Când maşina se puse în mişcare, Xemerius pătrunse în maşină prin plafonieră şi se trânti pe scaunul din faţa mea. Domnul Marley se aşezase la fel ca data trecută, în faţă, lângă şofer.
— Ar fi frumos dacă astăzi ţi-ai da silinţa mai mult, spuse Charlotte. Pentru mine este totul revoltător de jenant. La urma urmei, eşti verişoara mea.

N-am putut să nu râd cu voce tare.

— Haide, Charlotte! Cu mine nu trebuie să fii aşa prefăcută. Îţi face cea mai mare plăcere să mă vezi în astfel de situaţii penibile.

— Nu este adevărat! Charlotte clătină din cap. Asta este, din nou, tipic pentru tine, să gândeşti astfel, în egocentrismul tău pueril.

Toţi vor doar să te ajute ca să... nu distrugi totul cu incompetenţa ta. Deşi poate că acum nici n-o să mai ai ocazia. Nu m-ar mira să se anuleze totul...

— Din ce cauză, mă rog?

Charlotte mă privi o vreme în tăcere, după care spuse pe un ton aproape vesel:

— Ai să afli mai devreme decât crezi. Dacă ai să afli.

— S-a-ntâmplat ceva? am întrebat eu, dar nu adresându-mă lui Charlotte, ci lui Xemerius. Doar nu eram proastă. A povestit ceva domnul Marley până să vin?

— Numai chestiuni criptate, spuse Xemerius, în timp ce Charlotte ţinea buzele strânse şi privea pe geam. Se pare că s-a petrecut un incident în timpul unui salt în timp de azi-dimineaţă al... ăăă... pietricelei ăleia sclipicioase...

Îşi scărpină sprânceana cu vârful cozii.

— Acum nu divulga şi tu chiar tot!

Charlotte, care, după cum era de înţeles, credea că vorbesc cu ea, spuse:

— Dacă nu ai fi venit aşa târziu, ai fi ştiut.

— ... Diamant, reluă Xemerius. Cineva la... mda, cum să mă exprim mai bine? Cineva l-a pocnit peste tărtăcuţă.

Stomacul mi se încleştă deodată dureros.

— Ce?

— Nu te agita, continuă Xemerius. N-a murit. Cel puţin, aşa am dedus din bâlbâiala zbuciumată a roşcatului. Doamne, Dumnezeule! Eşti albă precum ceara. Oh, oh, doar n-ai să vomiţi acum! Vino-ţi în fire!

— Nu pot, am şoptit eu.

Mi-era într-adevăr cumplit de rău.

— N-ai ce să faci, şuieră Charlotte printre dinţi. Primul lucru pe care îl învaţă purtătorul unei gene este să lase deoparte propriile nevoi şi să dea ce are mai bun pentru această chestiune. Tu faci exact pe dos.

În mintea mea îl vedeam pe Gideon zăcând la podea într-o baltă de sânge. Respiram cu greu.

— Alţii ar face orice să fie elevii lui Giordano. Dar tu te comporţi ca şi când asta ar fi o tortură pentru tine.

— Ah, mai tacă-ţi fleanca odată, Charlotte! am strigat eu.

Charlotte se întoarse iar spre geam. Eu am început să tremur.

Xemerius îşi scoase una dintre gheare şi mi-o puse pe genunchi, încercând să mă liniştească.

— Am să văd ce mai pot să aflu. Am să-ţi găsesc partenerul de giugiuleală şi-am să-ţi raportez apoi, în regulă? Dar te rog să nu-ncepi să boceşti! Am să devin foarte agitat şi-am să-ncep să scuip apă peste minunăţia asta de scaune îmbrăcate-n piele, iar verişoara ta o să creadă c-ai făcut pe tine.

Dintr-un salt, dispăru în zbor prin plafonieră. Trecu o jumătate de oră de chin până când, în sfârşit, apăru din nou lângă mine.

O jumătate de oră în care mi-am imaginat cele mai cumplite lucruri şi-n care am fost mai mult moartă decât vie. Faptul că, între timp, ajunsesem deja la Temple nu îmbunătăţea cu nimic situaţia; acolo mă aştepta maestrul cel neîndurător. Eu însă nu eram în stare nici să ascult prezentarea lui Giordano despre politica colonială, nici să imit paşii de dans ai lui Charlotte. Dacă Gideon fusese din nou atacat de bărbaţi înarmaţi cu spade şi nu se putuse apăra de data asta? Dacă nu mi-l imaginam întins la podea, plin de sânge, îmi imaginam cum zăcea într-un pat de la terapie intensivă, conectat la mii de tuburi, mai alb ca varul. De ce nu era nimeni să-mi dea detalii?

Atunci sosi, în sfârşit, Xemerius, intrând în vechiul refectoriu direct prin zid.

— Şi? am întrebat eu, fără să-mi mai pese de Giordano sau de Charlotte.

Cei doi tocmai voiau să mă înveţe cum se aplaudă la o serată din secolul al XVIII-lea. Desigur, cu totul altfel decât o făceam eu.

— Ce faci tu este An-tan-te dize mane pe, încuiato, izbucni Giordano. Aşa bat din palme copilaşii care se joacă în groapa cu nisip… Acum unde se mai uită? Am să-nnebunescl

— Totul este absolut în regulă, fată din fân, spuse Xemerius şi rânji vesel. Cineva l-a lovit pe băiat în cap şi l-a scos din circulaţie pentru vreo câteva ore, dar, după câte se pare, are o ţeastă tare ca diamantul şi nici măcar o comoţie. Iar rana de la

frunte îl face oarecum... ăăă... Oh, nu, nu deveni iar aşa de lividă! Ţi-am spus doar, e totul în regulă!

Am tras aer în piept. De uşurare, mă luase ameţeala.

— Aşa-i mai bine, spuse Xemerius. N-ai nici un motiv să intri în hiperventilaţie. Iubăreţul are încă la locul lor toţi dinţii lui albi. Şi-njură tot timpul; cred că asta e de bine.

Mulţumesc, Doamne. Mulţumesc, Doamne. Mulţumesc, Doamne.

Cel care mai avea puţin şi intra în hiperventilaţie era Giordano. Din cauza mea. Brusc, toate istericalele lui nu mă mai afectau. Dimpotrivă, era, de fapt, de-a dreptul amuzant să vezi cum culoarea pielii dintre liniile bărbii lui trecea de la roz-închis la violet.

Domnul George sosi la ţanc pentru a evita să fiu pedepsită de Buzat din cauza furiei imense pe care o simţea.

— Astăzi a fost, dacă e posibil aşa ceva, şi mai rău.

Giordano se prăbuşi pe un scaun minuscul şi-şi tamponă sudoarea cu o batistă de culoarea pielii lui în acel moment.

— Tot timpul s-a holbat numai în faţă, cu o privire pierdută - dacă nu aş şti că e imposibil, aş paria pe droguri!

— Giordano, te rog, spuse domnul George. Nimeni nu are azi o zi prea grozavă...

— Cum îi merge lui... Gideon? întrebă Charlotte încet, aruncân- du-mi o ocheadă.

— Conform împrejurărilor, răspunse domnul George serios.

Charlotte îmi aruncă din nou o privire scurtă şi cercetătoare.

Eu m-am uitat urât la ea. Simţea cumva vreun fel de satisfacţie bolnăvicioasă pentru că ea ştia ceva ce credea că pe mine mă interesa de muream?

— Ah, treanca-fleanca, spuse Xemerius. Se simte super, crede-mă, scumpo! A exterminat ceva mai devreme un şniţel uriaş de viţel, cu cartofi la cuptor şi nişte verdeaţă. Ţi se pare că are vreo legătură cu „conform împrejurărilor1'?

Giordano se enervă că nu-l asculta nimeni.

— N-aş dori să se dea cumva vina pe mine la final, spuse el isteric şi-şi împinse într-o parte scăunelul. Am lucrat cu talente necunoscute şi cu mai-marii acestei lumi, dar niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta.

— Dragul meu Giordano, ştiţi bine cât de apreciat sunteţi aici. Şi nimeni altcineva nu ar fi mai potrivit pentru ca Gwendolyn

să...

Domnul George tăcu, deoarece Giordano îşi împinsese bosumflat în faţă buza de jos şi-şi aruncă pe spate capul cu freza lui apretată.

— Să nu-mi spuneţi că nu v-am avertizat, replică el. Asta-i tot ce vă cer.

— În regulă, spuse domnul George oftând. Eu... Da, acum ce să zic?! Am să transmit şi eu mai departe. Vii, Gwendolyn?

Eu îmi dezlegasem deja crinolina şi-o pusesem frumos pe scaunul pianului.

— La revedere, i-am spus eu lui Giordano.

El continuă să afişeze figura bosumflată.

— Mă tem ca n-am cum să evit asta.

Pe drumul înspre subsolul unde se afla vechiul laborator de alchimie, pe care, între timp, aproape că-l ştiam şi cu ochii legaţi, domnul George îmi povesti ce se întâmplase de dimineaţă. Era un pic cam uimit că domnul Marley nu mă informase încă asupra evenimentelor, iar eu nu m-am obosit să-i explic cum de se întâmplase asta.

Gideon fusese trimis, cu ajutorul cronografului, într-o mică misiune (ce fel de misiune, asta n-a vrut să-mi dezvăluie), în trecut (nici anul n-a vrut domnul George să mi-l dezvăluie), şi fusese găsit două ore mai târziu, fără cunoştinţă, pe coridor, nu departe de camera cronografului. Cu o rană deschisă la frunte, în mod evident provocată de un instrument asemănător unui ciomag. Gideon nu-şi amintea nimic; făptaşul probabil că stătuse la pândă şi atacase.

— Dar cine...?

— Nu ştim. O situaţie dificilă, mai ales în condiţiile actuale. L-am examinat amănunţit, nu are nici o urmă de înţepătură, de unde să deducem că i s-ar fi putut lua sânge...

— Sângele din rana de la frunte n-ar fi fost de-ajuns? am întrebat eu înfiorându-mă imperceptibil.

— Posibil, recunoscu domnul George. Dar... dacă cineva ar fi vrut să meargă la sigur, ar fi recoltat sânge prin alte metode. Mă rog, există nenumărate variante de explicaţii. Nimeni n-a ştiut că Gideon avea să apară acolo, aşa că este puţin probabil să-l fi aşteptat cineva în mod special. Este mult mai probabil să fie vorba despre o întâlnire întâmplătoare. În anumiţi ani, aici jos existau o mulţime de grupări subversive, contrabandişti,

criminali, interlopi, în cel mai propriu sens al cuvântului. Personal, cred că a fost vorba despre o întâmplare nefericită... Îşi drese glasul. Mda, în orice caz, se pare că Gideon a rezistat bine incidentului, doctorul White neconstatând vreo rană gravă. Astfel, conform planificării, voi doi veţi putea fi prezenţi duminică la prânz la serată. Râse. Ce ciudat sună o serată duminică la prânz!

Da, ha ha ha, foarte nostim.

— Unde e Gideon acum? am întrebat eu nerăbdătoare. La spital?

— Nu. Se odihneşte - sper. La spital a fost doar pentru o tomografie, dar, pentru că, mulţumesc lui Dumnezeu, nu s-a constat nimic, s-a externat. Ieri-seară a primit o vizită-surpriză de la fratele lui...

— Ştiu, am spus eu. Domnul Whitman l-a înscris azi pe Raphael la Saint Lennox.

L-am auzit pe domnul George oftând adânc.

— Băiatul a fugit de-acasă după ce a făcut nu ştiu ce boacănă cu prietenii lui. O idee nebunească din partea lui Falk să-l ţină aici, la Londra. În vremurile astea turbulente avem cu toţii - şi mai ales Gideon - lucruri mai bune de făcut decât să ne ocupăm de tineri rebeli... Dar Falk nu i-a putut refuza niciodată ceva Selinei, şi, după cum se vede, ultima şansă a lui Raphael este să termine şcoala departe de prietenii care au o influenţă atât proastă asupra lui.

— Selina este mama lui Gideon şi a lui Raphael?

— Da, spuse domnul George. Femeia de la care au moştenit amândoi ochii ăia verzi şi frumoşi. Aşa... am ajuns. Poţi să-ţi scoţi legătura de la ochi.

De data asta, eram doar noi doi în camera cronografului.

— Charlotte a spus că, în aceste împrejurări, ar fi posibil să se renunţe la vizitele programate în secolul al XVIII-lea, am spus eu plină de nădejde. Sau să se amâne? Doar pentru a-i da timp lui Gideon să se refacă, iar eu să mai pot exersa un pic...

Domnul George clătină din cap.

— Nu. Nu vom face asta. Vom lua toate măsurile de precauţie posibile, dar pentru conte a fost foarte important ca programul să fie strâns. Tu şi Gideon veţi merge poimâine la această serată, este hotărât. Ai vreo dorinţă anume în ce priveşte anul în care să fii trimisă azi?

— Nu, am spus eu foarte indiferentă. Oricum n-are nici o importanţă, dacă tot stai încuiat într-o pivniţă, nu?

Domnul George scoase grijuliu cronograful din husa de mătase.

— Aşa e. Pe Gideon îl trimitem de cele mai multe ori în anul 1953, un an liniştit; trebuie doar să avem grijă să nu se întâlnească tocmai cu el însuşi. Făcu o grimasă. Mi s-ar părea sinistru să stai închis undeva cu propria persoană. Se mângâie pe burta bombată şi privi gânditor în gol. Ce zici de anul 1956? Tot un an foarte liniştit.

— Da, sună perfect, am spus eu.

Domnul George îmi dădu lanterna şi-şi scoase inelul de pe deget.

— Pentru orice eventualitate... Nu-ţi fie teamă, mai mult ca sigur nu va veni nimeni noaptea, la două jumătate.

— Două jumătate noaptea? am repetat eu revoltată.

Cum aveam să-l caut pe bunicul meu în creierii nopţii? Nimeni n-avea să mă creadă că m-am rătăcit în pivniţă la două jumătate noaptea. Poate că nici nu era cineva acasă. Atunci totul avea să fie zadarnic!

— Oh, domnule George, vă rog, nu! Nu mă trimiteţi noaptea în catacomba aceea sinistră, singură...!

— Dar, Gwendolyn, asta n-are nici o importanţă în adâncul pământului, într-o încăpere ferecată...

— Noaptea însă... mi-e frică! Vă rog, nu aveţi voie sub nici o formă să mă trimiteţi singură...

Eram aşa de disperată, că mi se umplură ochii de lacrimi, fără să trebuiască să mă prefac.

— E-n regulă, spuse domnul George şi mă privi calm cu ochii lui mititei. Am uitat că tu... Să alegem un alt moment al zilei, mai bine. Să zicem, după-amiaza, în jurul orei trei?

— Este mai bine, am spus eu. Mulţumesc, domnule George.

— N-ai pentru ce. Domnul George ridică scurt privirea de la cronograf şi-mi zâmbi. Chiar cerem mult de la tine. Dacă aş fi în locul tău, mi s-ar părea şi mie periculos să fiu absolut singur într-o pivniţă. Mai ales că tu mai şi vezi, din când în când, lucruri pe care alţii nu le văd...

— Da, mulţumesc că mi-aţi adus aminte, am spus eu.

Xemerius nu era acolo, căci sigur l-ar fi deranjat foarte tare cuvântul „lucruri”.

— Cum era aia cu mormintele pline de scheleţi şi de cranii, aflate imediat după colţ? Oh, spuse domnul George. N-am vrut să te sperii şi mai tare.

— Nu vă faceţi griji. De morţi nu mi-e frică. Spre deosebire de oamenii vii, aceştia nu-ţi pot face nimic - vorbesc din experienţă. Am văzut cum domnul George ridică o sprânceană şi am adăugat repede: Bineînţeles că mi se par cumpliţi şi nu mi-aş dori, sub nici o formă, să mă aflu noaptea prin preajma catacombelor...

I-am întins mâna, în timp ce cu cealaltă ţineam ghiozdanul strâns la piept.

— Vă rog să luaţi de data asta al patrulea deget; nu a fost încă înţepat.

Inima-mi bătea ca nebuna când am luat cheia din spatele cărămizii ce astupa ascunzătoarea şi am despăturit bileţelul pe care Lucas îl lăsase acolo. Erau doar cuvinte în latină şi nici un mesaj personal. Parola zilei mi se păru neobişnuit de lungă şi nici nu am încercat s-o învăţ imediat pe de rost. Am scos un pix din penar şi mi-am scris-o în palmă. Lucas făcuse şi un plan al încăperilor subterane. Conform acestuia, la uşă trebuia s-o iau la dreapta, apoi să fac în total de trei ori la stânga, până când ajungeam la scara mare, unde aveau să fie primele santinele. Uşa se descuie fără probleme când am răsucit cheia în lacăt. Am stat un pic pe gânduri şi am decis să n-o încui la loc, pentru eventualitatea că la întoarcere m-aş fi grăbit. Mirosea a mucegai, iar pe ziduri se vedea clar vechimea acelei pivniţe. Plafonul era jos, iar culoarele - foarte înguste. La fiecare câţiva metri se bifurca un alt culoar sau exista o uşă în perete. Fără lanterna mea şi planul lui Lucas, probabil m-aş fi rătăcit, deşi locul acela mi se părea destul de familiar. Când am cotit la stânga, la ultimul culoar înainte de scară, am auzit voci şi am inspirat adânc.

Acum trebuia să le conving pe santinele că exista un motiv foarte întemeiat pentru care trebuiau să mă lase să trec. Spre deosebire de secolul al XVIII-lea, cei doi de acolo nu păreau deloc periculoşi. Stăteau la baza scărilor şi jucau cărţi. M-am apropiat sigură pe mine. Când m-au văzut, unuia i-au căzut cărţile din mână, celălalt a sărit în sus, căutându-şi agitat spada. Care era sprijinită de perete.

— Bună ziua, am spus eu cu curaj. Nu vă deranjaţi.

— Pof... pof... ce? se bâlbâi primul, în timp ce al doilea pusese mâna pe spadă şi mă privea indecis.

— Spada nu e o armă cam exotică pentru secolul XX? am întrebat eu uimită. Ce faceţi dacă apare cineva cu o grenadă? Sau cu o mitralieră?

— Aici nu prea vine nimeni, spuse cel cu spada şi rânji confuz. Este mai mult o armă tradiţională, care...

Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-şi revină la normal, după care se impulsionă şi luă o poziţie dreaptă.

— Parola?

M-am uitat în palmă.

— Nam quod in iuventus non discitur, in matura aetate nescitur.

— Este corectă, spuse cel care încă şedea pe scări. Dar de unde veniţi, dacă-mi daţi voie să întreb?

— De la Palatul de Justiţie, am spus eu. O scurtătură grozavă. V-aş putea-o arăta cândva. Acum însă am o întâlnire foarte importantă cu Lucas Montrose.

— Montrose? Nu ştiu dacă se află astăzi în clădire, spuse cel cu spada, iar celălalt adăugă:

— Vă conducem sus, Miss, dar mai întâi trebuie să ne spuneţi cum vă cheamă. Pentru procesul-verbal.

I-am spus primul nume care-mi veni în minte. Poate cam prea repede.

— Violet Purpleplum? repetă sceptic cel cu spada, în timp ce celălalt se holba la picioarele mele.

Propabil că lungimea uniformei mele nu era conformă cu moda anului 1956. Nu conta, trebuia să treacă peste asta.

— Da, am spus eu uşor agresiv, căci mă enervasem pe mine însămi. N-aveţi nici un motiv să rânjiţi aşa caraghios. Nu poate să-i cheme pe toţi Smith sau Miller. Acum putem merge?

Cei doi bărbaţi se certară scurt care dintre ei să mă conducă sus, apoi cel cu spada cedă şi se aşeză din nou confortabil pe scară. Pe drum, celălalt vru să afle dacă mai fusesem acolo. Am spus că da, de câteva ori chiar, şi ce frumoasă era Sala Dragonului, nu-i aşa, şi că jumătate din familia mea erau membri ai lojei, iar bărbatul a părut să-şi amintească subit că m-ar fi văzut la ultima petrecere în grădină.

— Dumneavoastră aţi fost fata care a servit limonada, nu? împreună cu lady Gainsley.

— Ăăă, exact, am spus eu şi am început să pălăvrăgim despre petrecerea din grădină, despre trandafiri şi despre o mulţime de oameni pe care nu-i cunoşteam. (Ceea ce nu m-a împiedicat însă să comentez despre pălăria caraghioasă a doamnei Lamotte şi despre faptul că tocmai domnul Mason se combinase cu o curieră, pfui!)

Când am trecut pe lângă primele ferestre, am privit curioasă afară - totul părea foarte cunoscut. Să ştii că oraşul de dincolo de zidurile venerabile din Temple oferea o cu totul altă imagine decât în vremurile tale, era cumva ciudat. Aproape că-mi venea să mă năpustesc afară şi să văd cu ochii mei ca să cred.

La primul etaj, santinela bătu la uşa unui birou. Am citit numele bunicului meu pe o plăcuţă, şi m-a copleşit un val de mândrie. Reuşisem cu adevărat!

— O anume Miss Purpleplum pentru domnul Montrose, spuse gardianul prin deschizătura uşii.

— Mulţumesc că m-aţi condus, am zis eu, trecând pe lângă el ca să intru în birou. Ne vedem la următoarea petrecere în grădină!

— Da. Abia aştept, spuse el, dar eu îi închisesem deja uşa în nas.

M-am întors pe loc triumfătoare.

— Ei, ce zici?

-Miss... ăăă... Purpleplum?

Bărbatul de la masă mă privi cu ochi mari. Era clar că nu era bunicul. M-am uitat şi eu la el speriată. Era foarte tânăr, practic un băieţandru, şi avea o faţă rotundă şi netedă şi ochi luminoşi şi prietenoşi, care mi se păreau foarte cunoscuţi.

— Domnul George? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

— Ne cunoaştem?

Tânărul domn George se ridicase.

— Da, desigur. De la ultima petrecere în grădină, m-am bâlbâit eu, în timp ce capul îmi vâjâia de-atâtea gânduri. Eu am fost cea cu limonada... unde este bu... Lucas? N-a spus că are întâlnire azi cu mine?

— Eu sunt asistentul lui şi nu sunt aici de prea multă vreme, bâigui domnul George ruşinat. Dar nu, nu a spus nimic. Ar trebui să sosească în orice moment. Doriţi să luaţi loc până atunci, Miss... ăăă?

— Purpleplum!

— Corect. Să vă comand poate o cafea?
Se duse pe după masa de scris şi-mi aranjă un scaun exact la momentul potrivit. Îmi tremurau picioarele.
— Nu, mulţumesc. Nu doresc cafea.
Mă cercetă şovăielnic. Eu mă uitam la el amuţită.
— Sunteţi de la cercetaşi?
— Poftim?
— Mă refeream la uniformă.
-Nu.
Nu mă puteam abţine să nu mă holbez încontinuu la domnul George. El era… inconfundabil! Acel domn George, cu cincizeci şi cinci de ani mai în vârstă, semăna incredibil de mult cu acesta, doar că nu mai avea păr deloc şi purta nişte ochelari care erau aproape la fel de groşi pe cât erau de laţi.
Tânărul domn George, în schimb, avea o grămadă de păr, ordonat pieptănat cu cărare şi dat cu multă pomadă, şi era chiar slab. Era clar că nu se simţea prea în largul lui să fie privit cu o asemenea insistenţă, căci se roşi, se aşeză iar la locul lui din spatele mesei de scris şi începu să răsfoiască nişte hârtii. Mă gândeam ce-ar fi spus dacă aş fi scos din geantă inelul lui cu sigiliu şi i l-aş fi arătat.
Am tăcut amândoi cel puţin un sfert de oră, apoi uşa biroului se deschise şi intră bunicul meu. Când mă văzu, ochiii i se măriră pentru o clipă, după care îşi reveni şi spuse:
— Ah, ia te uită cine-i aici, drăguţa mea de verişoară!
Am sărit în picioare. De la ultima noastră întâlnire, Lucas se maturizase vădit. Purta un costum elegant şi cravată, şi avea o mustaţă, care nu prea îl prindea. Mustaţa mă gâdilă când mă sărută pe obraz.
— Cât mă bucur, Hazel! Cât timp rămâi în oraş? Părinţii tăi au venit şi ei?
— Nu, m-am bâlbâit eu.
Dintre toate persoanele din lume, trebuia să fiu tocmai Hazel.
— Sunt acasă, cu pisicile…
— Apropo, el este Thomas George, noul meu asistent. Thomas, ea este Hazel Montrose din Gloucestershire. Ţi-am spus că eram sigur că va veni curând să mă viziteze.
— Am crezut că o cheamă Purpleplum! replică domnul George.
— Da, am spus eu. Aşa şi este. Este al doilea nume al meu.

Hazel Violet Montrose Purpleplum - dar cine poate ţine minte aşa un nume?

Lucas mă privi încruntat.

— Am să fac o mică plimbare cu Hazel, se adresă el domnului George. În regulă? Dacă întreabă cineva de mine, îi spui că sunt într-o discuţie cu un client.

— Da, domnule Montrose, sir, spuse domnul George, străduindu-se să afişeze o mină indiferentă.

— La revedere, am spus eu.

Lucas mă luă de braţ şi mă trase afară din cameră. Zâmbeam amândoi, care mai de care mai încordat. Abia după ce uşa casei se închise în spatele nostru şi ajunserăm afară, în aleea scăldată de soare, am început din nou să vorbim.

— Nu vreau să fiu nesuferita de Hazel, am spus eu cu reproş şi am privit curioasă împrejur.

Temple nu părea să se fi schimbat prea mult în cincizeci şi cinci de ani, dacă ignoram maşinile parcate afară.

— Arăt cumva ca o fată care ia pisicile de coadă şi le roteşte în aer pe deasupra capului?

— Purpleplum? replică Lucas cu la fel de mult reproş. Mai bătător la ochi nici nu se putea, nu? Apoi mă apucă de ambii umeri şi mă privi. Ia să te văd, nepoată! Arăţi la fel ca acum opt ani.

— Da, căci a fost alaltăieri, am spus eu.

— Incredibil, murmură Lucas. În toţi aceşti ani nu m-am gândit decât că totul fusese doar un vis...

— Ieri am ajuns în anul 1953, dar nu am fost singură.

— Cât timp avem la dispoziţie azi?

— Am ajuns la trei, ora voastră, la şase jumate fix voi pleca înapoi.

— Măcar avem un pic de timp la dispoziţie ca să stăm de vorbă. Vino, după colţ e o cafenea micuţă unde am putea bea un ceai.

Lucas mă luă de braţ, şi-am pornit înspre chei.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar de trei luni sunt tată, îmi povesti el, continuând să meargă. Trebuie să recunosc că este un sentiment plăcut. Şi cred că Arista a fost o alegere bună. Claudine Seymore s-a cam deformat, şi-n plus se spune că mai şi trage la măsea, înainte de prânz.

Am mers pe o aleee scurtă, apoi am trecut pe sub bolta porţii

şi am ieşit în stradă. Acolo am rămas pe loc, copleşită. Autobuzele roşii cu etaj păreau scoase dintr-un muzeu şi făceau o larmă teribilă, iar majoritatea oamenilor care mergeau pe trotuare purtau pălării - bărbaţii, femeile, chiar şi copiii! De peretele casei amplasate vizavi, în diagonală, atârna un afiş, care făcea reclamă filmului High Society\ cu ireal de frumoasa Grace Kelly şi cu incredibil de urâtul Frank Sinatra. Mă holbam cu gura căscată în stânga şi-n dreapta şi abia puteam înainta. Totul arăta ca într-un afiş nostalgic în stil retro - doar că mult mai colorat.

Lucas mă duse la o cafenea drăguţă din colţ şi comandă ceai şi scones.

— Ultima oară ţi-era foame, îşi aminti el. Aici se fac şi nişte sendvişuri gustoase.

— Nu, mulţumesc, am spus eu. Bunicule, legat de domnnul George! în anul 2011 se poartă de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

Lucas ridică din umeri.

— Ah, nu-ţi face griji din cauza băiatului. Până vă veţi vedea din nou, mai sunt cincizeci şi cinci de ani. Probabi că, pur şi simplu, te va uita.

— Da, poate, am spus eu şi am privit iritată la numeroşii fumători.

Chiar lângă noi, la o masă de forma rinichiului, pe care se afla o scrumieră de sticlă de mărimea unui craniu uman, şedea un bărbat gras care fuma o ţigară. Era un fum gros să-l tai cu cuţitul, în anul 1956 nu se auzise încă de cancerul la plămâni?

— Ai aflat, între timp, ceva despre cavalerul verde?

— Nu, dar am aflat ceva şi mai important. Acum ştiu de ce vor fura Lucy şi Paul cronograful.

Lucas se uită scurt împrejur şi-şi trase scaunul mai aproape de al meu.

— După vizita ta, Lucy şi Paul au elipsat de vreo câteva ori aici, fără să se fi întâmplat ceva deosebit. Am băut împreună ceai, i-am întrebat nişte verbe franceze şi ne-am omorât plictiseala timp de patru ore. Aveau dispoziţie să nu părăsească deloc clădirea, iar Kenneth de Villiers, turnător nenorocit, a avut grijă să nu încălcăm aceste dispoziţii. O singură dată am reuşit să ne furişăm afară ca să-i duc pe Lucy şi pe Paul la un film şi să se plimbe şi ei puţin pe-aici, dar, ghinion, am fost descoperiţi.

Ah, ce tot spun eu: Kenneth ne-a descoperit. A fost un scandal monstru. Am fost pedepsit disciplinar şi, timp de şase luni, o santinelă a stat în faţa Sălii Dragonului în vreme ce Lucy şi Paul se aflau la noi. Lucrurile s-au schimbat abia după ce am devenit adept de gradul trei. Oh, mulţumesc mult.

Ultimele cuvinte fuseseră adresate chelneriţei, care arăta precum Doris Day în filmul The Man Who Knew Too Much. Părul ei vopsit blond auriu era tuns scurt şi purta o rochie vaporoasă, cu poalele foarte largi. Ne aduse comanda cu un zâmbet larg, şi nu m-ar fi mirat dacă ar fi început să cânte Que sera, sera.

Lucas aşteptă până când chelneriţa nu ne mai putea auzi, apoi continuă:

— Bineînţeles că am încercat, prin întrebări precaute, să aflu ce motiv ar fi putut avea să o şteargă cu conograful. Nici o şansă. Singura lor problemă era că erau îngrozitor de îndrăgostiţi unul de altul. Se pare că relaţia lor nu era văzută cu ochi buni, aşa că o ţineau secretă. Numai câţiva oameni ştiau de ea - eu, de exemplu, şi mama ta, Grace.

— Atunci, poate că s-au refugiat în trecut pentru că nu aveau voie să fie împreună! Ca Romeo şi Julieta?

Ah. Cât de înspăimântător de romantic!

— Nu, spuse Lucas. Nu, nu acesta a fost motivul.

Amestecă în paharul de ceai, în timp ce eu mă uitam lacomă

la coşuleţul plin de scones calde acoperite cu un şervet de pânză, care miroseau ademenitor.

— Eu am fost motivul, continuă Lucas.

— Ce? Tu?

— Nu eu direct. Dar a fost vina mea. Şi-anume, într-o zi, mi-a venit ideea descreierată de a-i trimite pe Lucy şi pe Paul un pic mai departe în trecut.

— Cu cronograful? Dar cum...

— Iisuse, da, a fost o idee descreierată, ţi-am spus. Lucas îşi trecu mâna prin păr. Dar am fost zilnic, în cele patru ore, încuiaţi în sala aia nenorocită, împreună cu cronograful. Şi ce să faci altceva decât să ai idei din astea idioate? Am studiat temeinic planuri mai vechi, scrierile secrete şi Analele, apoi am făcut rost de costume de la teatru, şi-n final am depus în cronograf sânge de la Lucy şi de la Paul şi i-am trimis, de probă, pentru două ore, în anul 1590. Fără probleme. După cele două ore, amândoi au revenit la mine în anul 1948, fără să le fi observat cineva lipsa.

O jumătate de oră mai târziu, au plecat de acolo înapoi în anul 1992. A fost perfect.

Mi-am vârât în gură o chiflă, unsă din belşug cu clotted cream1. Puteam să gândesc mai bine dacă mestecam. Îmi năvăliseră o grămadă de întrebări în cap, aşa că am ales-o pe cea mai bună dintre ele:

— Dar în 1590 Gardienii nici măcar nu existau?

— Întocmai, spuse Lucas. Nici măcar această clădire nu exista încă. Şi-acesta a fost norocul nostru. Sau ghinionul, cum vrei.

Luă o înghiţitură de ceai. De mâncat nu mâncase încă nimic, iar eu începeam treptat să mă întreb cum de-avea să pună pe el multele sale kilograme.

— Pe baza vechilor planuri, am aflat că acea clădire în care se află Sala Dragonului fusese costruită exact pe locul unde, între sfârşitul secolului al XVI-lea şi sfârşitul secolului al XVII-lea, fusese o piaţetă cu o fântână.

— Nu pricep...

— Aşteaptă. Această descoperire era precum un bilet gratuit de călătorie pentru noi. Lucy şi Paul puteau să ajungă în trecut, în acea piaţetă, din Sala Dragonului, trebuind doar să revină la timp, pentru ca apoi să plece înapoi, în Sala Dragonului din timpul lor. Poţi să mă urmăreşti?

' Smântână groasă obţinută, în Anglia, prin încălzirea laptelui

— Şi dacă aterizau în plină zi în piaţetă? Nu ar fi fost imediat arestaţi şi arşi pe rug ca vrăjitori?

— Era o piaţetă liniştită. De obicei, nici nu erau remarcaţi. Şi, dacă da, oamenii se frecau uluiţi la ochi şi-şi spuneau doar că, pentru o clipă, nu îi înşelase privirea. Bineînţeles că totul era extrem de periculos, dar nouă ni se părea incredibil de genial. Ne-am bucurat tâlhăreşte că ne venise această idee şi că-i puteam păcăli pe toţi, iar Lucy şi Paul se distrau de minune. Şi eu, chiar dacă stăteam ca pe ace în Sala Dragonului, aşteptând întoarcerea lor. Ca să nu mai vorbesc despre ce-ar s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat cineva atunci în sală...

— Destul de curajos, am spus eu.

— Da, recunoscu Lucas, cu un aer vinovat. Aşa ceva faci numai când eşti tânăr. Astăzi n-aş mai face asta sub nici o formă. Dar mă gândeam că, dacă ar fi fost cu adevărat

periculos, atunci eu, cel mai vârstinc şi mai înţelept din viitor, aş fi intervenit, mă-nţelegi?

— Cine era acest eu mai înţelept din viitor? am întrebat eu rânjind.

— Păi, eu însumi, strigă Lucas, apoi îşi coborî imediat vocea. În 1992, aveam să ştiu deja ce făcusem cu Lucy şi cu Paul în anul 1948, şi, dacă ar fi mers prost, i-aş fi avertizat pe cei doi asupra mai tânărului şi mai naivului eu... Mă gândeam.

— OK, am spus eu rar şi am mai luat o chiflă, să-mi hrănesc creierul, ca să zic aşa. Dar n-ai făcut asta?

Lucas clătină din cap.

— Evident că nu, idiotul de mine. Şi-aşa deveneam mereu tot mai neglijenţi. Când lui Lucy i s-a predat Hamlet la şcoală, i-am trimis pe amândoi în anul 1602. În trei zile consecutive, au putut să vadă reprezentaţia originală a Lord Chamberlain's Men de la Teatrul Globe.

— În Southwark?

Lucas dădu aprobator din cap.

— Da, asta a fost cam prea mult. Trebuiau să treacă Tamisa peste Podul Londrei, iar acolo să încerce să prindă din Hamlet cât de mult puteau, ca să se poată întoarce înainte de saltul în timp. Două zile la rând, lucrurile au mers bine, dar, în a treia, pe Podul Londrei a avut loc un accident, iar Lucy şi Paul au fost martorii unei crime. Nu au reuşit să ajungă la timp pentru saltul pe acest mal, ci au aterizat în Southwarkul anului 1948 - mai exact în Tamisa -, în timp ce eu înnebuneam de îngrijorare. Chiar şi amintirea acelor evenimente îl afecta, pentru că deveni palid în jurul nasului. Au ajuns la Temple în ultima secundă, uzi leoarcă şi îmbrăcaţi în costume de secol XVII, înainte să plece înapoi, în 1992. Am aflat totul abia cu ocazia următoarei lor vizite...

îmi vâjâia din nou capul de atâţia ani.

— La ce fel de crimă au fost martori?

Lucas îşi trase scaunul şi mai aproape. Ochii din spatele ochelarilor erau întunecaţi de-atâta seriozitate.

— Tocmai aici e punctul culminant! Lucy şi Paul au văzut cum contele de Saint-Germain a ucis pe cineva.

— Contele?

— Lucy şi Paul se întâlniseră până atunci cu contele doar de două ori. Totuşi, erau absolut siguri că el era. După salturile lor

de iniţiere, fiecare l-a întâlnit în anul 1784, ca să i se prezinte. Contele însuşi hotărâse astfel; a vrut să-i cunoască pe călătorii în timp născuţi după el abia la sfârşitul vieţii lui. M-ar mira ca în cazul tău să fi fost altfel. Îşi drese glasul. Să fie altfel! Mă rog! în orice caz, Gardienii, Lucy, Paul şi cronograful au plecat în nordul Germaniei, unde contele şi-a petrecul ultimii ani ai vieţii. Eu însumi am fost de faţă. Voi fi de faţă. Ca Mare Maestru al lojei... Îţi vine să crezi?

Mi-am încruntat fruntea.

— Am putea...?

— Of, iar divaghez, nu? E încă dincolo de puterea mea de percepţie faptul că lucrurile urmează să se întâmple, deşi s-au întâmplat de mult. Unde rămăsesem?

— Cum putea contele să comită o crimă în anul 1602... Oh, înţeleg! A făcut-o în timpul unei călătorii în timp!

— Exact. Şi anume, pe când era mult mai tânăr. A fost o concidenţă extraordinară că Lucy şi Paul se aflau în acelaşi moment exact în acelaşi loc. Dacă poate fi vorba despre coincidenţă în această situaţie, într-una dintre numeroasele lui scrieri, contele însuşi consemnează: „Cine crede în coincidenţe nu a înţeles puterea destinului.”

— Pe cine a omorât? Şi de ce?

Lucas se uită din nou prin cafenea.

— Asta, dragă nepoată, nu am ştiut nici noi la început. A durat săptămâni până să aflăm. Victima lui fusese nimeni altul decât Lancelot de Villiers, primul călător în timp din cerc. Chihlimbarul!

— Şi-a omorât propriul strămoş? Dar de ce?

— Lancelot de Villiers era un baron belgian care, în anul 1602, se mutase cu întreaga familie în Anglia. În cronici şi în Scrierile secrete al contelui de Saint-Germain, pe care le-a lăsat moştenire Gardienilor, stă scris că Lancelot a murit în 1607, şi tocmai de-aia nu ne-am gândit la el la început. Dar, în realitate - şi nu-ţi mai dau acum toate detaliile investigaţiilor noastre de detectivi -, baronului i se tăiase beregata în anul 1602, în propria-i caleaşcă...

— Nu pricep, am murmurat eu.

— Nici eu nu am reuşit încă să pun la locul lor toate elementele acestui puzzle, spuse Lucas scoţând din buzunar un pachet de ţigarete şi aprinzând una dintre ele. În plus, începând cu 24 septembrie 1949, nu i-am mai văzut pe Lucy şi pe Paul.

Bănuiesc că au fugit cu cronograful într-un timp de dinaintea mea, căci altfel m-ar fi căutat de mult. Of... La naiba! Nu te uita!

— Ce e? Şi de când fumezi tu?

— Vine Kenneth de Villiers, cu pocită de soră-sa.

Lucas încercă să se ascundă pe după lista de bucate.

— Spune-i, pur şi simplu, că nu dorim să fim deranjaţi, am şoptit eu.

— Nu pot să fac asta - îmi este superior; atât în lojă, cât şi în viaţă. Lui îi aparţine nenorocita asta de cancelarie... Dacă avem noroc, n-o să ne vadă.

N-am avut noroc. Un bărbat înalt, de vreo patruzeci şi cinci de ani, şi o cucoană cu pălărie turcoaz veniră ţintă la masa noastră şi se aşezară pe celalte două scaune libere, fără să-i fi invitat cineva.

— Se vede treaba că, în după amiaza-asta, chiulim amândoi, nu-i aşa, Lucas? spuse Kenneth de Villiers cordial şi-l lovi uşor pe Lucas peste umăr. Nu că nu aş închide ochii după ce ieri ai încheiat atât de briliant cazul Parker. Încă o dată, felicitări! Am aflat deja că ai primit o vizită de la ţară.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului mă studiară temeinic. Am încercat să-l privesc şi eu cât am putut de indiferentă. Era ciudat cum puteau toţi cei din familia de Villiers, din toate timpurile - să semene între ei, cu pometţii lor proeminenţi şi cu nasurile lor aristocratice, drepte. Cel de faţă era şi el o apariţie impresionantă, chiar dacă nu arăta la fel de bine precum Falk de Villiers din vremea mea, de exemplu.

— Hazel Montrose, verişoara mea, mă prezentă Lucas. Hazel, aceştia sunt domnul şi doamna de Villiers.

— Dar eu sunt sora iui, comentă doamna de Villiers şi chicoti. Oh, bravo, aveţi ţigări. Trebuie neapărat să sustrag una de la dumneavoastră.

— Din păcate, noi tocmai plecam, spuse Lucas, dându-i galant o ţigaretă doamnei şi-apoi oferindu-i şi foc. Mai am nişte hârtii de rezolvat...

— Dar nu astăzi, prietene, nu astăzi.

Şeful lui îi făcu prieteneşte cu ochiul.

— Când sunt doar cu Kenneth, e aşa plictisitor, spuse doamna de Villiers şi suflă pe nas fum de ţigară. Cu el nu se poate vorbi decât despre politică. Kenneth, te rog să mai comanzi un rând de ceai pentru toţi. De unde veniţi, drăguţă?

— Gloucestershire, am spus eu şi am tuşit puţin.
Lucas oftă resemnat.
— Unchiul meu, tatăl lui Hazel, are acolo un teren mare şi multe animale.
— Ah, iubesc viaţa la ţară. Şi animalele! exclamă doamna de Villiers entuziastă.
— Eu şi mai mult, am spus eu. Mai ales pisicile.

Din Analele Gardienilor / „Protocolul cerberului”

24 iulie 1956
Nam quod in iuventus non discitur, in matura aetate nescitur.
Ora 7: Novicele Cartrell, care a fost absent la examenul nocturn Ariadne, a ajuns la scara de acces cu şapte ore întârziere. Se clatină puţin şi miroase a alcool, ceea ce lasă să se bănuiască faptul că nu a trecut examenul, dar a depistat crama ascunsă.
Fac o excepţie şi îl las să treacă, folosindu-se de parola din ziua precedentă.

În rest, nu au existat evenimente deosebite.
A consemnat: J. Smith, novice, tura de dimineaţă

Ora 13.12: Am observat un şobolan. Am încercat să-l împung cu sabia, dar Leroy l-a hrănit cu resturile sendvişului său şi l-a botezat Audrey.
Ora 15.15: Miss Violet Purpleplum s-a prezentat la scara de acces, venind pe un culoar necunoscut nouă, dinspre Palatul de Justiţie. A prezentat, fără greşeală, parola zilei, Leroy a escortat-o, conform dorinţei dumneaei, către birourile de la etaj.

Ora 15.24: Audrey a apărut din nou.
În rest, nu au fost evenimente semnificative.
A consemnat: P. Ward, novice, tura de după-amiază

Între orele 18.00 şi 24.00: Nu au existat evenimente deosebite.
A consemnat: N. Cartrell, novice, tura de seară

Între orele 24.00 şi 6.00: Nu au existat evenimente deosebite.
Au consemnat: K. Elbereth/M. Ward, novici

Opt

Santinela de la baza scării dormea cu capul sprijinit de balustradă.

— Sărmanul Cartrell, şopti Lucas când am trecut pe lângă bărbatul care sforăia. Nu cred ca va reuşi să devină adept dacă va continua să bea aşa... Cu atât mai bine pentru noi. Vino, repede!

Înaintam cu sufletul la gură, deoarece fuseserăm nevoiţi să parcurgem în fugă drumul de la cafenea până acolo. Kenneth de Villiers şi sora lui ne reţinuseră o veşnicie, stătuserăm la taclale cu ei ore în şir, despre viaţa la ţară în general şi cea din Gloucestershire în special (am presărat totul cu câteva anecdote drăguţe despre verişoara mea Madeleine şi o oaie pe nume Clarisse), despre cazul Parker (din care eu am înţeles doar că bunicul îl câştigase), despre toate filmele cu Grace Kelly şi nunta ei cu un principe monegasc. Din când în când, tuşeam şi încercam să aduc vorba despre urmările dezastruoase ale fumatului asupra sănătăţii, dar subiectul nu fusese bine primit. Când, în sfârşit, reuşiserăm să părăsim cafeneaua, era atât de târziu, că nici n-am mai avut timp să merg la toaletă, deşi aveam vezica plină cam cu un litru de ceai.

— Încă trei minute, spuse Lucas gâfâind, în timp ce alergam pe culoarele pivniţei. Şi mai aveam atât de multe să-ţi spun! Dacă n-ar fi apărut pacostea asta de şef al meu...

— Nu am ştiu că ai fost angajatul unui de Villiers, am replicat eu. La urma urmei, tu eşti viitorul lord Montrose, membru al Camerei Lorzilor.

— Da, răspunse Lucas posac. Dar până să intru în posesia moştenirii lăsate de tatăl meu, trebuie să-mi câştig existenţa, a mea şi a familiei mele. Acest post s-a oferit pur şi simplu... Tot ce le-a lăsat contele de Saint-Germain moştenire Gardienilor, aşa-numi- tele scrieri secrete, scrisorile, cronicile, toate lucrurile astea au trecut mai întâi prin cenzura lui. Gardienii ştiu numai ceea ce a lăsat Saint-Germain să se afle, iar scopul tuturor informaţiilor este ca generaţiile ce-i vor urma să facă totul

pentru a închide cercul. Însă nici unul dintre Gardieni nu cunoaşte integral secretul.

— Dar tu îl cunoşti? am strigat eu.

— Ssssst! Nu. Nici eu nu-l cunosc.

Am cotit pe după ultimul colţ, iar eu am deschis în forţă uşa vechiului laborator de alchimie. Lucrurile mele se aflau pe masă, exact aşa cum le lăsasem.

— Însă Lucy şi Paul cunosc secretul, sunt convins de asta. Când ne-am văzut ultima oară, mai aveau puţin şi găseau documentele. Se uită la ceas.

— La naiba!

— Continuă! l-am zorit eu, în timp ce-mi luam ghiozdanul şi lanterna.

Mi-am dat seama în ultima secundă că mai trebuia să-i înapoiez lui Lucas cheia. Simţeam deja în stomac familiara greaţă.

— Şi, te rog, rade-ţi mustaţa, bunicule!

— Contele avea duşmani, despre care se vorbeşte doar în treacăt în cronici, spuse Lucas repede. El avusese în vedere mai ales o veche organizaţie secretă apropiată bisericii, care îşi spunea Alianţa Florentină. În 1745, anul înfiinţării lojei aici, la Londra, această organizaţie a ajuns la documentele moştenite de la contele de Saint-Germain... Găseşti că mustaţa nu mă prinde?

Camera începu să se învârtească în jurul meu.

— Te iubesc, bunicule! am strigat eu.

— ... Documente care dovedesc, printre altele, că nu ajunge să introduci în cronograf sângele tuturor celor doisprezece călători în timp! Secretul se dezvăluie abia când..., l-am mai auzit eu pe Lucas zicând, înainte să mi se înmoaie picioarele.

O fracţiune de secundă mai târziu, clipeam orbită de lumina strălucitoare. Şi de albeaţa unei cămăşi. Un centimetru mai la stânga, şi aş fi aterizat direct pe picioarele domnului George.

Am scos un ţipăt scurt de spaimă şi m-am dat înapoi câţiva paşi.

— Data viitoare trebuie să ne gândim să-ţi dăm la tine o cretă, ca să marchezi locul, spuse domnul George clătinând din cap şi-mi luă ghiozdanul din mână.

Nu mă aşteptase singur. Lângă el se afla Falk de Villiers, doctorul White şedea pe un scaun la masă, micuţa fantomă

trăgea cu ochiul de după picioarele lui, iar de peretele de lângă uşă se sprijinea Gideon, cu un uriaş plasture alb pe frunte.

La vederea lui, am inspirat adânc.

Afişa atitudinea lui obişnuită, cu braţele încrucişate la piept, dar culoarea feţei abia dacă întrecea albeaţa plasturelui, iar cearcănele de sub ochi făceau ca irişii să-i pară neobişnuit de verzi. Am simţit o dorinţă covârşitoare să alerg la el, să-l iau în braţe şi să-i suflu peste rană, aşa cum făceam mereu cu Nick când se lovea.

— E totul în regulă, Gwendolyn? întrebă Falk de Villiers.

— Da, am spus eu, fără să-mi iau ochii de la Gideon.

Doamne, ce dor îmi fusese de el! Abia atunci îmi dădeam seama

cât de mult. Cât trecuse de la sărutul de pe sofaua verde? O zi? Deşi abia dacă putea fi vorba despre un sărut.

Gideon mă privea inert, aproape absent, ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Nici o rămăşiţă a ceea ce fusese cu o zi în urmă.

— Am s-o conduc pe Gwendolyn sus, ca să poată merge apoi acasă, spuse calm domnul George, după care îmi puse o mână pe spate şi mă împinse uşor pe lângă Falk, înspre uşă. Direct către Gideon.

— Te-ai... Eşti mai bine? am întrebat eu.

Gideon nu spuse nimic, ci doar mă privi. Ceva nu era însă în regulă cu felul în care se uita la mine. Parcă nu aş fi fost o persoană, ci un obiect. Unul nesemnificativ, comun, cum ar fi... un scaun. Poate că suferise, într-adevăr, o comoţie cerebrală şi nu mai ştia cine eram? M-a luat dintr-odată cu frig.

— Locul lui Gideon este în pat, dar trebuie să elipseze câteva ore, dacă nu vrem să riscăm vreun salt necontrolat în timp, explică doctorul White aspru. Este o imprudenţă să fie lăsat iar singur...

— Două ore într-o pivniţă liniştită din 1953, Jake, îl întrerupse Falk. Pe o sofa. Poate să supravieţuiască.

— Da, fără discuţie, spuse Gideon, iar privirea-i deveni, dacă se mai putea aşa ceva, şi mai întunecată.

Mi-a venit deodată să plâng. Domnul George deschise uşa.

— Hai, Gwendolyn.

— Încă o clipă, domnule George. Gideon mă apucă de braţ. Aş vrea să ştiu: în ce an a fost trimisă Gwendolyn adineauri.

— Adineauri? Iulie 1956, spuse domnul George. De ce?

— Păi, pentru că miroase a fum de ţigară, spuse Gideon, strân- gându-mă dureros de tare de braţ.

Mai aveam puţin şi scăpăm ghiozdanul din mână.

Mi-am mirosit automat mâneca jachetei. Avea dreptate - orele petrecute în cafeneaua plină de fum lăsaseră urme de netăgăduit. Cum, Dumnezeu, aveam să explic asta?

— OK, m-aţi descoperit, am spus eu, privind în jos. Am fumat şi eu puţin. Dar numai trei ţigări. Sincer.

Domnul George clătină din cap.

— Dar, Gwendolyn, doar te-am atenţionat să nu iei cu tine obiecte...

— Îmi pare rău, l-am întrerupt eu. Dar e aşa de plictisitor în pivniţa aia întunecoasă, iar o ţigară te ajută şi să-ţi învingi frica...

Mă străduiam să afişez o figură jenată.

— Am strâns cu grijă scrumul şi am adus totul cu mine, nu trebuie să vă faceţi griji c-o să găsească cineva un pachet de Lucky Strike şi-o să-şi pună întrebări.

Falk râse.

— Prinţesa noastră nu e chiar atât de cuminte pe cât pare, spuse doctorul White, iar eu am respirat uşurată.

Se părea că mă crezuseră.

— Nu fi atât de şocat, Thomas! Eu am fumat prima ţigară la treisprezece ani.

— Şi eu. Prima şi ultima.

Falk de Villiers se aplecase din nou spre cronograf.

— Fumatul chiar nu este recomandabil, Gwendolyn. Sunt sigur că mama ta ar fi şocată dacă ar afla.

Până şi micul Robert dădea din cap vehement şi mă privea cu reproş.

— În plus, dăunează şi frumuseţii, completă doctorul White. Nicotină nu face bine tenului şi afectează dinţii.

Gideon nu spunea nimic. Şi nici nu slăbise strânsoarea din jurul braţului meu. Mă chinuiam să-l privesc în ochi cât mai natural posibil şi am încercat să afişez un zâmbet apologetic. Mă privi cu ochii uşor strânşi şi clătină imperceptibil din cap. Apoi îmi dădu, încet-încet, drumul. Am înghiţit în sec, deoarece mi se pusese brusc un nod în gât.

De ce se purta Gideon astfel? Acum, drăguţ şi tandru, în clipa

următoare, rece şi distant? Nimeni nu putea îndura aşa ceva. Eu, în orice caz, nu. Ceea ce se petrecuse între noi doi acolo, jos, mi se păruse sincer. Adevărat. Şi-acum n-avea altceva mai bun de făcut decât să se folosească de prima ocazie ca să mă dea de gol în faţa tuturor? Unde voia s-ajungă?

— Vino acum, îmi ceru domnul George.

— Atunci, ne vedem poimâine, Gwendolyn, spuse Falk de Villiers. E ziua ta cea mare.

— Nu uitaţi s-o legaţi la ochi, spuse doctorul White, iar eu l-am auzit pe Gideon izbucnind scurt în râs. Ca şi cum doctorul White ar fi făcut o glumă proastă. Apoi, uşa cea grea se închise în urma noastră.

— Se pare că nu prea-i plac fumătorii, am spus eu încet, deşi aş fi preferat să fi putut izbucni în lacrimi.

— Dă-mi voie, te rog, să te leg la ochi, spuse domnul George, iar eu am rămas nemişcată, până când el reuşi să facă eşarfei înguste un nod la ceafă. Îmi luă apoi ghiozdanul din mână şi mă împinse grijuliu în faţă.

— Gwendolyn... Trebuie să fii foarte atentă.

— Câteva ţigări n-o să mă omoare, domnule George.

— Nu la asta m-am referit.

— Dar la ce?

— La sentimentele tale.

— Poftim? Sentimentele mele?

L-am auzit pe domnul George oftând.

— Copilul meu drag, chiar şi un orb ar putea vedea ce sentimente nutreşti pentru Gideon.

— Eu...

Am amuţit din nou. Era clar că domnul George avea privirea mult mai ascuţită decât aş fi crezut eu.

— Relaţiile dintre doi călători în timp nu au stat niciodată sub o stea norocoasă, spuse el. La fel ca legăturile dintre familiile de Villiers şi Montrose. Şi, în vremuri ca acestea, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, în principiu, nu poţi avea încredere în nimeni.

Poate doar îmi închipuiam, dar aveam impresia că mâna domnului George de pe spatele meu tremura.

— Este, din păcate, o chestiune irefutabilă faptul că judecata sănătoasă a oamenilor are de suferit de îndată ce intră în joc dragostea. Iar tu ai cea mai mare nevoie de o judecată

sănătoasă acum. Atenţie, treaptă.

Am ajuns, fără să mai scoatem o vorbă, la scara de acces la nivelul superior, iar domnul George îmi dezlegă ochii şi mă privi cu seriozitate.

— Poţi reuşi în toate, Gwendolyn. Eu cred cu tărie în tine şi-n abilităţile tale.

Faţa lui rotundă era iar plină de brobonele de sudoare. În ochii lui luminoşi nu puteam citi decât îngrijorarea pe care o citeam şi-n ochii mamei când mă privea. Eram copleşită de un val de afecţiune.

— Poftiţi. Inelul dumneavoastră, am spus eu. Ce vârstă aveţi, domnule George? îmi permiteţi să vă-ntreb?

— Şaptezeci şi şase, spuse domnul George. Nu e nici un secret.

L-am privit insistent. Chiar dacă nu mă gândisem cu adevărat la asta, l-aş fi crezut, fără probleme, cu zece ani mai tânăr.

— Atunci, în 1956 aveaţi...?

— Douăzeci şi unu. Acesta a fost anul în care am debutat aici ca asistent de avocat şi am devenit membru al lojei.

— O cunoaşteţi pe Violet Purpleplum, domnule George? Este o prietenă de-a strămătuşii mele.

Domnul George ridică o sprânceană.

— Nu, nu cred. Vino, te conduc la maşină. Sunt sigur că mama ta te aşteaptă cu dor.

— Da, puteţi fi chiar foarte sigur de asta. Domnule George...?

Dar domnul George pornise deja. Nu îmi mai rămânea altceva de făcut decât să mă ţin după el.

— Mâine vei fi luată de-acasă la prânz. Madame Rossini are nevoie de tine pentru probă, după care Giordano va încerca să te mai înveţe câte ceva. Iar, în final, mai trebuie să şi elipsezi.

— Se pare c-o să fie o zi grozavă, am spus eu sec.

— Dar asta nu este nici un fel de magie, am şoptit eu şocată.

Leslie oftă.

— Poate că nu în sensul scamatoriilor alea cu hocus-pocus-pre- paratus, dar este un har magic. Este magia corbului.

— Este mai degrabă un fel de ţicneală, am comentat eu. Un ceva din cauza căruia se râde de tine - ceva ce oricum nu crede nimeni.

— Gwenny, nu e o ţicneală când cineva are percepţii paranormale. Este mai degrabă un har. Tu poţi vedea spirite cu

care poţi comunica.
— Şi demoni, adăugă Xemerius.
— În mitologie, corbul simbolizează legătura oamenilor cu zeii. Corbii sunt mijlocitorii dintre vii şi morţi.
Leslie întoarse dosarul ca să pot citi ce găsise ea pe net despre corbi.
— Trebuie să recunoşti că extraordinarul se potriveşte bine cu abilitatea ta.
— Şi cu culoarea părului, remarcă Xemerius. Negru ca pana corbului...
Îmi muşcam buza de jos.
— Dar în profeţii totul sună atât de, of, habar n-am, atât de important şi de puternic. Ca şi cum magia corbului ar fi un fel de armă secretă.
— Dar se prea poate să fie, replică Leslie. Dacă încetezi să mai crezi că ar fi doar un fel de ţicneală care te ajută să vezi fantome.
— Şi demoni, replică Xemerius din nou.
— Tare mi-ar plăcea să văd textele profeţiilor, spuse Leslie. M-ar interesa foarte mult cum sună exact textul.
— Sunt sigură că Charlotte ţi l-ar putea turui fără greşeală, am zis eu. Cred că a învăţat aşa ceva în orele ei de mister. Acolo nu vorbeşte nimeni decât în rime. Gardienii. Chiar şi mama. Şi Gideon.
Am privit repede în altă parte, pentru ca Leslie să nu observe că mi se umpluseră ochii de lacrimi, dar era prea târziu.
— Of, drăgălaşo! Nu plânge iar! îmi întinse o batistă. Zău că exagerezi.
— Nu, nu exagerez. Mai ţii minte când ai bocit trei zile la rând din cauza lui Max? am suspinat eu.
— Bineînţeles că mai ţin minte, spuse Leslie. Nu au trecut decât şase luni.
— Acum îmi dau seama ce-ai simţit atunci. Şi, brusc, înţeleg de ce ţi-ai dorit mai bine să fi murit!
— Am fost aşa proastă! Mi-ai fost tot timpul alături şi mi-ai spus că Max nu merită nici măcar să mă gândesc la el, fiindcă se purtase ca un nenorocit. Şi că ar fi trebuit să mă spăl pe dinţi...
— Da, iar pe fundal se repeta la nesfârşit The Winner Takes It All.

— Pot să fac rost de piesă, se oferi Leslie. Dacă te-ar face să te simţi mai bine.

— Nu. Dar poţi să-mi dai cuţitul japonez pentru legume, ca să-mi fac harachiri.

M-am trântit pe pat şi-am închis ochii.

— De ce trebuie să fie fetele mereu atât de dramatice? întrebă Xemerius. E şi băiatu' într-o pasă proastă şi se uită posac, deoarece l-a pălit cineva în moalele capului, şi pentru tine se şi duce lumea de râpă.

— Pentru că nu mă iubeşte, am spus eu disperată.

— N-ai de unde să ştii, ripostă Leslie. Eu, din păcate, am fost foarte sigură că Max nu mă iubeşte, deoarece, la o jumătate de oră după ce încheiasem prietenia, a şi fost văzut giugiulindu-se în sala de cinema cu una, Anna. Dar aşa ceva nu i se poate reproşa şi lui Gideon. El e doar un picuţ cam... schimbător.

— Dar de ce? Ar fi trebuit să vezi cum m-a privit! Parcă scârbit. Ca şi cum aş fi fost... un gândac. Pur şi simplu, nu mai rezist.

— Mai devreme te comparai cu un scaun, comentă Leslie, clătinând din cap. Adună-te odată! Domnul George are dreptate: de îndată ce intră în joc dragostea, s-a zis cu judecata sănătoasă. Noi suntem la un pas de o realizare epocală.

De dimineaţă, când Leslie venise la noi şi ne făcuserăm comode pe patul meu, domnul Bernhard bătuse la uşa camerei mele - lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată - şi pusese o tavă pe masa mea de scris.

— O gustărică pentru tinerele domniţe, spusese el.

Eu nu putusem decât să mă holbez la el, căci nu-mi aminteam să fi urcat vreodată la acel etaj.

— Acum, deoarece aţi întrebat mai deunăzi, mi-am luat libertatea de a face unele cercetări, continuase domnul Bernhard, privindu-ne serios cu ochii lui de bufniţă, pe deasupra ochelarilor. Şi, aşa cum mă gândeam, am şi găsit ce căutam.

— Ce anume? întrebasem eu.

Domnul Bernhard dăduse la o parte şervetul de pe tavă şi scosese la iveală o carte.

— Cavalerul verde, spusese el. M-am gândit eu că ar putea fi ceea ce căutaţi.

Leslie sărise în picioare şi luase cartea în mâini.

— Dar m-am uitat deja prin cartea asta la bibliotecă; nu e

nimic special..., murmurase ea.
Domnul Bernhard îi zâmbise cu indulgenţă.
— Presupun că asta s-a datorat faptului că acea carte pe care aţi văzut-o în bibliotecă nu era proprietatea lordului Montrose. Mă gândesc însă că acest exemplar s-ar putea să vă intereseze.
Se retrăsese apoi cu o mică plecăciune, iar eu şi Leslie ne năpustiserăm imediat asupra cărţii. Un bileţel, pe care cineva scrisese mărunt sute de cifre, căzu plutind pe podea. De emoţie, Leslie se-nroşi toată.
— Oh, Dumnezeule, ăsta e un cod! strigă ea. Cât de minunat! Asta mi-am dorit dintotdeauna. Acum mai trebuie doar să aflăm ce înseamnă!
— Da, încuviinţă Xemerius. Stătea atârnat de galeria perdelei din camera mea. Am auzit asta adeseori. Cred că şi asta este una dintre acele ultime fraze renumite...
Dar Leslie nu avu nevoie de mai mult de cinci minute pentru a-şi da seama că numerele aveau legătură cu anumite litere din text.
— Prima cifră indică de fiecare dată pagina, a doua arată rândul, a treia - cuvântul, a patra - litera. Vezi? 14 - 22 - 6 - 3 înseamnă pagina 14, rândul 22, al şaselea cuvânt şi, din acesta, a treia literă. Clătinase din cap. Ce truc ieftin! Se încearcă în fiecare a doua carte pentru copii, dacă-mi amintesc bine. Nu contează! în orice caz, conform acestei scheme, prima literă este un e.
Xemerius dădu impresionat din cap.
— Auzi-o pe prietena ta!
— Nu uita că aici e totul pe viaţă şi pe moarte, spuse Leslie. Crezi că vreau să-mi pierd cea mai bună prietenă numai pentru că, după un pic de giugiuleală, nu a mai fost în stare să-şi folosească creierul?
— Exact ce-am zis şi eu!
Ultimele vorbe îi aparţineau lui Xemerius.
— Este foarte important să te opreşti din bocit şi să afli ce au descoperit Lucy şi Paul, continuă Leslie cu insistenţă. Dacă eşti trimisă şi azi să elipsezi în 1956 - trebuie să-l rogi pe domnul George s-o facă -, insistă să ai o discuţie între patru ochi cu bunicul tău! Ce idee stupidă să vă duceţi într-o cafenea! Şi de data asta ai să scrii tot, tot ce-ţi va spune, până în cel mai mic detaliu, m-auzi? Oftă. Eşti sigură că se numea Alianţa

Florentină? N-am putut găsi nicăieri ceva despre asta. Trebuie să aruncăm o privire în scrierile alea secrete pe care le-a lăsat Gardienilor contele de Saint-Germain. Dacă Xemerius ar fi în stare să mişte obiecte, atunci ar putea căuta arhiva, ar trece prin zid şi ar citi totul...

— Da, dă-mi acum peste nas cu inutilitatea mea, comentă Xemerius ofensat. Nu mi-au trebuit decât şapte secole pentru a mă obişnui cu faptul că nu pot nici măcar să dau o pagină de carte.

Cineva bătu la uşa camerei mele. Caroline băgă capul pe uşă.

— E gata prânzul! Gwenny, într-o oră vine cineva să vă ia, pe tine şi pe Charlotte.

Am gemut.

— Şi pe Charlotte?

— Da. Aşa a spus tanti Glenda. Biata Charlotte, o să fie folosită abuziv ca învăţătoare pentru talente fără speranţă - sau cam aşa ceva.

— Nu mi-e foame, am spus eu.

— Venim imediat, răspunse Leslie şi-mi dădu un cot în coaste. Gwenny, ce naiba! N-ai decât să-ţi plângi singură de milă mai târziu. Acum trebuie să mănânci ceva!

M-am ridicat şi mi-am suflat nasul.

— N-am energia necesară să ascult comentariile maliţioase ale mătuşii Glenda.

— Păi, o să cam ai nevoie de toată energia dacă vrei să supravieţuieşti zilelor ce vor urma. Leslie mă trase în picioare. Charlotte şi mătuşa ta sunt un antrenament bun pentru situaţia reală. Dacă supravieţuieşti acestui prânz, n-o să ai nici o problemă cu serata.

— Şi, dacă nu, poţi oricând să-ţi faci harachiri, spuse Xemerius.

Madame Rossini mă salută, strângându-mă la pieptul ei voluminos.

— Gâtişorul meu de lebădă! Iată-te, în sfârşit! Mi-ai lipsit!

— Şi dumneavoastră mie, am spus eu cu sinceritate.

Simpla prezenţă a lui Madame Rossini, cu cordialitatea ei copleşitoare şi cu minunatul ei accent franţuzesc (Cum graseia ea „gâtişorul meu de lebădă”! Dacă-ar fi putut şi Gideon să audă!), avea un efect energizant şi totodată calmant. Era ca un balsam pentru stima mea de sine, cam devastată.

— Vei fi încântată să vezi ce ţi-am cusut. Giordano aproape că a izbucnit în lacrimi când i-am arătat rochia ta, aşa frumoasă e.

— Cred, am spus eu.

Cu siguranţă că Giordano plânsese de ciudă că nu putea purta el acea rochie. În orice caz, fusese destul de prietenos, nu în ultimul rând pentru că-mi reuşise dansul şi pentru că, mulţumită talentelor de sufleor ale lui Xemerius, ştiusem exact care lord era adeptul conservatorilor şi care al liberalilor. (Xemerius trăsese cu ochiul peste umărul lui Charlotte şi citise din fiţuica acesteia.) Propria mea legendă - Penelope Mary Gray, născută în 1765 - putusem s-o spun fără greşeală, tot mulţumită lui Xemerius, inclusiv toate prenumele părinţilor mei decedaţi. Numai cu evantaiul continuam să nu mă descurc, dar Charlotte făcuse o propunere constructivă: să nu folosesc deloc evantai.

La finalul orei de curs, Giordano îmi mai dăduse o listă cu o mulţime de cuvinte pe care nu aveam, sub nici o formă, voie să le folosesc.

— Până mâine să le înveţi pe de rost şi să le asimilezi! spusese el nazal. În secolul al XVIII-lea nu există autobuze, ştirişti sau aspiratoare, nimic nu este super, marfă sau cool, nu se cunoaşte încă nimic despre fenomenul de fisiune nucleară, cremele cu colagen sau găurile din stratul de ozon.

Ah, pe bune? în timp ce eu încercam să-mi imaginez de ce naiba ar fi trebuit eu în secolul al XVIII-lea să încerc să port o discuţie în care să fie necesar să formulez fraze care să conţină sintagmele „ştirist”, „gaură în stratul de ozon” şi „creme cu colagen”, am spus politicoasă „OK”, dar Giordano începuse deja să se isterizeze:

— Nuuuuuu! Nu mai spune OK! în secolul al XVIII-lea nu există OK, încuiato!

Madame Rossini îmi legă corsetul la spate. Eram din nou surprinsă de cât de comod era. Cu o chestie din asta pe tine, aveai automat o ţinută dreaptă. În jurul şoldurilor, mi s-a legat o crinolină căptuşită (cred că secolul al XVIII-lea a fost o perioadă deosebit de minunată pentru toate doamnele cu popouri mai grăsuţe şi şolduri mai lătăreţe), apoi Madame Rossini îmi trase pe cap o rochie grena. Închise un şir lung de copci şi nasturi la spate, în vreme ce eu pipăiam încântată mătasea grea şi brodată. Vai, ce frumoasă mai era şi rochia asta!

Madame Rossini se roti încet în jurul meu, iar pe faţă îi înflori

un zâmbet de satisfacţie.

— Fermecător. Magnifique.

— Aceasta e rochia pentru bal? am întrebat eu.

— Nu, aceasta este rochia pentru serată.

în jurul decolteului adânc, Madame Rossini prindea minusculi trandafiri de mătase. Pentru că avea gura plină de bolduri, vorbea ininteligibil, printre dinţi.

— Ai voie să porţi părul nepudrat, iar culoarea închisă arată fantastic cu grena. Exact cum mi-am imaginat. Îmi făcu cu ochiul şmechereşte. Vei atrage atenţia, gâtişorul meu de lebădă, n'est ce pas - deşi nu asta e intenţia noastră. Dar ce pot să fac?

Îşi frământă mâinile. Spre deosebire de Giordano, ea, cu statura ei minionă şi cu gâtul de ţestoasă, părea drăgălaşă când făcea acest gest.

— Acum eşti o mică frumuseţe, şi nu ar fi de nici un folos să te ascundem în veşminte de culori spălăcite. Deci, gâtişorul meu de lebădă, suntem gata. Acum e rândul rochiei de bal.

Rochia de bal era de un albastru pal cu broderii şi cu volănaşe crem şi se aşeza la fel de frumos precum rochia roşie. Dacă aşa ceva era posibil, această rochie avea un decolteu şi mai spectaculos, iar poalele aveau o amploare de metri buni în jurul meu. Madame Rossini îmi cântări grijulie cosiţa în mâini.

— Încă nu sunt sigură cum o să facem. Cu o perucă n-ai să te simţi tocmai comod, mai ales că trebuie să ascudem sub ea părul ăsta mult. Dar ai părul atât de negru, încât, dacă l-am pudra, am obţine doar un gri oribil. Quelle catastrophe! îşi frecă fruntea. Nu contează. Aşa vei fi, într-adevăr, absolument en vogue, dar, cerule mare, ce modă oribilă a mai fost şi asta!

Mi-a venit să râd pentru prima oară în acea zi. Horrible! Da, aşa era. Nu numai moda, dar şi Gideon era horrible şi desagreable şi, din partea mea, stupide; în orice caz, aşa aveam să văd eu lucrurile de atunci încolo. (Basta!)

Madame Rossini nu păru să-şi dea seama de cât de mult îmi alinase sufletul. Continua să se indigneze de acele vremuri.

— Fete tinere, care-şi pudrau părul până când acesta arăta de parcă ar fi fost al bunicii... Teribil! încalţă, te rog, aceşti pantofi. Gândeşte-te că trebuie să dansezi în ei, căci ar mai fi timp să-i modificăm.

Pantofii - roşii brodaţi, pentru rochia roşie, albaştri cu catarame aurii, pentru rochia de bal - erau uimitor de comozi,

deşi arătau ca nişte piese de muzeu.

— Sunt cei mai frumoşi pantofi pe care i-am încălţat vreodată, am spus eu încântată.

— Asta a fost şi intenţia mea, replică Madame Rossini, şi faţa-i radie. Deci, îngeraş, am terminat. Ai grijă să te culci devreme astă-seară, căci mâine vei avea o zi specială.

Pe când eu îmi puneam jeanşii şi puloverul meu bleumarin preferat, Madame Rossini aranjă rochiile pe manechinele fără cap. Apoi se uită la ceasul de pe perete şi-şi încruntă supărată fruntea.

— Tânărul ăsta neserios! Trebuia să fie aici de un sfert de oră!

Pulsul îmi crescu brusc.

— Gideon?

Madame Rossini dădu aprobator din cap.

— Nu ia deloc în serios ce facem aici, crede că n-are nici o importanţă dacă un pantalon stă bine sau nu. Dar nu e aşa! Este chiar deosebit de important cât de bine stă un pantalon.

,J~Iorrible. Terrible. Desagreableu, îmi încercam eu noua mantră.

Cineva bătu la uşă. Era doar un zgomot discret, însă toate rezoluţiile mele se spulberară.

Dintr-odată, abia aşteptam să-l revăd pe Gideon. În acelaşi timp, mă temeam îngrozitor de o întâlnire. Nu aş fi putut să mai rezist încă o dată privirii aceleia sumbre.

-Ah, spuse Madame Rossini. Iată-l! Intră!

Mi se încordă tot corpul, dar pe uşă nu-şi făcu apariţia Gideon, ci roşcatul domn Marley. Nervos şi ruşinat, ca-ntotdeauna, bâigui:

— Trebuie s-o conduc pe Ru... ăăă, pe Miss să elipseze.

— În regulă, am spus eu. Tocmai am terminat.

Xemerius îmi rânjea din spatele domnului Marley. Îl gonisem înainte să intru la probă.

— Tocmai am zburat printr-un ministru de interne adevărat, spuse el vesel. A fost cool!

— Dar unde e băiatul? tună Madame Rossini. Trebuia să vină la probă!

Domnul Marley îşi drese glasul.

— Tocmai l-am văzut pe Dia... Pe domnul de Villiers stând de vorbă cu cealaltă Ru... Cu Miss Charlotte. Era însoţit de fratele dumnealui.

— Ia poftim! Nici nu mă interesează, spuse Madame Rossini furioasă.

„Pe mine însă, da“, mi-am zis eu. În gând îi scriam deja un SMS lui Leslie. Doar un singur cuvânt: „Harachiri“.

— Dacă nu vine aici imediat, mă voi plânge Marelui Maestru, spuse Madame Rossini. Unde mi-e telefonul?

— Îmi pare rău, murmură domnul Marley. Frământa jenat o eşarfă neagră în mâini. Îmi permiteţi…?

— Desigur, am spus eu, lăsându-l, cu un oftat, să mă lege la ochi.

— Tocilarul spune, din păcate, adevărul, zise Xemerius. Sclipiciosul tău flirtează de mama focului, acolo sus, cu verişoara ta. Şi drăgălaşul lui frate aşijderea. Ce-or găsi băieţii ăştia la roşcate? Cred că se duc împreună la cinema. Dar mai bine să nu-ţi spun asta, că iar te pui pe bocit.

Am clătinat din cap.

Xemerius se uită în tavan.

— Pot să-l ţin sub observaţie dacă vrei. Ce zici?

Am încuviinţat din cap energic.

Pe drumul spre subsol, domnul Marley tăcu tenace, iar eu am stăruit asupra gândurilor mele sumbre. Abia când am ajuns în camera cronografului, iar domnul Marley mi-a dezlegat ochii, am întrebat:

— Astăzi unde mă trimiteţi?

— Îl voi… Îl vom aştepta pe numărul nouă, ăăă… domnul Whitman, spuse domnul Marley şi mă ocoli cu privirea, după care se uită în jos. Mie nu-mi stă în putere să operez cronograful. Vă rog să luaţi un loc.

Dar abia mă aşezasem, că uşa se şi deschise şi-n cameră intră domnul Whitman. Şi, imediat în urma lui, Gideon.

Inima mi se opri pentru o clipă.

— Bună, Gwendolyn, spuse domnul Whitman cu zâmbetul lui şarmant de veveriţoi. Mă bucur să te văd. Dădu la o parte tapiseria de pe perete, în spatele căreia se afla ascuns seiful. Aşadar, să te trimitem să elipsezi.

Abia dacă auzeam ce spunea. Gideon era încă foarte palid, dar arăta mult mai sănătos decât cu o seară în urmă. Plasturele mare şi alb dispăruse, aşa că am putut vedea rana de la rădăcina părului, o rană de zece centimetri lungime, care fusese prinsă cu numeroase copci. Aşteptam să spună ceva, dar nu

făcu decât să mă privească.

Xemerius sări cu avânt prin perete, fix lângă Gideon, iar mie mi se tăie răsuflarea de spaimă.

— Ups. Iată-l! spuse Xemerius. Am vrut să te avertizez; sincer, scumpo. Dar nu m-am putut decide după cine să fug mai întâi. Se pare că Charlotte a preluat, pentru o seară, rolul de bonă a fratelui celui drăgălaş al lui Gideon. Au plecat împreună la o îngheţată. Pe urmă se duc la cinema. Cinematografele sunt căpiţele de fân ale epocii moderne, aş spune eu.

— E totul în regulă cu tine, Gwendolyn? întrebă Gideon, ridicând o sprânceană. Pari agitată. Ţi-ar prinde bine o ţigară, ca să te linişteşti? Care e marca ta preferată? Lucky Strike?

Nu puteam decât să mă holbez la el paralizată.

— Las-o-n pace! spuse Xemerius. Nu vezi că suferă din dragoste, prost grobian ce eşti? Şi-anume, din vina ta! De fapt, ce cauţi tu aici?

Domnul Whitman scosese cronograful din seif şi-l pusese pe masă.

— Să vedem încotro mergem azi...

— Madame Rossini vă aşteaptă la probă, sir, se adresă domnul Marley lui Gideon.

— Fir-ar! exclamă Gideon, derutat pentru o clipă. Se uită la ceas. Am uitat complet. Era foarte supărată?

— Mi s-a părut destul de indignată, răspunse domnul Marley. În acel moment, uşa se deschise din nou, iar în cameră intră

domnul George. Gâfâia foarte tare, şi, ca-ntotdeauna când se agita, fruntea-i era acoperită de brobonele de sudoare.

— Ce se petrece aici?

Domnul Whitman îşi încruntă fruntea.

— Thomas? Gideon a spus că eşti încă într-o discuţie cu Falk şi cu ministrul de interne.

— Chiar am fost. Până când am primit un telefon de la Madame Rossini şi am aflat că Gwendolyn a fost deja dusă să elipseze, spuse domnul George.

Era pentru prima oară când îl vedeam furios.

— Dar Gideon a zis că ne-ai delegat pe noi..., începu domnul Whitman, sincer derutat.

— Nu este adevărat! Gideon, ce se petrece aici?

Din ochii domnului George dispăruse orice urmă de bonomie. Gideon îşi încrucişase braţele la piept.

— Am crezut că o să vă bucuraţi dacă vă luăm sarcina asta de pe umeri, spuse el simplu.

Domnul George îşi tamponă broboanele de sudoare cu batista, -îţi mulţumesc pentru grijă, i-o-ntoarse el cu o umbră de sarcasm în glas. Dar nu era nevoie. Pleacă în secunda asta sus, la Madame Rossini.

— Mi-ar face plăcere s-o însoţesc pe Gwendolyn, spuse Gideon. După evenimentele de ieri, poate ar fi mai bine să nu rămână singură.

— Prostii, răspunse domnul George. Nu există nici un motiv pentru care să presupunem că ar fi expusă vreunui pericol, atâta vreme cât nu e trimisă prea departe în trecut.

— Aşa e, încuviinţă domnul Whitman.

— De exemplu, în anul 1956? întrebă Gideon nonşalant, privin- du-l pe domnul George direct în ochi. Azi-dimineaţă am răsfoit puţin Analele, şi trebuie să spun că anul 1956 pare să fi fost deosebit de liniştit. Fraza care apare cel mai des în această perioadă este: „Nu au existat evenimente deosebite”. O astfel de frază este muzică pentru urechile noastre, nu-i aşa?

Între timp, mie-mi bătea inima să-mi spargă pieptul. Comportamentul lui Gideon nu avea alt scop decât să explice ce făcusem eu cu-adevărat cu o zi în urmă, dacă aflase cumva. Dar cum naiba să fi aflat? în definitiv, doar mirosisem a ţigări şi-atât, ceea ce ar fi putut să-l bage la bănuieli, dar nu i-ar fi putut nicidecum spune ce se întâmplase în 1956.

Domnul George îl privea la rândul lui, fără să clipească. Părea şi el un pic iritat.

— Aceasta nu a fost o rugăminte, Gideon. Madame Rossini aşteaptă. Marley, poţi pleca şi dumneata.

— Da, sir, domnule George, sir, murmură domnul Marley.

După ce uşa se închise în urma lui, domnul George continuă să-l săgeteze cu privirea pe Gideon, care nu se clintise din loc. Domnul Whitman îl privea şi el cu o uşoară uimire.

— Ce mai aştepţi? întrebă domnul George rece.

— De ce aţi trimis-o pe Gwendolyn în plină zi în trecut - nu cumva e împotriva regulamentului? întrebă Gideon.

— Oh, oh, spuse Xemerius.

— Gideon, nu e de datoria ta..., începu domnul Whitman.

— N-are nici o importanţă la ce oră a făcut saltul, îl întrerupse domnul George. A aterizat într-o pivniţă încuiată.

— Mi-a fost frică, am spus eu repede şi poate puţin cam tare. Nu am vrut să fiu singură în pivniţa asta noaptea, lângă catacombe...

Gideon mă privi scurt şi ridică iar dintr-o sprânceană.

— Oh, da, doar eşti o fiinţă mică şi foarte fricoasă, uitasem cu desăvârşire. Râse încet. 1956 a fost anul în care aţi devenit membru al lojei, domnule George, nu-i aşa? Ce coincidenţă ciudată!

Domnul George se încruntă.

— Nu înţeleg unde baţi, Gideon, spuse domnul Whitman. Dar aş propune să pleci acum la Madame Rossini. Eu şi domnul George ne vom ocupa de Gwendolyn.

Gideon se uită din nou la mine.

— Am următoarea propunere: termin cu proba şi-apoi mă trimiteţi şi pe mine după Gwendolyn, indiferent unde. În felul acesta, nu va mai avea de ce să se teamă în noapte.

— Doar de tine, comentă Xemerius.

— Ţi-ai completat deja porţia pentru azi, spuse profesorul meu. Dar dacă lui Gwendolyn îi e teamă...

Mă privi compătimitor. Nu i-o puteam lua în nume de rău. Se presupunea că păream cu adevărat speriată. Inima încă-mi bătea cu putere şi eram incapabilă să spun ceva.

— Din partea mea, putem să facem şi-aşa, spuse domnul Whitman ridicând braţele. Nu se încalcă nici o regulă, nu-i aşa, Thomas?

Domnul George clătină încet din cap, deşi arăta de parcă ar fi vrut să facă exact pe dos. Chipul lui Gideon fu străbătut de un zâmbet de satisfacţie, şi se eliberă din poziţia ţeapănă din dreptul uşii.

— Aşadar, pe curând, spuse el victorios, însă pentru mine sună ca o ameninţare.

Când uşa se închise în urma lui, domnul Whitman oftă.

— Se comportă foarte ciudat de când a primit lovitura aceea în cap, nu crezi, Thomas?

— Ba da, admise domnul George.

— Poate ar trebui să mai avem o discuţie cu el referitoare la tonul trivial pe care îl foloseşte faţă de cei mai înalţi în grad ca el, spuse domnul Whitman. Pentru vârsta lui, este foarte... Ce să zic. Se pune multă presiune pe el, trebuie să nu pierdem nici asta din vedere. Mă privi încurajator.

— Deci, Gwendolyn, eşti pregătită?
M-am ridicat.
— Da, am minţit eu.

Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morţii cântând între lumi, Abia dacă-nţelege forţa, abia dacă pricepe preţul,
Că puterea sporeşte şi cercul se-nchide...
Leul - cu mândru-i chip de diamant,
A cărui lumină strălucitoare fără de veste vraja o tulbură, Şi moartea Soarelui el o întoarnă,
Morţii corbului capăt punând.
Din scrierile secrete ale contelui de Saint-Germain

Nouă

Nu întrebasem în ce an mă trimiseseră, căci oricum nu conta. De fapt, totul arăta ca la ultima mea vizită. Sofaua verde trona în mijlocul încăperii, iar eu i-am aruncat o privire furioasă, ca şi când ea ar fi fost vinovată de toate. La fel ca data trecută, lângă peretele cu ascunzătoarea lui Lucas erau stivuite scaune, iar în mine se ducea o adevărată luptă. Să golesc ascunzătoarea? Dacă Gideon avea bănuieli - şi nu mai încăpea îndoială că avea -, atunci oricum prima idee care i-ar fi venit ar fi fost să percheziţioneze încăperea, nu? Aş fi putut să ascund conţinutul undeva, pe unul dintre culoare, şi-apoi să mă întorc, înainte să apară Gideon...
Am început să dau frenetic scaunele la o parte, apoi m-am răzgândit. În primul rând, nu aveam cum să ascund şi cheia, căci ar fi trebuit, la final, să încui la loc uşa. În al doilea rând, chiar şi dacă Gideon ar fi descoperit ascunzătoarea, cum urma să demonstreze că avea vreo legătură cu mine? Puteam, pur şi simplu, să fac pe proasta.
Am aşezat cu grijă scaunele la loc şi am avut grijă să şterg urmele care m-ar fi dat de gol. Apoi am verificat dacă uşa era într-adevăr încuiată, după care m-am aşezat pe sofaua verde.
Mă simţeam cumva ca în urmă cu patru ani, când, din cauza unei întâmplări cu o broască, eu şi Leslie fuseserăm nevoite să aşteptăm în biroul directorului Gilles, până când acesta avusese

timp să ne ţină morală. De fapt, nu făcusem nimic rău. Cynthia, în persoană, călcase cu bicicleta o broască şi, cum nu dăduse dovadă de sentimente de remuşcare după incident („Nu era decât o imbecilă de broască şi-atât“), eu şi Leslie deciseserăm, furioase la culme, să răzbunăm broasca. Voiam s-o îngropăm în parc, dar, înainte de asta - pentru că broasca oricum era moartă - ne gândiserăm să o băgăm puţin în sperieţi pe Cynthia şi să o facem un pic mai sensibilă faţă de soarta broaştelor pe viitor, dacă i-am mai fi arătat-o o dată - în porţia ei de supă. Nimeni n-ar fi putut bănui că, la vederea ei, Cynthia avea să facă o criză de nervi, cu ţipete convulsive... În orice caz, directorul Gilles ne tratase ca pe două criminale periculoase şi, din păcate, nu uitase acest episod. Ulterior, când ne întâlnea pe undeva prin şcoală, ne spunea de fiecare dată: „Ah, fetele cele rele, cu broasca”.

Iar noi ne simţeam, de fiecare dată, ca naiba.

Am închis ochii pentru o clipă. Gideon nu avea nici un motiv să se poarte atât de urât cu mine. Nu făcusem nimic rău. Nu mai prididea cu toţii să repete că nu trebuiau să aibă încredere în mine, mă legau la ochi, nimeni nu-mi răspundea la întrebări - era normal să încerc să aflu singură ce se întâmpla de fapt, nu-i aşa?

Unde naiba era Gideon? Becul din tavan scrâşni şi lumina pâlpâi o clipă. Era destul de frig acolo jos. Poate mă trimiseseră într-una dintre iernile alea reci de după război de care povestea mereu tanti Maddy. Grozav! Conductele de apă îngheţaseră, iar pe străzi erau animale moarte degerate. Am verificat dacă scoteam aburi când respiram. Nu era cazul.

Lumina pâlpâi iar, şi-ncepu să-mi fie frică. Dacă mă trezeam brusc în întuneric? De data asta nu se gândise nimeni să-mi dea o lanternă; de fapt, nu se putea spune că m-ar fi tratat cineva cu grijă şi cu atenţie. Pe întuneric, şobolanii precis că ar fi îndrăznit să iasă din ascunzătorile lor. Poate le era foame... Şi, unde erau şobolani, nici carcalacii nu erau prea departe. Până şi spiritul cavalerului templier fără o mână, despre care vorbise Xemerius, ar fi făcut stânga-mprejur.

Crrrrrrc.

Ăsta fusese becul.

Treptat, ajungeam la convingerea că prezenţa lui Gideon era de preferat celei a şobolanilor şi a fantomelor. Dar el nu venea.

În schimb, lumina pâlpâia, de parcă mai avea puţin şi-şi dădea duhul.

Copil fiind, când îmi era frică în întuneric, cântam de fiecare dată, aşa că începusem automat să fac şi acum asta. Mai întâi foarte încet, apoi din ce în ce mai tare. La urma urmei, nu era nimeni acolo care să mă poată auzi.

Cântatul ajuta împotriva fricii. Şi împotriva frigului. După primul minut, până şi becul încetă să mai pâlpâie. Cu excepţia cântecelor Măriei Mena sau chiar ale Emilianei Torrini, când se punea din nou pe pâlpâit. În schimb, la vechile melodii ABBA, becul strălucea calm şi uniform. Din păcate, nu ştiam prea multe dintre melodiile lor, mai ales textele. Dar becul se mulţumea şi cu „la la la, one chance in a lifetime, la la la“.

Am cântat ore în şir. Cel puţin, aşa mi se păruse, că trecuseră ore. După The Winner Takes It AU (cântecul preferat al lui Leslie când suferea din dragoste), am început să cânt din nou I Wonder. Atunci am început să şi dansez prin cameră, ca să nu-mi fie frig. Abia după ce am cântat a treia oară Mamma Mia, am fost convinsă că Gideon nu avea să mai vină.

La naiba! Aş fi putut totuşi să mă strecor fără probleme până sus. Am încercat să cânt Head Over Heels şi You're Wasting My Time, când Gideon apăru brusc lângă sofa.

Am închis gura şi l-am privit cu reproş.

— De ce ai întârziat atât?

— Nu mă-ndoiesc că ţi s-a părut că a trecut mult.

Privirea îi era la fel de rece şi de stranie ca mai devreme. Se duse la uşă şi zgâlţâi de clanţă.

— Ai fost totuşi suficient de inteligentă încât să nu părăseşti încăperea. E drept că n-aveai de unde să ştii când urma să apar.

— Ha ha, am spus eu. Asta a fost o glumă?

Gideon se sprijini cu spatele de uşă.

— Gwendolyn, faţă de mine ai putea să nu mai faci atâta pe nevinovata.

Cu greu îi suportam răceala din privire. Verdele ochilor lui, care, altfel, îmi plăcea atât de mult, luase acum culoarea jeleului. Acela dezgustător, de la cantina şcolii.

— De ce eşti atât de… răutăcios cu mine?

Becul pâlpâi din nou. Probabil că-i era dor de cântecele mele.

— N-ai cumva un bec la tine?

— Mirosul de ţigări te-a dat de gol. Gideon se juca cu lanterna

în mână. Am făcut câteva cercetări şi am pus lucrurile cap la cap.

Am înghiţit în sec.

— Ce-i aşa de rău că am fumat?

— Nu ai fumat. Şi nu te pricepi deloc să minţi. Unde este cheia?

— Ce cheie?

— Cheia pe care ţi-a dat-o domnul George ca să te întâlneşti cu el şi cu bunicul tău în 1956. Făcu un pas înspre mine. Dacă eşti deşteaptă, ai ascuns-o pe-aici pe undeva. Dacă nu, o ai încă asupra ta.

Se duse la sofa, dădu la o parte pernele şi le aruncă pe podea. Aici nu este.

Mă holbam la el revoltată.

— Domnul George nu mi-a dat nici o cheie. Sincer! Iar povestea cu mirosul de ţigară este absolut...

— Nu au fost doar ţigări. Ai mirosit şi a trabuc, spuse el calm.

Îşi plimbă privirea prin încăpere, apoi se opri asupra stivei de scaune de lângă perete.

Mă luă din nou cu frig, şi, ca să fie totul perfect, becul începu să pâlpâie mai abitir.

— Eu..., am început nesigur.

— Da? spuse Gideon extrem de prietenos. Ai mai fumat şi un trabuc? Pe lângă celelalte trei Lucky Strike? Asta ai vrut să spui?

Am tăcut. Gideon se aplecă şi lumină cu lanterna sub sofa.

— Domnul George ţi-a scris parola pe un bileţel sau ai învăţat-o pe de rost? Şi, la întoarcere, cum ai reuşit să treci din nou pe lângă cerber fără ca el să menţioneze asta în protocol?

— Ce dracului tot spui acolo? am întrebat eu.

Trebuia să par ofensată, dar nu prea mi-a ieşit.

— Violet Purpleplum... Ce nume bizar, nu găseşti? L-ai auzit vreodată?

Gideon se ridicase din nou şi mă privea. Nu, jeleul nu era comparaţia potrivită pentru ochii lui. Străluceau mai degrabă ca verdele deşeurilor toxice.

Am clătinat încet din cap.

— Ciudat, spuse el. Căci este o prietenă a familiei voastre. Când i-am menţionat, absolut din întâmplare, lui Charlotte numele, ea mi-a spus că buna doamnă Purpleplum vă tricotează mereu fulare aspre.

Of! Nenorocita de Charlotte! Nu putea să-şi ţină gura aia?

— Nu, nu este adevărat, am replicat eu. Numai cele pentru Charlotte erau aspre. Ale noastre au fost mereu foarte moi.

Gideon se sprijini de sofa şi-şi încrucişă braţele la piept. Lanterna lumina înspre tavan, unde becul pâlpâia încă foarte nervos.

— Pentru ultima oară, unde este cheia, Gwendolyn?

— Îţi jur că domnul George nu mi-a dat nici o cheie, am spus eu, încercând disperată să limitez catastrofa. El nu are absolut nici o legătură.

— Ah, nu? După cum am spus, nu prea ştii să minţi. Lumină cu lanterna scaunele de lângă perete. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi ascuns cheia în tapiţeria unuia dintre scaune.

OK. Atunci n-avea decât să caute. Măcar ar fi avut o ocupaţie până când aveam să ne întoarcem. Prea mult nu avea să mai dureze.

— Pe de altă parte…

Gideon mută lanterna astfel încât fasciculul de lumină să-mi lumineze faţa.

— Pe de altă parte, ar fi o muncă de Sisif.

Am făcut un pas în lateral şi am spus nervoasă:

— Încetează!

— Şi nu trebuie să te pui mereu în pielea altora, continuă Gideon.

În lumina pâlpâitoare a becului, ochii lui deveneau tot mai întunecaţi şi-mi inspirară dintr-odată teamă.

— Poate că ai ascuns pur şi simplu cheia în buzunarul pantalonilor. Dă-mi-o!

Întinse mâna.

— N-am nici o cheie, fir-ar să fie!

Gideon se apropie încet de mine.

— Eu aş da-o de bunăvoie dacă aş fi în locul tău. Dar, cum am spus, nu trebuie să te pui totdeauna în pielea celorlalţi.

În acel moment, becul îşi dădu definitiv duhul.

Gideon stătea exact în faţa mea, lanterna lui luminând undeva înspre perete. În afară de lumina ei, era întuneric beznă.

— Deci?

— Să nu cumva să te apropii, am spus eu.

Am făcut câţiva paşi înapoi, până ce m-am lipit cu spatele de perete. În urmă cu două zile, mi se părea că nu era îndeajuns de

aproape de mine, dar în acel moment mă simţeam de parcă aş fi fost alături de un străin. Am devenit brusc foarte furioasă.

— Ce e cu tine? am răbufnit eu. Nu ţi-am făcut nimic! Nu înţeleg cum de poţi într-o zi să mă săruţi, iar a doua zi să mă urăşti. De ce?

Lacrimile ţâşniră atât de repede, încât nu le-am putut împiedica să se reverse pe obraji. Bine că nu se vedea nimic în întuneric.

— Poate pentru că nu-mi place să fiu minţit.

În ciuda avertismentului meu, Gideon se apropie de mine şi deveni acum imposibil să fug din calea lui.

— Mai ales de fete care într-o zi mi se aruncă de gât, iar a doua zi aranjează să fiu atacat.

— Ce tot spui acolo?

— Te-am văzut, Gwendolyn.

— Poftim? Unde m-ai văzut?

— Ieri-dimineaţă, în timpul saltului în timp. Avusesem o misiune de îndeplinit, când, deodată, mi-ai apărut în cale - ca o Fata Morgana. M-ai privit şi mi-ai zâmbit, ca şi cum te-ai fi bucurat că mă vezi. Apoi te-ai rotit pe călcâie şi ai dispărut după următorul colţ.

— Şi când zici că s-a întâmplat asta?

Eram atât de nedumerită, încât am încetat pentru câteva secunde să mai plâng. Gideon îmi ignoră intervenţia.

— O secundă mai târziu, când am ajuns la acelaşi colţ, am primit o lovitură în cap şi nu am mai fost, din păcate, în stare să mai port o discuţie lămuritoare cu tine.

— Vrei să spui că eu... ţi-am făcut rana asta?

Lacrimile începură iar să şiroiască.

— Nu, spuse Gideon. Nu cred asta. Tu nu aveai nimic în mână când te-am văzut. În plus, mă îndoiesc că ai putea lovi cu atâta forţă. Nu, tu doar m-ai ademenit în acel colţ, unde mă aştepta altcineva.

Exclus. Exclus din toate punctele de vedere.

— Eu nu aş face niciodată aşa ceva, am reuşit, în cele din urmă, să spun clar. Niciodată!

— Am fost şi eu un pic şocat, continuă Gideon uşor. Credeam totuşi că suntem... prieteni. Apoi însă, când te-ai întors ieri-seară din elipsare mirosind a ţigări, m-am gândit că ar fi fost posibil totuşi să mă fi minţit tot timpul. Şi-acum, dă-mi cheia!

Mi-am şters lacrimile de pe obraji. Din păcate, lacrimile continuau să-mi curgă fără încetare. Am reuşit cu mare greutate să-mi înăbuş un suspin, lucru pentru care mă uram şi mai mult.

— Dacă ar fi adevărat, atunci de ce le-ai spus tuturor că nu ai văzut cine te-a lovit?

— Pentru că acesta este adevărul. Nu am văzut cine a făcut-o.

— Dar nu ai pomenit nici despre mine nimic. De ce?

— Deoarece pe domnul George... Plângi cumva?

Îmi lumină faţa cu lanterna, iar au am închis ochii orbită. Probabil că arătam ca o veveriţă tărcată. De ce îmi dădusem oare cu rimei?

— Gwendolyn...

Gideon stinse lanterna.

Şi-acum ce mai urma? Percheziţie corporală pe-ntuneric?

— Pleacă, am spus eu printre sughiţuri. N-am nici o cheie la mine, jur. Şi nu ştiu pe cine ai văzut tu, dar nu aveam cum să fi fost eu. Nu aş permite niciodată, niciodată, să-ţi facă cineva vreun rău.

Deşi nu puteam vedea nimic, simţeam că Gideon se afla fix în faţa mea. Corpul îi radia căldură în întuneric precum un radiator.

Când mă atinse pe obraz cu mâna, am tresărit, iar el şi-o retrase repede.

— Îmi pare rău, l-am auzit şoptind. Gwen, eu...

Părea dintr-odată neajutorat, dar eram prea tulburată ca să simt vreo satisfacţie.

Nu ştiu cât timp să fi trecut aşa. Lacrimile continuau să mi se prelingă pe obraji. Ce-a făcut el... n-am putut vedea.

La un moment dat, a aprins din nou lanterna, şi-a dres glasul şi-apoi şi-a luminat ceasul de la mână.

— Mai avem trei minute şi ne-ntoarcem, spuse pe un ton impersonal. Ar trebui să ieşi din acest colţ, altfel vei ateriza peste cufăr.

Se întoarse la sofa şi puse la loc pernele pe care le azvârlise pe podea.

— Ştii, dintre toţi Gardienii, domnul George mi s-a părut mereu cel mai loial. Unul în care poţi să ai încredere în orice situaţie.

— Dar domnul George nu are nici cea mai mică legătură cu povestea asta, am spus eu, ieşind şovăielnic din colţişorul meu. Este vorba despre altceva.

Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei. Mai bine îi spuneam adevărul, pentru ca măcar să nu pună la îndoială loialitatea bietului domn George.

— Când am fost trimisă prima oară să elipsez singură, m-am întâlnit, din întâmplare, cu bunicul meu.

OK, poate nu chiar tot adevărul.

— Căuta nu ştiu ce vin... Nici nu contează. A fost o întâlnire bizară, mai ales după ce ne-am dat seama cine eram. El a ascuns cheia şi parola pentru următoarea mea vizită în această încăpere, ca să mai putem sta de vorbă din nou. De aceea am venit ieri, respectiv în 1956, sub numele de Violet Purpleplum. Ca să mă întâlnesc cu bunicu'! A murit acum câţiva ani şi mi-e tare dor de el. Tu nu ai fi făcut acelaşi lucru dacă ai fi fost în locul meu? Să mai vorbesc încă o dată cu el a fost atât de...

Am tăcut. Tăcea şi Gideon. Mă uitam la silueta lui şi aşteptam.

— Şi domnul George? La vremea aceea, era deja asistentul bunicului tău, spuse el în cele din urmă.

— E-adevărat că l-am văzut în treacăt. Bunicul i-a spus că aş fi fost verişoara lui, Hazel. Cu siguranţă, a uitat de mult asta - pentru el, aceea a fost o întâlnire lipsită de importanţă, care s-a petrecut acum exact cincizeci şi cinci de ani. Mi-am dus mâna la stomac. Cred că...

— Da, spuse Gideon. Întinse mâna, după care se răzgândi. Pornim imediat, spuse el fără vlagă. Vino câţiva paşi mai încoace.

Camera începu să se-nvârtă în jurul meu, apoi am clipit în lumină, clătinându-mă un pic, iar domnul Whitman spuse:

— Iată-vă!

Gideon îşi puse lanterna pe masă şi-mi aruncă o privire scurtă. Poate că era doar în imaginaţia mea, dar de data asta parcă am zărit un soi de compasiune în privirea lui. Mi-am mai şters o dată faţa pe furiş, însă domnul Whitman îşi dădu totuşi seama că plânsesem. În afară de el nu mai era nimeni acolo. Pentru Xemerius fusese, fără îndoială, prea plictisitor.

— Ce-i cu tine, Gwendolyn? întrebă domnul Whitman cu cel mai empatic şi mai demn de încredere ton profesoral posibil. S-a-ntâmplat ceva?

Dacă nu l-aş fi cunoscut prea bine, aş fi fost probabil tentată să izbucnesc iar în lacrimi şi să-mi spun oful inimii („Gi-Gideon cel ră-rău m-a su-supărat!“). Dar eu îl cunoşteam mult prea

bine. Exact cu acelaşi ton ne întrebase, cu o săptămână în urmă, cine făcuse pe tablă caricatura doamnei Counter.

— Cred că autorul este foarte talentat, spusese el, zâmbind amuzat.

Foarte promptă, Cynthia (desigur!) o dăduse de gol pe Peggy, iar domnul Whitman încetase să mai zâmbească şi consemnase fapta lui Peggy în caietul clasei.

— Şi, apropo, ce-am spus despre talent n-a fost minciună. Talentul tău de-a intra în belele este de admirat, adăugase el.

— Hmm? făcu el de data asta şi-mi zâmbi onest şi compătimitor.

Dar eu nu aveam să cad în capcană.

— Un şobolan, am murmurat eu. Mi-au spus că n-o să fie şobolani... Şi s-a mai ars şi becul, şi nu am avut nici o lanternă. Eram singură-singurică în întuneric, cu şobolanul ăla oribil.

Mai aveam puţin şi spuneam şi: „Am să vă spun mamei“; dar m-am oprit în ultima secundă.

Domnul Whitman părea puţin cam îngrijorat.

— Regret, spuse el. Data viitoare, o să ne gândim la asta. Apoi adaugă pe tonul lui sfătos de profesor: Acum vei fi condusă acasă, îţi recomand să te culci devreme; mâine va fi o zi grea pentru tine.

— Am s-o conduc la maşină, spuse Gideon, luând de pe masă eşarfa neagră cu care eram mereu legată la ochi.

— Unde este domnul George?

— Este prins într-o discuţie, răspunse domnul Whitman încruntându-se. Gideon, cred că ar trebui să-ţi revizuieşti puţin tonul trivial. Noi îţi acordăm multă libertate, căci ştim că, în momentul de faţă, nu ţi-e prea uşor, însă ar trebui să arăţi ceva mai mult respect faţă de membrii Cercului Iniţiaţilor.

Faţa lui Gideon rămase inexpresivă, dar el spuse politicos:

— Aveţi dreptate, domnule Whitman. Îmi pare rău. Îmi întinse mâna. Vii?

Aproape că era să-l iau de mână, din reflex. Şi, pentru că nu puteam să fac asta fără să mă pierd complet, am simţit un fior. Mai aveam puţin şi izbucneam iar în lacrimi.

— Ăăă, la revedere, i-am spus eu domnului Whitman, privind insistent în jos.

Gideon îmi deschise uşa.

— Pe mâine, răspunse domnul Whitman. Şi gândiţi-vă

amândoi: somnul îndestulător este cea mai bună pregătire.
Uşa se închise în urma noastră.
— Aşa deci, ai fost singură-singurică în pivniţa întunecoasă, cu un şobolan, spuse Gideon şi rânji către mine.
Nu-mi venea să cred. Două zile la rând îmi aruncase numai pri viri de gheaţă, în orele din urmă chiar unele care aproape că mă făcuseră să îngheţ bocnă, întocmai ca acele biete animale din iernile crunte de după război. Şi-acum asta? O glumă, ca mai totul în ultima vreme? Poate era un sadic, care nu putea să zâmbească decât după ce mă termina de tot?
— Nu vrei să mă legi la ochi?
Încă nu aveam starea necesară să-i gust glumele şi n-avea decât să observe asta.
Gideon ridică din umeri.
— Presupun că ai învăţat deja drumul. Aşa că putem s-o lăsăm baltă cu legatul la ochi. Vino!
Şi din nou un rânjet prietenos.
Vedeam coridoarele din subsol pentru prima oară în vremurile noastre. Erau curate şi îngrijite, în pereţi erau încastrate spoturi de lumină, parţial cu senzori de mişcare, care luminau perfect drumul.
— Nu tocmai impresionant, nu? comentă Gideon. Toate coridoarele care duc spre exterior sunt prevăzute cu uşi speciale şi cu semnale de alarmă, în zilele noastre acest loc fiind la fel de sigur ca un seif dintr-o bancă. Dar toate astea s-au făcut în anii şaptezeci, căci, mai demult, de aici puteai să porneşti într-o plimbare subterană prin jumătate de Londra.
— Nu mă interesează, am spus eu posacă.
— Atunci, despre ce-ai vrea să vorbim?
— Despre nimic.
Cum de putea să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Rânjetul ăla stupid şi pălăvrăgeala de doi bani mă înfuriau de-a binelea. Am grăbit pasul şi, deşi ţineam buzele strânse, nu am putut să nu explodez:
— Nu pot să fac asta, Gideon! Nu mă pot obişnui cu faptul că ba mă săruţi, ba mă tratezi de parcă m-ai dispreţui din adâncul sufletului.
Gideon tăcu pentru un moment.
— Şi mie mi-ar plăcea mai mult să te sărut tot timpul decât să te dispreţuiesc, spuse el. Dar nici tu nu faci situaţia prea uşoară.

— Nu ţi-am făcut nimic, am ripostat eu.
S-a oprit.
— Haide, Gwendolyn! Doar nu crezi cu-adevărat c-o să-ţi cumpăr povestea aia cu bunicul tău şi cu faptul că s-a nimerit să apară fix în camera în care elipsaseşi tu! La fel cum şi Lucy şi Paul au apărut absolut din întâmplare la lady Tilney. Sau bărbaţii ăia din Hyde Park.
— Da, exact, eu, personal, i-am chemat acolo, pentru că îmi dorisem dintotdeauna să înjunghii pe cineva cu spada. Şi să nu uităm că mai doream şi să văd un bărbat fără jumătate de faţă! am răbufnit eu.
— Ce şi de ce faci tu în viitor...
— Ah, mai ţine-ţi gura odată! am ţipat eu furioasă. M-am săturat de toate! De lunea trecută trăiesc ca într-un coşmar, care nu pare să se mai termine. Când cred că m-am trezit, constat că încă visez. Îmi umblă prin cap un milion de întrebări, la care nimeni nu-mi răspunde, şi toţi se aşteaptă să dau tot ce pot pentru ceva ce nu înţeleg absolut deloc!
Am început să înaintez aproape în fugă, dar Gideon se străduia să ţină pasul cu mine. Lângă scară nu era nimeni care să ceară parola. De ce ar fi facut-o, când toate căile de acces erau asigurate ca la Fort Knox? Am urcat scările două câte două.
— Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau asta. Trebuie să-mi petrec timpul cu un profesor de dans sărit de pe fix, care mă jigneşte întruna, iubita mea verişoară are voie să-mi arate că ştia o mulţime de chestii pe care eu n-o să le ştiu niciodată, iar tu... tu...
Gideon clătina din cap.
— Hei, poţi să te pui măcar o dată în locul meu?
Acum se terminase şi cu liniştea lui.
— Şi cu mine se petrece acelaşi lucru! Tu cum te-ai fi comportat dacă ai fi ştiut că, mai devreme sau mai târziu, eu aş fi avut grijă să îţi dea careva cu o bâtă în cap? Nu prea cred că, în aceste condiţii, m-ai mai fi considerat demn de iubire sau nevinovat, nu?
— Oricum nu cred asta, am spus eu vehement. Ştii ce? între timp, chiar mi-aş putea imagina că mi-ar face mare plăcere să-ţi trag una în cap cu mâna mea.
— Ei poftim, spuse Gideon şi rânji iar.
Nu puteam decât să pufăi furioasă. Am trecut pe lângă

atelierul lui Madame Rossini. Pe sub uşă se vedea lumină. Probabil că încă mai lucra la costumaţiile noastre.

Gideon îşi drese glasul.

— Acum am putea vorbi iar normal?

Normal! Hai că-mi venea să râd.

— Şi, ce planuri ai pentru diseară? întrebă el pe tonul cel mai prietenos şi mai inofensiv.

— Bineînţeles că voi repeta sârguincioasă paşii de menuet, iar înainte de culcare voi formula şi câteva propoziţii fără cuvintele „aspirator, tensiometru, jogging şi transplant de inimă“, am răspuns eu cinică. Tu?

Gideon se uită la ceas.

— Mă voi întâlni cu Charlotte şi cu fratele meu şi… mai vedem. La urma urmei, e sâmbătă seara.

Da, desigur. N-aveaţi decât să mai vedeţi voi cât pofteaţi, mie mi-era de-ajuns.

— Mulţumesc că m-ai condus, am spus eu cât am putut de rece. De-aici încolo mă descurc singură.

— E oricum în drumul meu, spuse Gideon. Şi poţi să te opreşti din alergat. Ar trebui să evit eforturile exagerate. Indicaţiile doctorului White.

Deşi eram extrem de supărată pe el, pentru o clipă m-a mustrat cumva conştiinţa. L-am privit din lateral.

— Dar, dacă după următorul colţ te loveşte cineva în cap, să nu cumva să spui că eu te-am atras în capcană.

Gideon zâmbi.

— Încă nu ai face aşa ceva.

„N-aş face niciodată aşa ceva“, mi-a trecut prin cap. Oricât de nesuferit ar fi fost cu mine. Nu aş fi permis niciodată să-i facă cineva vreun rău. Nu ştiu pe cine o fi văzut el, dar sub nici o formă n-aş fi putut fi eu.

Bolta porţii din faţa noatră fu luminată de bliţul unui aparat de fotografiat. Deşi era deja întuneric, în Temple erau încă mulţi turişti. În parcarea din spate aştepta limuzina neagră pe care o ştiam atât de bine. Când ne văzu apropiindu-ne, şoferul coborî şi-mi deschise portiera. Gideon aşteptă să mă urc în maşină, apoi se aplecă înspre mine.

— Gwendolyn?

— Da?

Era prea întuneric pentru a-i putea distinge bine faţa.

— Mi-aş dori să ai mai multă încredere în mine.

Părea atât de serios şi de sincer, încât, pentru o secundă, îmi pieri glasul.

— Iar eu mi-aş dori să pot asta, am replicat eu.

Abia după ce Gideon închise portiera, iar maşina se puse în mişcare, mi-am dat seama că ar fi fost mai bine dacă aş fi spus: „Iar eu mi-aş dori acelaşi lucru de la tine“.

Ochii lui Madame Rossini străluceau de încântare. Mă luă de mână şi mă duse în faţa oglinzii mari de pe perete, ca să pot să evaluez rezultatul strădaniilor ei. La prima vedere, abia dacă mă mai recunoşteam. Asta se datora în primul rând părului, care era de obicei drept, dar care acum era aranjat în nenumărate bucle ridicate în creştetul capului, pentru a forma o coafură înaltă uriaşă, cam ca aceea pe care o avusese verişoara mea Janet la nuntă. Unele şuviţe zulufate îmi atârnau pe umerii goi. Nuanţa de roşu-închis a rochiei mă făcea să par şi mai palidă decât eram, dar nu arătam bolnăvicioasă, ci strălucitoare. Madame Rossini îmi pudrase decent nasul şi fruntea şi-mi colorase obrajii cu puţin fard, şi, deşi cu o zi în urmă mă culcasem destul de târziu, datorită măiestriei ei în ale machiajului nu mai aveam nici o umbră sub ochi.

— Parcă-ai fi Albă-ca-Zăpada, spuse Madame Rossini şi-şi tamponă ochii umezi cu un rest de stofă. Roşu ca sângele, alb ca zăpada, negru ca abanosul. O să mă ocărască pentru că ai să ieşi în evidenţă asemenea unui câine colorat. Arată-mi unghiile. Da, tres bien, curate şi scurte. Şi-acum, clatină capul. Nu aşa, mai tare, coafura asta trebuie să reziste toată noaptea.

— Se simte de parcă aş purta o pălărie, am spus eu.

— Ai să te obişnuieşti, replică Madame Rossini şi mai pulveriză nişte fixativ.

La cele aproximativ cinci kilograme de agrafe care susţineau muntele de bucle au mai fost adăugate câteva în scop decorativ, cu acelaşi gen de trandafiraşi precum cei din jurul decolteului rochiei. Adorabil!

— Aşa! Gata, gâtişorul meu de lebădă. Să-ţi fac iar nişte fotografii?

— Oh, vă rog!

M-am uitat după geanta mea, în care se afla mobilul.

— Leslie m-ar omorî dacă nu aş imortaliza acest moment.

— Mi-aş dori să fac câteva cu amândoi, spuse Madame

Rossini, după ce mă privi aproximativ de zece ori pe fiecare parte. Cu tine şi cu tânărul acela prost-crescut. Ca să se poată vedea cât de perfect şi totuşi absolut decent sunt calibrate garderobele pentru fiecare în parte. Dar de Gideon se ocupă Giordano, eu am refuzat să mă mai cert cu privire la necesitatea ştrampilor cu model. Destul!

— Dresurile mele nu sunt chiar aşa rele, am spus eu.

— Asta pentru că, deşi arată exact ca în acele vremuri, elastanul le face mult mai comode, spuse Madame Rossini. Pe-atunci se folosea un fel de jartieră, care probabil că-ţi strangula jumătate din pulpă. Jartelele pe care le porţi tu sunt pur decorative. Desigur, sper să nu se uite careva sub fusta ta - dar, dacă totuşi se întâmplă, nu are nimeni de ce să se plângă, n'est-ce pas? Bătu din palme. Bien, am să sun acum sus şi-am să spun că eşti gata.

în timp ce vorbea la telefon, eu m-am dus din nou în faţa oglinzii. Eram emoţionată. Pe Gideon mi-l scosesem încă de dimineaţă, cu toată convingerea, din minte, dar preţul fusese că, în schimb, trebuia să mă gândesc acum constant la contele de Saint-Germain. La teama de o nouă întâlnire cu contele se adăuga şi o bucurie inexplicabilă la gândul seratei, lucru care era şi pentru mine uşor ciudat.

Mama îi permisese lui Leslie să rămână la noi peste noapte, motiv pentru care petrecusem totuşi o seară drăguţă. Îmi făcuse bine să analizez întâmplările cu Leslie şi cu Xemerius. Poate că ei nu încercaseră decât să-mi ridice moralul, dar şi Leslie, şi Xemerius erau de părere că nu aş fi avut încă nici un motiv să mă arunc de pe pod din cauza iubirii neîmpărtăşite. Amândoi afirmau că, date fiind împrejurările, Gideon ar fi fost îndreptăţit să se comporte cum o făcuse, iar Leslie era de părere că, având în vedere egalitatea dintre sexe, trebuia să le permitem şi băieţilor să aibă momentele lor de proastă-dispoziţie, ea simţind, în adâncul sufletului ei, că Gideon era un tip cu adevărat de treabă.

— Nu-l cunoşti deloc!

Scuturasem din cap.

— Spui asta doar pentru că ştii că asta vreau să aud!

— Da, şi pentru că vreau să şi fie aşa, spusese Leslie. Dacă la final se va dovedi un nenorocit, am să-l caut personal şi-am să-l cotonogesc! îţi promit.

Xemerius venise târziu acasă, pentru că, la rugămintea mea, se ţinuse după Charlotte, Gideon şi Raphael.

Spre deosebire de el, eu şi Leslie nu găseam deloc plictisitor să ne povestească despre Raphael.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, micuţul arată un pic cam prea bine, se plânsese Xemerius. Şi e conştient de asta.

— Lucru cu care a nimerit-o la fix cu Charlotte, replicase Leslie mulţumită. Prinţesa de Gheaţă le-a spulberat tuturor până acum pofta de viaţă.

Ne aşezaserăm pe pervazul lat de la fereastra mea. Xemerius se suise pe masă, îşi aranjase frumos coada în jurul corpului şi începuse să raporteze.

Charlotte şi Raphael se duseseră mai întâi la o îngheţată, apoi la cinema şi-n cele din urmă se întâlniseră cu Gideon la un restaurant italian. Eu şi Leslie doream să aflăm totul foarte, foarte exact, de la titlul filmului, la toppingul pizzelor şi până la ultimul cuvinţel rostit. După spusele lui Xemerius, Charlotte şi Raphael vorbiseră într-adevăr chestii neinteresante pentru celălalt. În timp ce Raphael prefera să discute despre diferenţa dintre englezoaice şi franţuzoaice şi despre comportamentul sexual al acestora,

Charlotte revenea mereu la deţinătorii Premiilor Nobel pentru literatură din ultimii zece ani, ceea ce îl făcuse pe Raphael să se plictisească vădit şi să înceapă să se preocupe ostentativ cu uitatul după alte fete. Iar la cinema, Raphael (spre marea uimire a lui Xemerius) nu avusese nici o tentativă de-a o pipăi pe Charlotte, ci, dimpotrivă, după vreo zece minute adormise adânc. Leslie fusese de părere că ceva mai simpatic de-atât nu mai auzise de multă vreme, iar eu eram absolut de aceeaşi părere. După aceea am dorit, desigur, să aflăm neapărat dacă Gideon, Charlotte şi Raphael vorbiseră şi despre mine la restaurant, iar Xemerius ne redase (oarecum fără tragere de inimă) următorul dialog revoltător (pe care eu fusesem nevoită să-l traduc, ca să zic aşa, pentru Leslie):

Charlotte: Giordano este foarte îngrijorat ca nu cumva Gwendolyn să strice totul mâine.

Gideon: îmi dai şi mie, te rog, uleiul de măsline?

Charlotte: Politica şi istoria sunt, pur şi simplu, mistere de nepătruns pentru Gwendolyn, iar numele... nici pe-astea nu le poate băga la cap. Îi intră pe-o ureche şi-i ies pe cealaltă. N-are

ce face, în creierul ei, pur şi simplu, nu există destul spaţiu de stocare. Este prea încărcat cu numele membrilor trupelor de băieţi şi cu îngrozitor de lungile liste de distribuţie ale unor filme romantice de prost gust.

Raphael: Gwendolyn este verişoara ta care călătoreşte în timp, nu? Am văzut-o ieri la şcoală. Este cea cu păr lung şi negru şi cu ochi albaştri, nu?

Charlotte: Da, şi cu aluniţa aia pe tâmplă care arată ca o banană.

Gideon: Ca o mică semilună.

Raphael: Cum o cheamă pe prietena ei? Blonda pistruiată? Lilly?

Charlotte: Leslie Hay. Ceva mai multă capacitate intelectuală decât Gwendolyn. În schimb, este un exemplu elocvent pentru mitul că stăpânii seamănă cu câinii lor. Are un Golden Retriever pletos. Îl cheamă Bertie.

Raphael: Oh, ce dulce!

Charlotte: îţi plac câinii?

Raphael: Mai ales Golden Retrieverii cu pistrui.

Charlotte: înţeleg! Mda, poţi să-ţi încerci norocul. Prea greu n-o să-ţi fie. Leslie e şi mai experimentată cu băieţii decât Gwendolyn.

Gideon: Pe bune? Dar câţi... ăăă... prieteni a avut Gwendolyn?

Charlotte: Oh, Dumnezeule! Puh. Mi-e puţin jenă. Nu vreau s-o vorbesc de rău, dar nu e deloc pretenţioasă, mai ales dacă mai şi bea ceva. La noi în clasă i-a încercat mai pe toţi o dată, iar dintre băieţii din clasa de deasupra noastră... Ce să zic, la un moment dat am pierdut şirul. Porecla pe care i-au dat-o... mai bine n-aş menţiona-o.

Raphael: Salteaua şcolii?

Gideon: îmi dai şi mie, te rog, sarea?

Când Xemerius ajunsese în acest punct al povestirii, aş fi vrut să mă duc valvârtej jos, la Charlotte, şi s-o strâng de gât, dar Leslie mă oprise, spunându-mi că răzbunarea este mai bună când se serveşte rece, neîncălzită de focul furiei. Argumentul meu cum că nu ar fi fost vorba despre răzbunare, ci chiar despre crimă n-a ţinut. În plus, mai spusese şi că, dacă Gideon şi Raphael erau pe jumătate atât de inteligenţi pe cât erau de arătoşi, oricum n-aveau să creadă nici o vorbă de-a lui Charlotte.

— Cred că Leslie chiar seamănă puţin cu un Golden Retriever,

spusese Xemerius, după care, sub ameninţarea privirii mele dure, adăugase: Mie îmi plac câinii, doar ştii bine asta! Sunt nişte animale atât de inteligente!

Da, Leslie era cu-adevărat inteligentă. Între timp, descifrase şi cartea cu cavalerul verde. Bineînţeles că rezultatul obţinut în urma unei numărători laborioase se dovedise puţin cam dezamăgitor. Nu era decât un alt cod numeric cu două litere şi nişte semne şi mai bizare.

„Cincizeci şi unu zero trei zero patru unu punct şapte opt n virgulă zero zero zero opt patru nouă punct nouă unu o.“

Era aproape miezul nopţii când ne strecuraserăm în bibliotecă, traversând toată casa; adică doar eu şi Leslie ne strecuraserăm, Xemerius zburase.

Acolo, timp de fix o oră, căutaserăm prin rafturi noi indicii. A cincizeci şi una carte, din rândul trei... al cincizeci şi unulea rând, a treizecea carte, pagina patru, rândul şapte, al optulea cuvânt...

Dar, indiferent din ce colţ începeam numărătoarea, nimic nu avea vreo logică. În cele din urmă, trăseserăm din rafturi cărţi la întâmplare şi începuserăm să le scuturăm, sperând să mai găsim prin ele vreun bileţel. Nici un rezultat. Totuşi, Leslie era încrezătoare, îşi scrisese codul pe o bucată de hârtie, pe care o tot scotea din buzunarul pantalonului şi-o studia. „Asta trebuie să-nsemne ceva“, murmura ea neîncetat pentru sine. „Şi-am să aflu ce.“

După care, în sfârşit, ne culcaserăm. De dimineaţă, deşteptătorul mă trezise brusc din somnul meu fără vise - iar din acel moment, nu mă mai gândisem la altceva decât la serată.

Vine domnul George să te ia, mă smulse Madame Rossini din gânduri.

Îmi dădu o gentuţă, o taşcă, iar eu am stat pe gânduri dacă nu cumva ar fi fost bine să-mi strecor în ea, în ultimul moment, cuţitul pentru legume. Contrar sfatului lui Leslie, am refuzat să-mi prind cuţitul de pulpă cu bandă adezivă. Cu norocul meu, m-aş fi rănit singură, ca să nu mai spunem că nu-mi dădeam seama cum l-aş fi scos de-acolo dacă aş fi avut nevoie. Când domnul George intră în cameră, Madame Rossini îmi puse pe după umeri un şal amplu, elaborat brodat, apoi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Mult noroc, gâtişorul meu de lebădă, spuse ea. Aveţi grijă

s-o aduceţi teafără înapoi, Monsieur George.

Domnul George râse un picuţ cam forţat. Nu-mi mai părea la fel de rotunjor şi de relaxat ca de obicei.

— Din păcate, nu depinde de mine, Madame. Vino, fetiţo, sunt nişte oameni care-ar dori să te cunoască!

Era deja după-amiază când ajunserăm la etaj, în Sala Dragonului. Îmbrăcatul şi coafatul duraseră mai bine de două ore. Domnul George era neobişnuit de tăcut, iar eu mă concentram să nu calc pe tivul rochiei pe scări. Mi-a venit în minte ultima noastră vizită în secolul al XVIII-lea şi cât de greu mi-ar fi fost să fug de nişte oameni înarmaţi cu spade îmbrăcată cu rochia aceea voluminoasă.

— Domnule George, aţi putea, vă rog, să-mi explicaţi şi mie ce-i cu Alianţa Florentină? am întrebat eu dintr-un impuls subit.

Domnul George se opri.

— Alianţa Florentină? Cine ţi-a povestit despre asta?

— În principiu, nimeni, am spus eu oftând. Dar mai aflu şi eu câte ceva din când în când. Întreb doar pentru că... mi-e teamă. Tipii din alianţă au fost cei care ne-au atacat în Hyde Park, nu-i aşa?

Domnul George mă privi cu seriozitate.

— Poate. E chiar probabil. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă. Nu cred că trebuie să vă temeţi de un eventual atac astăzi. Împreună cu contele şi cu Rakoczy, am luat toate măsurile de siguranţă posibile. Am deschis gura ca să spun ceva, dar domnul George mă întrerupse: Bine, pentru că altfel n-ai linişte, uite: a trebuit, într-adevăr, să luăm în calcul faptul că, în 1782, pare să fi existat un trădător în rândurile Gardienilor, poate aceeaşi persoană care, în anii precedenţi, a divulgat informaţii care au dus la atentatele asupra contelui de Saint-Germain de la Paris, Dover, Amsterdam şi din Germania. Îşi frecă chelia. În Anale nu se menţionează numele acestui bărbat. Deşi contele a reuşit să distrugă Alianţa Florentină, trădătorul din rândurile Gardienilor nu a fost niciodată demascat. O vizită în anul 1782 ar trebui să schimbe lucrurile.

— Gideon este de părere că Lucy şi Paul ar avea legătură cu toate astea.

— Există, într-adevăr, unele indicii care conduc la această bănuială. Domnul George îmi indică uşa Sălii Dragonului. Acum însă n-avem timp să intrăm în detalii. Orice s-ar întâmpla, nu te

despărţi de Gideon. Dacă veţi fi cumva separaţi, ascunde-te undeva unde poţi aştepta în siguranţă saltul înapoi.
Am dat aprobator din cap. Din nu ştiu ce motiv, gura mi se uscă de tot.
Domnul George deschise uşa şi mă lăsă să trec. Cu fusta mea amplă, abia am putut să mă strecor pe lângă el. Încăperea era plină de bărbaţi care mă fixau cu privirea, iar eu m-am înroşit, brusc ruşinată. În afară de doctorul White, Falk de Villiers, domnul Whitman, domnul Marley, Gideon şi inefabilul Giordano, sub dragonul uriaş mai erau alţi cinci bărbaţi, îmbrăcaţi în costume negre şi afişând o mină serioasă. Mi-am dorit ca Xemerius să fi fost acolo, ca să-mi poată spune care dintre ei era ministrul de interne şi care deţinătorul Premiului Nobel, dar Xemerius primise altă misiune. (Nu de la mine - de la Leslie. Dar despre asta mai târziu.)
— Domnilor? îmi permiteţi să v-o prezint pe Gwendolyn Shepherd?
Asta era mai degrabă o întrebare retorică, rostită de Falk de Villiers pe un ton solemn.
— Ea este Rubinul nostru. Ultimul călător în timp din Cercul Celor Doisprezece. Astă-seară o va întruchipa pe Penelope Gray, pupila celui de-al patrulea viconte de Batten, completă domnul George, iar Giordano murmură:
— Care-o să intre, probabil, în istorie ca dama fără evantai.
I-am aruncat o privire rapidă lui Gideon, a cărui redingotă bordo
brodată se potrivea, într-adevăr, de minune cu rochia mea. Spre marea mea uşurare, nu purta perucă; la cât eram de încordată, probabil că aş fi izbucnit într-un râs isteric. Dar nu era nimic de râs în felul cum arăta, adică absolut perfect. Părul castaniu era legat la spate într-o cosiţă, un zuluf îi cădea, ca din întâmplare, pe frunte, mascând ingenios rana. Aşa cum mi se întâmpla adesea, nici de data aceasta nu am reuşit să identific vreo expresie pe chipul lui.
A trebuit să strâng, una după alta, mâinile domnilor necunoscuţi, fiecare rostindu-şi numele (mi-a intrat pe-o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă; Charlotte avusese dreptate cu privire la intelectul meu), iar eu am murmurat de fiecare dată câte ceva de genul „Mă bucur mult“ sau „Bună seara, sir“. Una peste alta, erau cu toţii nişte contemporani foarte austeri. Doar unul singur

zâmbea, însă ceilalţi priveau ca şi cum urma să le fie amputat câte un picior. Cel care zâmbea trebuie să fi fost ministrul de interne. Politicienii erau, pur şi simplu, mai generoşi cu zâmbetele; făcea oarecum parte din meseria lor.

Giordano mă studia din cap până-n picioare, iar eu aşteptam să comenteze. În schimb, el oftă exagerat de tare. Nici Falk de Villiers nu zâmbea, dar măcar spuse:

— Rochia îţi vine cu-adevărat absolut extraordinar, Gwendolyn. Adevărata Penelope Gray ar fi, cu siguranţă, fericită dacă ar arăta aşa bine. Madame Rossini a făcut o treabă grozavă.

— Este adevărat! Am văzut un portret al adevăratei Penelope Gray. Nu-i de mirare că şi-a petrecut toată viaţa nemăritată, în cel mai ascuns colţ din Derbyshire, strigă domnul Marley, după care se făcu roşu ca racul şi privi jenat în podea.

Domnul Whitman îl cită pe Shakespeare - cel puţin, eram foarte convinsă că era Shakespeare, căci domnul Whitman era de-a dreptul obsedat de acesta.

— „Ei bine, dară de ce ar trebui să preţuim farmecele, ce raiul în iad ni-l preschimbă?” - Oh, ăsta nu este un motiv să roşeşti, Gwendolyn.

L-am privit enervată. Veveriţoi tâmpit! Ei bine, eram roşie dinainte, şi sigur nu din cauza lui. Şi, în afară de asta, nici nu înţelesesem citatul - ar fi putut fi la fel de bine şi un compliment, şi o insultă. În mod neaşteptat, Gideon mă susţinu.

— „Vanitosul se supraapreciază raportându-se la propria-i lume“, i se adresă el prietenos domnului Whitman. Aristotel.

Buzele domnului Whitman se subţiară într-un zâmbet ca o linie.

— Domnul Whitman a vrut numai să exprime cât de grozav arăţi, îmi spuse Gideon, iar mie sângele îmi inundă din nou, brusc, obrajii.

Gideon se comportă de parcă n-ar fi remarcat asta. Însă, câteva secunde mai târziu, când m-am uitat la el, zâmbea mulţumit. În schimb, domnul Whitman părea a se abţine cu greu să nu rostească încă un citat din Shakespeare.

Doctorul White, după picioarele căruia se ascunsese Robert, care mă privea cu ochi mari, se uită la ceas.

— Ar trebui, încet-încet, să pornim. Pastorul are un botez la ora şaisprezece.

Pastorul?

— Astăzi nu veţi fi trimişi în viitor din pivniţă, ci dintr-o biserică din North Audley Street, mă lămuri domnul George. Ca să nu vă ia prea mult timp s-ajungeţi acasă la lordul Brompton.

— În felul acesta, reducem şi riscul unui atac pe drumul de dus sau de întors, spuse unul dintre străini, lucru pentru care primi o privire contrariată de la Falk de Villiers.

— Cronograful este deja pregătit, spuse el, indicând un cufăr cu mânere de argint care se afla pe masă. Afară aşteaptă două limuzine. Domnilor...

— Mult succes, spuse cel pe care eu îl credeam ministru de interne.

Giordano oftă încă o dată adânc.

Doctorul White, cu o trusă medicală (pentru ce?) în mână, ţinu uşa deschisă. Domnul Marley şi domnul Whitman apucară fiecare de câte un mâner al cufărului, pe care îl cărară afară atât de solemn, de parcă ar fi fost Chivotul Legământului.

Din câţiva paşi, Gideon ajunse lângă mine şi-mi oferi braţul.

— Ei, micuţă Penelope, să te prezentăm nobilei societăţi londoneze, spuse el. Eşti gata?

Nu, nu eram deloc gata. Iar Penelope era un nume oribil. Dar nu-mi rămânea de ales. L-am privit pe Gideon cât am putut de calmă.

— Gata oricând eşti şi tu.

.. jur onestitate şi curtenie, bună-cuviinţă şi compasiune,
dârzenie în faţa nedreptăţii, sprijin pentru cei slabi,
credinţă faţă de lege, păstrarea tainelor, respectarea
Regulilor de Aur, din această clipă şi până la moarte.

(extras din Jurământul adepţilor)
Cronicile Gardienilor, volumul I,
„Păstrătorii secretelor”

Zece

Cel mai mult mă temeam de o nouă întrevedere cu contele de Saint-Germain. La ultima noastră întâlnire, îi auzisem vocea în mintea mea, iar mâna lui îmi cuprinsese şi îmi strânsese beregata, deşi el rămăsese la mai bine de patru metri distanţă de mine. „Nu ştiu exact ce rol joci tu, fetiţo, sau dacă eşti în vreun fel importantă. Dar nu permit să-mi fie încălcate regulile.”

Trebuia să se ţină cont de faptul că, între timp, încălcasem anumite reguli - desigur, şi de faptul că nu prea le cunoşteam. Asta mă umplu de o anumită ciudă: pentru că nimeni nu se sinchisise să-mi explice şi mie nişte reguli - sau măcar să mi le spună; nici nu era de mirare că nu le respectam.

Dar mi-era teamă şi de toate celelalte - în secret, eram convinsă că Giordano şi Charlotte avuseseră dreptate: aveam să mă fac de râs lamentabil în rolul lui Penelope Gray, aşa că lumea avea să observe că era ceva în neregulă cu mine. Pentru o clipă, nu-mi mai aduceam aminte nici măcar localitatea din Derbyshire de unde mă trăgeam. Ceva cu B. Sau cu P. Ori cu D. Sau...

— Ai învăţat pe de rost lista invitaţilor?

Aflat lângă mine, domnul Whitman nu mă ajuta nici el prea mult să-mi domolesc emoţiile. De ce naiba ar fi trebuit să învăţ lista invitaţilor pe de rost? La clătinarea mea din cap, domnul Whitman reacţionă cu un oftat stins.

— Nici eu nu o ştiu pe de rost, recunoscu Gideon. Stătea în limuzină pe bancheta din faţa mea. Se duce toată frumuseţea dacă ştii dinainte pe cine ai să-ntâlneşti.

Tare aş fi vrut să pot afla dacă era şi el la fel de agitat ca mine. Dacă-i transpirau palmele sau dacă inima-i bătea la fel de iute ca a mea. Sau fusese atât de des în secolul al XVIII-lea, că nu mai prezenta nici un interes pentru el?

— Dacă-ţi mai muşti mult buzele, o să sângereze, spuse el.

— Sunt puţin... emoţionată.

— Se vede. Te-ar ajuta dacă te-aş ţine de mână?

Am clătinat energic din cap.

„Nu, asta doar ar înrăutăţi situaţia, idiotule! în plus, în ceea ce priveşte atitudinea ta faţă de mine, oricum nu mai pricep nimic! Ca să nu mai vorbim despre relaţia noastră în general! Şi-apoi, domnul Whitman se şi uită deja ca un veveriţoi care le pricepe

pe toate!”

Aproape că icnisem. Oare m-aş fi simţit mai bine dacă i-aş fi aruncat în faţă, cu voce tare, câteva dintre gândurile mele? Am ezitat o clipă, după care am renunţat la idee.

În sfârşit, am ajuns. În faţa bisericii, când Gideon mă ajuta să ies din maşină (într-o rochie ca aceea era categoric necesară o mână de ajutor la o astfel de manevră, dacă nu chiar două), mi-am dat seama că, de data asta, nu purta spadă. Ce naivitate!

Trecătorii ne priveau curioşi, iar domnul Whitman ne deschise portalul bisericii.

— Puţin mai repede, vă rog! spuse el. Doar nu vrem să facem senzaţie.

Neee, cum aşa? Oricum nu era nimic senzaţional în faptul că, în plină zi, pe North Audley Street, parcaseră două limuzine, că nişte bărbaţi în costume negre scoseseră dintr-un portbagaj Chivotul Legământului, cu care defilaseră apoi pe trotuar, înainte să-l ducă în biserică. Deşi, de la distanţă, cufărul putea fi luat şi drept un mic sicriu... Mi se făcu pielea de găină.

— Sper că măcar te-ai gândit să-ţi iei un pistol, i-am şoptit eu lui Gideon.

— Ai o impresie foarte ciudată despre această serată, îmi răspuse el cu voce tare şi-mi puse şalul pe umeri. Ţie ţi-a controlat cineva poşeta? Nu de alta, dar să nu cumva să-ţi sune mobilul în mijlocul vreunei discuţii.

Imaginându-mi cum ar fi fost să se întâmple acest lucru, nu am putut să nu zâmbesc scurt, căci soneria mobilului meu era, în acel moment, o broscuţă ce orăcăia de mama focului.

— În afară de tine, nu ar fi nimeni de faţă care să mă poată suna, am spus eu.

— Iar eu nici măcar nu am numărul tău de telefon. Pot totuşi să arunc o privire în poşeta ta?

— Se numeşte taşcă, am spus eu şi i-am întins săculeţul cu o ridicare din umeri.

— Săruri, batistă, parfum, pudră... Exemplar, comentă Gideon. Ca la carte. Vino!

îmi înapoie poşeta, mă luă de mână şi mă trecu prin portalul bisericii, pe care domnul Whitman îl ferecă imediat în urma noastră. Ajunşi înăuntru, Gideon uită să-mi mai dea drumul mâinii, şi era bine aşa, căci altfel m-aş fi panicat în ultimul moment şi aş fi luat-o la fugă.

În spaţiul liber din faţa altarului, Falk de Villiers şi domnul Marley, sub privirile sceptice ale pastorului (înveşmântat complet ca pentru liturghie), tocmai se pregăteau să scoată cronograful din chivo... ăăă... din cufăr. Doctorul White măsură încăperea cu paşi mari şi spuse:

— De la a patra coloană, unsprezece paşi la stânga; în felul ăsta, mergeţi la sigur.

— Nu ştiu dacă vă pot garanta că la ora 18.30 nu va fi absolut nimeni în biserică, spuse pastorul. Organistul rămâne, de obicei, până mai târziu, şi mai sunt şi nişte membri ai comunităţii care se mai opresc cu mine la uşă pentru a discuta, şi pe aceştia cu greu...

— Nu vă faceţi nici o grijă, replică Falk de Villiers.

Cronograful se afla acum direct în faţa altarului. Lumina soarelui de după-amiază pătrundea prin vitraliile bisericii, făcând pietrele preţioase să strălucească spectaculos.

— Vom fi aici ca să vă ajutăm, după slujbă, să scăpaţi de oiţele dumneavoastră. Se uită către noi. Sunteţi gata?

Gideon îmi dădu, în sfârşit, drumul mâinii.

— Am să plec eu primul, spuse el.

Pastorul rămase cu gura căscată când Gideon dispăru, pur şi simplu, într-un vârtej de lumină orbitoare.

— Gwendolyn.

Falk îmi luă mâna şi-mi strecură unul dintre degete în cronograf, zâmbindu-mi încurajator.

— Ne revedem în exact patru ore.

— Sper, am murmurat eu, apoi acul îmi înţepă degetul, camera se umplu de o lumină roşie, iar eu am închis ochii.

Când i-am deschis iar, m-am clătinat uşor şi cineva mă prinse strâns de umeri.

— E-n regulă, îmi şopti Gideon la ureche.

Nu se vedea mare lucru. Doar o singură lumânare în întunericul fantomatic.

— Bienvenue, spuse o voce aspră din întuneric, şi, deşi mă aşteptasem la asta, am tresărit.

O siluetă de bărbat se desprinse din umbra unei coloane, iar la lumina lumânării am recunoscut chipul livid al lui Rakoczy, prietenul contelui. La fel ca şi la prima noastră întâlnire, mă trimitea şi de data asta cu gândul la un vampir, în lumina aceea sărăcăcioasă, ochii lui negri, complet lipsiţi de sclipire,

semănând mai mult ca oricând cu două bizare găuri negre.

— Monsieur Rakoczy, spuse Gideon în franceză şi se înclină politicos. Mă bucur să vă văd. Pe însoţitoarea mea o cunoaşteţi deja...

— Desigur. Mademoiselle Gray, pentru seara aceasta. Mă bucur.

Rakoczy făcu o reverenţă.

— Ăăă, tres..., am murmurat eu. Bucuria este de partea mea, am dat-o eu pe engleză.

N-aveai niciodată de unde şti ce puteai spune într-o limbă străină fără să-ţi dai seama, mai ales dacă nu erai chiar în cele mai bune relaţii de prietenie cu ea.

— Eu şi oamenii mei vă vom conduce la casa lordului Brompton, spuse Rakoczy.

Era înspăimântător, căci nu-i puteam vedea pe acei oameni, dar îi auzeam respirând şi mişcându-se când am pornit prin nava bisericii în urma lui Rakoczy, înspre uşă. Nici afară, pe stradă, n-am putut descoperi pe nimeni, deşi m-am uitat împrejur de mai multe ori. Era răcoare, cădea o burniţă uşoară şi, dacă felinarele stradale se inventaseră deja, cele de pe strada aceea erau, cu siguranţă, defecte toate. Era aşa întuneric, încât nici măcar faţa lui Gideon, care era lângă mine, n-o puteam distinge. Oriunde mă uitam, umbrele păreau că prind viaţă, că respiră şi că fac zgomote discrete. L-am strâns de mână pe Gideon. Atâta-i trebuia să-mi dea drumul!

— Sunt toţi oamenii mei, murmură Rakoczy. Luptători încercaţi din rândurile curuţilor. O să vă aducem în siguranţă înapoi.

Ce reconfortant!

Casa lordului Brompton nu era departe şi, cu cât ne apropiam mai mult, cu atât atmosfera devenea mai puţin sumbră, până când, în cele din urmă, conacul apăru puternic luminat, arătând chiar agreabil. Oamenii lui Rakoczy rămaseră în umbră, iar el veni singur cu noi până în casă, unde am fost întâmpinaţi de lordul Brompton personal în holul spaţios de la intrare, din care o scară pompoasă cu balustradă curbată ducea spre primul nivel. Era la fel de gras precum mi-l aminteam, iar faţa-i strălucea în lumina nenumăratelor lumânări.

În afară de lord şi de patru lachei, nu mai era nimeni în încăpere. Servitorii aşteptau aliniaţi lângă o uşă să primească

ordine. Restul invitaţilor nu erau nicăieri, dar îmi ajungeau la urechi zgomote de voci şi tactul unei melodii zăngănitoare.

În vreme ce Rakoczy se retrase cu o reverenţă, îmi fu foarte clar de ce lordul Brompton ne întâmpinase personal acolo, înainte să fi apucat cineva să ne vadă. Ne asigură de încântarea lui nemărginită de a ne revedea şi de cât de mult se bucurase de prima noastră întâlnire, dar că - „hmm, hmm“ - ar fi fost mai inteligent să n-o înştiinţăm pe soţia lui de acea întâlnire.

— Ca să evităm orice neînţelegeri, spuse el.

Făcu tot timpul cu ochiul, ca şi când i-ar fi intrat ceva în el, şi-mi sărută de cel puţin trei ori mâna.

— Contele m-a asigurat că proveniţi dintr-una dintre cele mai bune familii din Anglia; sper să-mi iertaţi neruşinarea din timpul amuzantei noastre discuţii despre secolul XXI şi ideea mea absurdă că aţi fi putut fi actriţă.

Îmi făcu iar cu ochiul, gest devenit deja deplasat.

— Cu siguranţă că vina este şi de partea noastră, spuse Gideon molcom. Contele a încercat totul pentru a vă induce în eroare. Acum, că suntem doar între noi, este un bătrânel ciudat, nu-i aşa? Eu şi sora mea adoptivă ne-am obişnuit deja cu glumele lui, dar, pentru cine nu-l cunoaşte aşa bine, poate părea destul de bizar, îmi luă şalul şi i-l dădu unuia dintre lachei.

— Acum, să lăsăm asta. Am auzit că salonul Domniei Voastre ar avea un pianoforte şi o acustică minunată. În orice caz, ne-am bucurat foarte mult de invitaţia lui lady Brompton.

Lordul Brompton rămase pentru câteva secunde cu privirea pierdută în decolteul meu, apoi spuse:

— Iar ea va fi, la rândul ei, încântată să vă cunoască. Veniţi, ceilalţi oaspeţi au sosit deja. Îmi oferi braţul. Miss Gray?

— Mylord.

I-am aruncat o privire lui Gideon, iar el îmi zâmbi încurajator, urmându-ne în salonul în care am pătruns direct din holul de la intrare, printr-o uşă dublă arcuită.

Eu îmi închipuisem salonul ca fiind un fel de cameră de zi, însă încăperea în care intraserăm noi aproape că se putea lua la întrece cere cu sala noastră de bal. Într-un şemineu mare de pe una dintre lungimile încăperii ardea în vâlvătăi focul, iar în faţa ferestrelor cu draperiile lor grele se afla o spinetă1. Privirea mi se plimbă peste măsuţe cu picioare proeminente, sofale cu imprimeuri colorate şi scaune cu braţe aurite. Totul era luminat

de sute de lumânări, aşezate peste tot şi care învăluiau încăperea într-o atât de minunată strălucire magică, încât, pentru un moment, am rămas mută de uimire. Din păcate, lumina scotea la iveală şi mulţi oameni străini, iar uimirea mea (cu avertizările lui Giordano în minte, aproape că am strâns din buze când am închis gura, ca nu cumva, din neglijenţă, să rămân cu gura căscată) se amestecă din nou cu teama. Asta se voia o mică şi intimă adunare la o serată? Atunci, la bal cum avea să fie?

' Vechi instrument muzical cu clape şi coarde, asemănător cu clavecinul

Nu am reuşit să-mi fac o idee mai exactă, căci Gideon mă şi trase implacabil în mulţime. Multe perechi de ochi ne studiau curioase şi, o clipă mai apoi, o doamnă mică şi rotunjoară veni în grabă către noi, dovedindu-se a fi chiar lady Brompton.

Purta o rochie bleu cu accesorii de mătase, iar părul îi era prins sub o perucă voluminoasă, care, dacă te gândeai la nenumăratele lumânări din încăpere, arăta nemaipomenit de periculos, putând oricând să declanşeze un incendiu. Amfitrioana noastră avea un zâmbet amabil şi ne salută cordial. Am făcut automat o reverenţă, în timp ce Gideon se folosi de ocazie pentru a mă lăsa singură, respectiv pentru a pleca prin mulţime cu lordul Brompton. Până să mă pot decide dacă ar trebui să fiu supărată din această cauză, lady Brompton mă şi implicase într-o discuţie. Din fericire, mi-am amintit exact la momentul oportun numele locului de unde veneam - respectiv, unde locuia Penelope Gray. Încurajată de mişcarea aprobatoare a capului ei, am asigurat-o pe lady Brompton că era un loc paşnic şi liniştit, dar că ducea lipsa amuzamentului evenimentelor mondene, care, aici la Londra, aveau, pur şi simplu, să mă copleşească.

— Sunt sigură că n-o să mai gândiţi astfel după ce Genoveva Fairfax va binevoi să ne prezinte şi astăzi întregul ei repertoriu la pianoforte.

O doamnă într-o rochie de culoarea primulelor ni se alătură.

— Dimpotrivă, sunt absolut convinsă că, după acest amuzament, veţi dori să vă întoarceţi la viaţa de la ţară.

— Pssst, facu lady Brompton chicotind. Nu e politicos,

Georgiana!

Când mă privi aşa conspirativ, mi se păru deodată destul de tânără. Cum de reuşise să adune toţi colăceii ăia de grăsime?

— Poate că nu e politicos, dar e adevărat!

Doamna în galben (o culoare atât de dezavantajoasă, chiar şi în lumina lumânărilor!) îmi împărtăşi, cu glas scăzut, că soţul ei ar fi adormit la ultima serată şi ar fi început să sforăie zgomotos.

— Asta n-are cum să se întâmple şi azi, ne asigură lady Brompton. Îl avem ca oaspete şi pe minunatul şi misteriosul conte de Saint-Germain, care ne va încânta, la un moment dat, cu o interpretare la vioară. Iar Lavinia abia aşteaptă să cânte în duet cu al nostru domn Merchant.

— Pentru asta însă va trebui să-l îmbibi bine cu vin, spuse doamna în galben şi îmi adresă un zâmbet larg, expunându-şi cât se putea de la vedere dinţii.

I-am răspuns cu un zâmbet la fel de larg. Ha! Am ştiut eu. Giordano nu era altceva decât un lăudăros de doi bani!

Oricum, erau cumva mult mai relaxate decât îmi imaginasem eu.

— Ăsta este un adevărat număr de echilibristică, suspină lady Brompton. Dă-i prea puţin vin, şi n-o să cânte, dă-i prea mult, şi-o să cânte cântece marinăreşti indecente. Îl cunoaşteţi pe contele de Saint-Germain, draga mea?

Am redevenit imediat serioasă şi-am privit involuntar împrejur.

— I-am fost deja prezentată acum câteva zile, am spus eu, stră- duindu-mă să-mi împiedic dinţii să-mi clănţăne. Fratele meu adoptiv... Îl cunoaşte.

Privirea-mi căzu asupra lui Gideon, care se afla în apropierea şemineului şi se întreţinea cu o tânără firavă, îmbrăcată într-o ameţitor de frumoasă rochie verde. Arătau de parcă s-ar fi ştiut de mult. Şi ea râdea, lăsând să i se vadă dinţii. Avea dinţi frumoşi, nu nişte cioturi cariate şi pline de găuri, aşa cum încercase Giordano să mă facă să cred.

— Contele acesta nu-i aşa că e, pur şi simplu, incredibil? Aş putea să-l ascult ore în şir povestind, spuse doamna în galben, după ce mă lămurise că era verişoara lui lady Bompton. Eu ador îndeosebi poveştile din Franţa!

— Da, poveştile picante, replică lady Brompton. Care nu sunt nicidecum pentru urechile inocente ale unei debutante.

L-am căutat cu privirea pe conte prin încăpere şi l-am descoperit şezând într-un colţ, prins într-o discuţie cu alţi doi bărbaţi. De departe, îmi părea elegant şi fără vârstă. Ca şi cum ar fi simţit că-l priveam, îşi ridică ochii negri înspre mine.

Contele era îmbrăcat asemenea tuturor celorlalţi bărbaţi prezenţi - purta perucă şi redingotă, la care asortase nişte bermude cam ridicole şi nişte pantofi bizari cu cataramă. Însă, spre deosebire de ceilalţi, nu arăta ca şi cum tocmai ar fi venit de la filmările pentru un film de epocă, şi-atunci am devenit pentru prima oară conştientă de locul unde mă aflam.

Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet, iar eu mi-am plecat politicoasă capul, în timp ce pielea mi se făcuse de găină pe tot corpul. Cu greu m-am oprit să nu mă apuc din reflex cu mâna de beregată. Nu aveam, sub nici o formă, de gând să-l fac să gândească cine ştie ce prostii.

— Apropo, fratele dumitale adoptiv este un bărbat de-a dreptul chipeş, draga mea, spuse lady Brompton. Contrar zvonurilor care ne-au ajuns pe la urechi.

Mi-am luat privirea de la contele de Saint-Germain şi m-am uitat din nou înspre Gideon.

— Aveţi dreptate. Este, într-adevăr, foarte... chipeş.

Asta părea să fie şi părerea doamnei în verde. Tocmai îşi aranja eşarfa de la gât, cu un zâmbet cochet. Giordano probabil că m-ar fi omorât pentru un astfel de comportament.

— Cine este doamna cu care flir... ăăă... vorbeşte?

— Lavinia Rutland. Cea mai frumoasă văduvă a Londrei.

— Dar, vă rog, fără compasiune, aruncă primula. Este de multă vreme consolată de ducele de Lancashire, spre marea nemulţumire a ducesei, şi-n paralel a dezvoltat o pasiune şi pentru politicieni aspiranţi. Fratele dumitale este interesat de politică?

— Cred că asta nu are nici o relevanţă în acest moment, interveni lady Brompton. Lavinia arată de parcă tocmai a primit un cadou pe care arde de nerăbdare să-l deschidă. Îl studie pe Gideon din cap până-n picioare. Dacă e să ne luăm după zvonuri, ne-am fi aşteptat la o constituţie slabă şi la o statură lipsită de vigoare. Cât de mult ne bucurăm că nu e cazul! Brusc, pe faţă-i apăru o expresie de groază. Oh, n-aţi primit încă nimic de băut!

Verişoara lui lady Brompton se uită în jur şi-i dădu un ghiont

unui bărbat din apropierea ei.
— Domnule Merchant? Faceţi-vă puţin folositor şi aduceţi-ne câte un pahar cu punciul special al lui lady Brompton. Şi luaţi-vă şi dumneavoastră unul. Am dori să vă auzim cântând astă-seară, nu-i aşa?
— Apropo, aceasta este fermecătoarea Miss Penelope Gray, pupila vicontelui de Batten, spuse lady Brompton. Mi-aş dori să vă fac cunoştinţă mai pe-ndelete, dar nu are avere, iar dumneata eşti un vânător de zestre - aşadar, nu merită să dau frâu aici pasiunii mele pentru peţit.
Domnul Merchant, care era cu un cap mai mic decât mine, ca, de fapt, mulţi dintre cei din salon, nu păru deosebit de ofensat. Făcu galant o plecăciune şi spuse, privind intens în decolteul meu:
— Dar asta nu înseamnă că aş fi orb în faţa farmecelor acestei încântătoare tinere doamne.
— Mă bucur pentru dumneavoastră, am spus eu nesigură, la care lady Brompton şi verişoara ei izbucniră într-un râs zgomotos.
— Oh, nu, lordul Brompton şi Miss Fairfax se duc la pianoforte! spuse domnul Merchant şi-şi dădu ochii peste cap. Mă aştept la ce-i mai rău.
— Repede! Băuturile noastre! ordonă lady Brompton. Nimeni nu poate îndura aşa ceva treaz.
Punciul, din care, la început, am gustat doar, reticentă, avea un gust minunat. Foarte fructat, cu o tentă de scorţişoară şi de încă ceva. Stomacul mi se încălzi plăcut. Pentru o clipă, m-am relaxat complet şi începu să-mi placă încăperea aceea exuberant luminată şi toţi oamenii aceia atât de bine îmbrăcaţi, după care domnul Merchant întinse o mână prin spatele meu şi mi-o strecură fix în decolteu, astfel că am fost cât pe ce să-mi vărs punciul.
— Căzuse unul dintre aceşti încântători trandafiraşi, pretinse el, rânjind cu subînţeles.
M-am holbat la el derutată. Giordano nu mă pregătise pentru o astfel de situaţie, aşa că nu ştiam ce prevedea eticheta în cazul unui pipăitor din această epocă. M-am uitat după Gideon, cerând ajutor din priviri, dar el era atât de cufundat în discuţia cu tânăra văduvă, încât nu observă nimic. Dacă am fi fost în secolul meu, i-aş fi spus domnului Merchant să-şi ţină labele

alea jegoase acasă, altfel i-ar fi căzut şi lui ceva, şi nu un trandafir. Dar, în situaţia dată, o astfel de reacţie mi se păru un pic cam... nepoliticoasă. Aşa că i-am zâmbit şi am spus:

— Oh, mulţumesc frumos, foarte amabil. Nici nu observasem.

Domnul Merchant făcu o plecăciune.

— Mereu la dispoziţia dumneavoastră.

Incredibil, câtă neobrăzare! însă, într-o epocă în care femeile nu aveau drept de vot, nici nu trebuia să te mire că nu erau respectate.

Discuţiile şi râsetele încetară treptat când Miss Fairfax, o persoană cu nas subţire, într-o rochie de un verde pipirig, se apropie de pianoforte, se aşeză, îşi aranja poalele rochiei şi atinse clapele. Şi nici nu cânta rău. Singurul lucru care cam deranja era interpretarea vocală. Era incredibil de... sus. Un pic mai sus dacă-ar fi fost, ar fi putut fi luată drept fluier pentru câini.

— Reconfortant, nu-i aşa?

Domnul Merchant se îngriji să mi se umple din nou paharul. Spre stupoarea mea (şi oarecum şi spre uşurarea mea), acesta pipăi absolut grosolan şi sânii lui lady Brompton, sub pretextul că ar fi văzut acolo un fir de păr. Lady Brompton nu păru deranjată, ci doar îl făcu dezmăţat şi-l lovi cu evantaiul peste degete. (Aha! Aşadar, la asta foloseau, de fapt, evantaiele!), după care ea şi verişoara ei mă luară cu ele pe o sofa bleu cu floricele, aflată în apropierea ferestrei. Mă plasară în mijlocul lor.

— Aici sunteţi la adăpost de degete neastâmpărate şi obraznice, spuse lady Brompton şi mă bătu maternal pe genunchi. Doar urechile vă mai sunt în pericol.

— Beţi! mă îndemnă verişoara în şoaptă. Veţi avea nevoie! Miss Fairfax abia a început.

Sofaua era neobişnuit de tare, iar spătarul era aşa de bombat, că îmi era cu neputinţă să mă sprijin de el, asta dacă nu cumva aş fi vrut ca poalele bogate ale rochiei mele să se prăvălească odată cu mine. În mod evident, sofalele din secolul al XVIII-lea nu erau făcute pentru trândăvit.

— Nu ştiu, nu sunt obişnuită să beau alcool, am spus eu ezitant.

Singura mea experienţă cu alcoolul avusese loc cu exact doi ani în urmă. Eram la o petrecere în pijamale la Cynthia. O petrecere absolut cuminte. Fără băieţi, doar cu multe DVD-uri cu

filme. Şi un castron de salată plin cu îngheţată de vanilie cu suc de portocale şi cu vodcă, pe care nici n-o simţeai de-atâta îngheţată şi care avusese asupra fiecăruia alt efect. În timp ce Cynthia, după trei pahare, deschisese geamul şi uriaşe cu toată puterea: „Zac Efron, te iubesc!“ de se-auzise peste tot în Chelsea, Leslie se dusese ţintă spre vasul closetului şi vomitase, Peggy îi făcuse lui Sarah o declaraţie de dragoste („Eşti aşşşa de frrrumoasă, mărrrrită-te cu mmine“), iar Sarah făcuse o criză de plâns, fără să ştie de ce. La mine fusese cel mai rău. Sărisem în patul Cynthiei şi urlasem la nesfârşit piesa Breaking Free. Când tatăl Cynthiei intrase în cameră, îi întinsesem peria de păr a Cynthiei, care ţinea loc de microfon, şi strigasem la el: „Cântă şi tu, cheliosule! Mişcă-ţi şoldurile”. A doua zi, nu îmi putusem explica de ce făcusem asta.

După această poveste, oarecum penibilă, eu şi Leslie luaserăm hotărârea ca, pe viitor, să nu ne mai apropiem de alcool (şi, pentru câteva luni, nici de tatăl Cynthiei), şi de-atunci fuseserăm foarte consecvente în decizia noastră. Chiar dacă uneori era ciudat să fim singurele treze într-o mulţime de abţiguiţi. La fel şi acum, de pildă.

Simţeam din nou privirea contelui de Saint-Germain aţintită asupra mea de la celălalt capăt al salonului, şi un fior îmi coborî neplăcut pe ceafă.

— Se spune că ar stăpâni arta citirii gândurilor, şopti lady Brompton lângă mine, iar eu am decis să renunţ provizoriu la interdicţia consumului de alcool.

Doar pentru o seară. Şi doar pentru câteva înghiţituri. Ca să uit de teama provocată de contele de Saint-Germain. Şi de toate celelalte.

Punciul special al lui lady Brompton îşi făcea uluitor de rapid efectul, şi nu numai asupra mea. După al doilea pahar, toţi găsiră interpretarea mult mai puţin înspăimântătoare; după al treilea, am început să batem tactul cu picioarele, iar eu eram de părere că nu mai fusesem niciodată la o petrecere aşa drăguţă. Sincer, oamenii de aici erau mult mai relaxaţi decât îmi imaginasem. Mai relaxaţi decât cei din secolul XXI, ca să fim mai exacţi. Iar iluminatul era de-a dreptul grandios. De ce nu-mi dădusem eu seama până atunci că sutele de lumânări făceau ca fiecare persoană din acea încăpere să aibă tenul de parcă ar fi fost poleit cu aur? Chiar şi contele, care-mi zâmbea, din când în

când, de la celălalt capăt al salonului.
Al patrulea pahar îmi amuţi definitiv vocea interioară care mă ţinea în gardă („Fii atentă! Nu te încrede în nimeni!“). Numai faptul că Gideon părea a nu avea ochi decât pentru doamna în rochie verde îmi mai tulbura starea plăcută în care mă aflam.
— Urechile noastre sunt acum îndeajuns de antrenate, constată lady Brompton în cele din urmă, apoi se ridică aplaudând şi se îndreptă spre spinetă.
— Draga mea dragă Miss Fairfax. Aţi fost încă o dată splendidă, spuse ea, sărutând-o pe Miss Fairfax pe ambii obraji şi indicând apoi spre cel mai apropiat scaun. Acum însă, vă rog pe toţi să-i aplaudăm din suflet pe domnul Merchant şi pe lady Lavinia, nu, nu, nu accept să mă contraziceţi când spun că aţi exersat în secret împreună.
Verişoara lui lady Brompton, care şedea lângă mine, urlă ca o adolescentă nebună, fană a unei trupe de băieţi, când domnul Merchant, pipăitorul de sâni, se aşeză la spinetă şi ne oferi un arpegiu tumultuos. Frumoasa lady Lavinia îi adresă lui Gideon un zâmbet radios şi înaintă foşnind din rochia ei verde. Am putut vedea că nu mai era chiar aşa tânără cum crezusem. Dar cânta grozav! Ca Anna Netrebko, pe care o ascultasem în urmă cu doi ani la Royal Opera House din Covent Garden. Mda, poate nu chiar atât de grozav precum Netrebko, dar, în orice caz, era o adevărată bucurie s-o asculţi. Dacă-ţi plăceau ariile bombastice din operele italiene. Ceea ce nu era cazul meu, ca să fiu sinceră, dar, mulţumită punciului, situaţia se prezenta acum cu totul altfel. Şi, din câte se vedea, ariile din operele italiene păreau să încingă atmosfera în secolul al XVIII-lea. Oamenii din salon deveniseră foarte relaxaţi. Numai sărmana Miss Fairfax, cea cu vocea precum fluierul pentru câini, făcu o faţă acră.
— Îmi permiţi să te răpesc pentru o clipă?
Gideon veni în spatele sofalei şi-mi zâmbi. Era clar. Acum, că doamna în verde era ocupată cu altele, îşi amintise şi de mine.
— Contelui i-ar face plăcere dacă i-ai oferi compania ta.
Oh. Corect, mai era ceva. Am inspirat adânc, mi-am luat paharul şi-am dat curajoasă pe gât conţinutul. Când m-am ridicat, am simţit o ameţeală plăcută. Gideon îmi luă paharul gol din mână şi-l puse pe una dintre măsuţele cu picioruşe drăgălaşe.
— Ai băut cumva alcool? şopti el.

— Nu, doar nişte punci, i-am răspuns eu tot în şoaptă.

Ups, podeaua aia era cam denivelată.

— Practic, eu nu consum alcool deloc, ştii? Unul dintre cele mai solide principii ale mele. Poţi să te distrezi şi fără alcool.

Gideon ridică o sprânceană şi-mi oferi braţul.

— Mă bucur că te distrezi.

— Da, şi reciproca e valabilă, l-am asigurat eu.

Puh, podelele astea din secolul al XVIII-lea erau cam instabile. Nu-mi dădusem seama până atunci.

— Adică, poate că este cam bătrână pentru tine, dar asta n-ar trebui să te deranjeze. Şi nici faptul că are o aventură cu vicontele de nu-ştiu-cum. Nu, zău, grozavă petrecere! Oamenii de aici sunt mult mai drăguţi decât am crezut. „Aşa de bucuroşi să te pipăie şi să se lipească de tine." M-am uitat la pipăitorul de la pian şi la dublura lui Netrebko. Şi... se pare că le face mare plăcere să cânte. Foarte simpatici. Îţi vine să li te alături pe dată.

— Revino-ţi, şopti Gideon, în timp ce mă conducea înspre sofaua pe care şedea contele.

Văzându-ne că ne apropiem, se ridică cu sprinteneala unui bărbat mult mai tânăr şi îşi curbă buzele într-un zâmbet nerăbdător.

„Aşadar", m-am gândit eu şi-am ridicat bărbia. „Să ne comportăm ca şi când nu aş şti că, aşa cum spune Google, nu eşti deloc un conte adevărat. Să ne prefacem că ai avea un comitat şi că nu ai fi un impostor de provenienţă incertă. Să ne prefacem că nu m-ai fi sugrumat data trecută. Şi să ne prefacem că aş fi perfect trează."

I-am dat drumul lui Gideon, am apucat mătasea grea a rochiei mele roşii, mi-am evazat poalele şi am făcut o reverenţă adâncă, din care m-am ridicat abia când contele mi-a întins mâna-i împodobită cu inele.

— Draga mea copilă, spuse el, iar ochii ciocolatii îi sclipiră amuzaţi, în timp ce-mi bătu uşor mâna. Îţi admir eleganţa. După patru pahare din punciul special al lui lady Brompton, altele nici numele nu şi-l mai pot bâigui.

Oh, îmi numărase paharele. Mi-am plecat privirea vinovată. De fapt, fuseseră cinci. Dar chiar meritase! Eu, una, în orice caz, nu duceam deloc dorul senzaţiei apăsătoare de frică difuză. Şi nici complexelor mele de inferioritate. Nu. Îmi plăcea Gwendolyn

cea beată. Chiar dacă se clătina un pic pe picioare.

— Merci pour le compliment, am murmurat eu.

— Fermecătoare! exclamă contele.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să fiu mai atent, spuse Gideon.

Contele râse încet.

— Dragă tinere, erai prins cu altele. Şi-apoi, cel mai important pentru toţi astă-seară este să ne amuzăm, nu-i aşa? Mai ales că lordul Alastair, căruia intenţionez să-i prezint această adorabilă tânără doamnă, nu a apărut încă. Am fost însă informat că s-ar îndrepta încoace.

— Singur? întrebă Gideon.

Contele zâmbi.

— Nu are nici o importanţă.

Anna Netrebko pentru sărmani şi cu pipăitorul de sâni îşi încheiară aria cu un ultim acord furios, iar contele îmi dădu drumul mâinii şi începu să aplaude.

— Nu-i aşa că este minunată? Un mare talent! Şi mai e şi frumoasă.

— Da, am spus eu încet şi am aplaudat la rândul meu, străduindu-mă să nu dau impresia că joc an-tan-te. E ceva să poţi face candelabrele să vibreze.

Aplaudatul îmi afectă echilibrul fragil, aşa că m-am clătinat uşor. Gideon mă prinse.

— Nu pot să pricep, spuse el supărat, cu buzele foarte apropiate de urechea mea. Abia dacă suntem aici de două ore şi eşti beată criţă! Ce, Dumnezeu, a fost în mintea ta?

— Ai spus „criţă“, am să te pârăsc lui Giordano, am chicotit eu.

În tumultul general, nu ne putea auzi nimeni.

— În plus, e deja tardiv să mai comentezi. Am căzut deja în vasul cu punci special, aş spune eu.

Un sughiţ îmi întrerupse discursul.

— Hopa! Scuze.

M-am uitat în jur.

— Ceilalţi sunt însă şi mai beţi decât mine, aşa că, fără indignări morale deplasate, te rog. Am totul sub control. Poţi, de asemenea, să-mi dai drumul fără grijă, sunt stabilă ca o stâncă.

— Te avertizez, şopti Gideon, apoi însă îmi dădu într-adevăr drumul.

Ca să fiu sigură, mi-am depărtat puţin picioarele. Sub rochia

aia amplă nu putea vedea nimeni.

Contele ne privise amuzat, expresia lui fiind cea a unui bunic mândru. I-am aruncat o privire pe furiş, primind în schimb un zâmbet care-mi încălzi inima. De ce-mi fusese mie aşa de frică de el? Cu greu am putut să-mi mai amintesc ce-mi spusese Lucas: că acest bărbat le tăiase beregatele propriilor strămoşi...

Lady Brompton se repezi iar în faţă, să le mulţumească domnului Merchant şi lui lady Lavinia pentru reprezentaţia lor. Apoi - înainte ca Miss Fairfax să se poată ridica din nou - ceru să fie aplaudat cu putere oaspetele de onoare al serii, preaumblatul, misteriosul, faimosul conte de Saint-Germain.

— Mi-a promis că astă-seară ne va interpreta ceva la vioară, spuse ea, iar lordul Brompton veni în grabă cu o cutie de vioară, atât de în grabă pe cât îi permitea burta sa cea voluminoasă.

Publicul încălzit de punci nu mai putea de încântare. Asta chiar era o petrecere megacool. Contele zâmbi, în timp ce scoase vioara din cutia ei şi-ncepu să o acordeze.

— Nu mi-ar trece niciodată prin minte să vă dezamăgesc, lady Brompton, spuse el cu o voce calmă. Dar bătrânele mele degete nu mai sunt la fel de agile ca odinioară, când cântam în duet cu infamul Giacomo Casanova la curtea franceză... Iar guta îmi cam dă de furcă zilele astea.

Un cor de murmure şi de suspine străbătu încăperea.

— ... De aceea, aş dori ca astă-seară să predau vioara tânărului meu prieten, continuă contele.

Gideon păru un pic şocat şi clătină din cap. Dar, când contele ridică din sprâncene şi spuse „Te rog!“, luă instrumentul şi arcuşul cu o plecăciune uşoară şi se îndreptă spre spinetă.

Contele mă prinse de mână.

— Iar noi doi ne vom aşeza pe sofa şi ne vom bucura de concert, da? Oh, n-ai de ce să tremuri. Ia loc, copila mea. Tu nu ştii, dar, începând de ieri după-amiază, noi doi suntem cei mai buni prieteni. Căci am avut o discuţie de-a dreptul intimă şi-am putut pune capăt tuturor diferendelor.

Hă?

— Ieri după-amiază? am repetat eu.

— Din perspectiva mea, spuse contele. Pentru tine, această întâlnire urmează să aibă loc. Râse. Îmi plac lucrurile complicate, ai observat?

M-am holbat la el perplexă. În acea clipă, Gideon a început să

cânte, iar eu am uitat complet ce voiam să întreb. Dumnezeule! Se prea poate să fi fost din vina punciului, dar, uau! O vioară era chiar sexy. Felul în care Gideon o luă în mână şi-o aşeză sub bărbie... Mai mult nici n-ar fi trebuit să facă - eu eram deja pierdută. Genele lui lungi aruncau umbre pe obraji, iar părul îi căzu pe faţă când puse arcuşul pe vioară şi-ncepu să-l plimbe pe coarde. Când primele acorduri umplură încăperea, aproape că mi se tăie răsuflarea; erau atât de delicate şi de armonioase, că-mi veni brusc să plâng. Până în acel moment, vioara fusese jos de tot pe lista mea de instrumente preferate - de fapt, îmi plăcea doar în filme, când amplifica anumite momente. Dar ce auzeam în aceste clipe era absolut incredibil de frumos, din toate punctele de vedere: melodia dulce-amăruie şi băiatul care făcea coardele s-o redea. Toţi cei prezenţi ascultau fără să respire, iar Gideon părea pătruns de ceea ce făcea, ignorându-i parcă pe toţi cei prezenţi.

Mi-am dat seama că plângeam abia când contele îmi atinse obrazul pentru a-mi prinde delicat, cu un deget, o lacrimă. Am tresărit speriată. Îmi zâmbi, iar în ochii lui căprui-închis am observat o strălucire caldă.

— Dacă-ar fi fost altfel, aş fi fost foarte dezamăgit.

Eu însămi eram foarte tulburată, aşa că i-am zâmbit la rândul meu. (Pe bune! Cum de puteam! Acela era bărbatul care mă strangulase!)

— Ce piesă este aceasta? am întrebat eu.

Contele ridică din umeri.

— Nu ştiu. Probabil una care urmează să fie compusă.

În sală izbucniră ropote de aplauze când Gideon încheie. Făcu o plecăciune zâmbind şi refuză, cu succes, un bis, dar nu reuşi la fel de bine să scape şi de o îmbrăţişare din partea lui lady Lavinia. Se agăţă de braţul lui, aşa că nu-i mai rămase altceva de făcut decât să vină cu ea la sofaua unde ne aflam eu şi contele.

— Nu-i aşa că a fost grozav? strigă lady Lavinia. Am ştiut de cum am văzut aceste mâini că sunt capabile de lucruri extraordinare.

— Pe pariu, am murmurat eu.

Mi-ar fi plăcut să mă ridic de pe sofa, astfel ca lady Lavinia să nu mă poată privi aşa, de sus, dar nu am reuşit. Alcoolul îmi paralizase musculatura abdominală.

— Un instrument minunat, marchize, îi spuse Gideon contelui şi-i înapoie vioara.

— Un Stradivarius. Creat de maestru însuşi special pentru mine, răspunse contele visător. Mi-ar face plăcere să devină al tău, băiatul meu. Seara aceasta este momentul perfect pentru acest gest solemn.

Gideon roşi uşor. De bucurie, am bănuit eu.

— Nu... pot...

Îl privi pe conte în ochii lui negri, apoi plecă privirea şi reveni asupra spuselor!

— Este o mare onoare pentru mine, marchize.

— Onoarea este de partea mea, răspunse contele sobru.

— Dumnezeule! am murmurat eu.

Se părea că cei doi se iubeau tare mult.

— Sunteţi la fel de muzicală precum fratele dumneavoastră adoptiv, Miss Gray? întrebă lady Lavinia.

„Nu, probabil că nu. Dar, în orice caz, mai muzicală decât eşti tu“, mi-am spus în sinea mea.

— Mie îmi face plăcere să interpretez vocal, am spus eu.

Gideon îmi aruncă o privire de avertizare.

— Vocal! strigă lady Lavinia. La fel ca mine şi ca draga noastră Miss Fairfax.

— Nu, am spus eu categoric. Eu nu pot nici să ating tonuri atât de înalte precum Miss Fairfax - doar nu eram vreun liliac - şi nici nu am un volum pulmonar ca al dumneavoastră. Dar cânt cu plăcere.

— Cred că am avut parte de destulă muzică pentru seara aceasta, spuse Gideon.

Lady Lavinia se arătă ofensată.

— Dar am fi încântaţi dacă ne-aţi onora dumneavoastră încă o dată, adăugă Gideon repede şi-mi aruncă o privire ameninţătoare.

Cum eram atât de băută, nici nu mi-a păsat.

— Aţi... interpretat minunat, am spus eu. Mi-a venit să plâng! Sincer.

Rânji de parcă făcusem o glumă şi depuse Stradivariusul în cutie.

Lordul Brompton se apropie de noi gâfâind, cu două pahare de punci în mână, şi îl asigură pe Gideon că era absolut încântat de virtuozitatea lui şi că bietul Alastair avea să regrete nespus că

ratase momentul.

— Credeţi că Alastair va reuşi, până la urmă, să nimerească drumul în seara aceasta? întrebă contele un pic indignat.

— Sunt convins de asta, răspunse lordul Brompton şi-mi întinse unul dintre pahare.

Am sorbit cu nesaţ din el. Mamă, ce bună mai era chestia aia! Era de-ajuns s-o miroşi, că deja pluteai. Gata să înşfaci o perie de păr, să sari în pat şi să cânţi Breaking Free - cu sau fără Zac Efron!

— Mylord, trebuie neapărat s-o convingeţi pe Miss Gray să ne interpreteze ceva, spuse lady Lavinia. Îi face mare plăcere să cânte.

Îşi coborâse tonul într-un mod straniu, cumva autoritar. Îmi amintea cumva de Charlotte. E drept că arăta diferit, însă, undeva sub acea rochie verde, se ascundea o Charlotte, eram convinsă de asta. Genul de femeie care miza totdeauna pe faptul că ceilalţi, bazându-se pe propria lor mediocritate, remarcau cât de absolut de superbă şi de unică era ea. Pah!

— Bine, am spus eu, încercând încă o dată să mă ridic de sofa.

De data asta cu succes. Am reuşit chiar să şi rămân pe picioare.

— Atunci, voi cânta.

— Poftim? sări Gideon clătinând din cap. Sub nici o formă n-o să cânte... Mă tem că punciul...

— Miss Gray, ne-aţi face tuturor o mare bucurie dacă aţi cânta pentru noi, spuse lordul Brompton şi-mi făcu cu ochiul cu o asemenea determinare, încât cele cincisprezece bărbii duble ale sale începură să se zgâlţâie serios. Şi, dacă punciul este de vină, atunci, cu-atât mai bine! Veniţi cu mine în faţă. Vă voi anunţa.

Gideon mă prinse strâns de braţ.

— Asta nu-i o idee prea bună, spuse el. Lord Brompton, vă implor, în faţa publicului, sora mea adoptivă...

— Există pentru toate un început, replică bărbatul şi mă trase mai departe după el. Doar suntem între noi. Nu ne stricaţi distracţia!

— Exact. Nu ne strica distracţia, am spus şi eu şi i-am îndepărtat mâna. Se-ntâmplă să ai la tine o perie de păr? Cânt mai bine dacă ţin una în mână.

Gideon arăta uşor disperat.

— Sub nici o formă, spuse el şi se luă după mine şi lordul Brompton, apropiindu-ne cu toţii de spinetă.

L-am auzit pe conte râzând discret în urma noastră.

— Gwen..., şopti Gideon printre dinţi. Încetează cu prostiile!

— Penelope, l-am corectat eu, am golit paharul de punci dintr-o înghiţitură şi i l-am dat. Ce părere ai? Crezi că le-ar plăcea Over the Rainbow? Sau - şi-aici am râs - Hallelujah?

Gideon icni.

— Nu poţi să faci asta. Vino înapoi!

— Nu, e prea modern, nu? Să vedem...

Am trecut în revistă toată lista de piese, în timp ce lordul Brompton mă prezentă, accentuând pompos fiecare cuvânt. Domnul Merchant, pipăitorul, ni se alătură.

— Doamna are nevoie de acompaniament profesional la spinetă? întrebă el.

— Nu, doamna are nevoie... de cu totul altceva, spuse Gideon şi se aşeză pe taburetul de la pian. Te rog, Gwen...

— Pen, dacă tot vrei, am spus eu. Ştiu ce-am să cânt. Don't Cry for Me Argentina. Ştiu tot textul, iar melodia n-are vârstă, nu crezi? Dar poate că argentinienii nu ştiu...

— Doar nu vrei să te faci de râs în faţa atâtor oameni, nu?

Era o dulce încercare de a mă speria, însă, în condiţiile date, n-avea nici o şansă.

— Ascultă, i-am şoptit eu confidenţial. Nu-mi pasă de oameni, în primul rând, sunt cu toţii morţi de vreo două sute de ani. În al doilea rând, toţi sunt binedispuşi şi beţi - cu excepţia ta, desigur.

Gideon îşi sprijini fruntea în palmă gemând, lovind cu cotul câteva clape ale spinetei.

— Ştiţi... ăăă, se întâmplă să cunoaşteţi bucata Memory? Din Cats? l-am întrebat eu pe domnul Merchant.

— Oh, nu, regret, răspunse acesta.

— Nu face nimic; am să cânt a capella, am spus eu încrezătoare şi m-am întors către public. Melodia se numeşte Memory, şi-n ea este vorba despre... o pisică ce suferă din dragoste. Dar, de fapt, sunt lucruri care ni se întâmplă şi nouă, oamenilor. În sensul cel mai larg.

Gideon îşi ridicase din nou capul şi mă privea, nevenindu-i să creadă.

— Te rog, mai încercă el o dată.

— N-o să povestim nimănui, am spus eu. OK? Rămâne

secretul nostru.

— Să începem, aşadar. Extraordinara, unica şi minunata Miss Gray va cânta acum pentru noi! strigă lordul Brompton. Pentru prima oară în public!

Ar fi trebuit să fiu emoţionată, pentru că toţi se opriră din vorbit şi toate privirile se îndreptară către mine, dar nu eram. Ha, ce paradisiac era punciul acela! Trebuia neapărat să fac rost de reţetă.

Ce voiam să cânt?

Gideon tastă câteva acorduri la spinetă, iar eu am recunoscut imediat primele măsuri. Memory. Ah, da, exact. I-am mulţumit lui Gideon zâmbind. Ce drăguţ din partea lui că mă sprijinea! Am inspirat adânc. Prima notă din această melodie era deosebit de importantă. Dacă-o ratai, nu mai avea nici un rost să continui. Trebuia să scoţi un „JMidnight“ clar precum cristalul, şi totuşi discret.

M-am bucurat că-mi ieşise ca al Barbrei Streisand: Not a sound from the pavement, has the moon lost her memory? She is smiling alone.

Ca să vezi! După câte se părea, Gideon ştia să cânte şi la pian. Şi nu rău. Of, Doamne, dacă nu aş fi fost deja atât de îngrozitor de îndrăgostită de el, m-aş fi îndrăgostit cel târziu în acel moment. Nici nu trebuia să se uite la clape, ci pur şi simplu mă fixa pe mine cu privirea. Şi părea un pic mirat, de parcă tocmai făcuse o descoperire uluitoare. Poate pentru că luna era o ea?

— All alone in the moonlight I can dream at the old days, cântam eu numai pentru el.

încăperea avea o acustică nemaipomenită, de parcă aş fi cântat la microfon. Sau poate că efectul se datora faptului că tăceau cu toţii chitic.

— Let the memory live again.

Era mult mai distractiv decât jocul de karaoke. Era absolut nemaipomenit. Şi, chiar dacă nu era decât un vis frumos şi urma ca, în orice clipă, să intre în cameră tatăl Cynthiei şi să se năpustească precum o furtună asupra noastră, acel moment merita totul.

Nimeni n-avea să mă creadă.

Time ain't nothin' but time. It'a verse with no rhyme,
and it all comes down to you.

Bon Jovi

Unsprezece

Singurul lucru prost a fost scurtimea cântecului. Am fost tentată să mai adaug o strofă, dar asta n-ar fi făcut decât să strice întreaga impresie, aşa că am renunţat. Prin urmare, încercată de un mic regret, am interpretat versurile preferate: If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun - şi-am ajuns încă o dată la concluzia că era foarte posibil ca versurile să nu fi fost scrise special pentru pisici. Poate că de vină era punciul - da, cu siguranţă că aşa era -, dar se părea că oaspeţilor de la serată le plăcuse reprezentaţia noastră la fel de mult ca ariile din operele italiene de mai devreme. În orice caz, aplaudară încântaţi, şi, în timp ce lady Brompton se grăbea să vină în faţă, eu am făcut o plecăciune către Gideon şi i-am spus confidenţial:

— Mulţumesc! A fost deosebit de amabil din partea ta! Cânţi atât de grozav!

Îşi spijini din nou capul în palmă, ca şi când nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse.

Lady Brompton mă îmbrăţişă, iar domnul Merchant mă sărută exuberant pe ambii obraji, mă numi „vocea îngerilor” şi ceru un bis.

Mă simţeam atât de bine, încât aş fi continuat fără probleme, dar Gideon îşi reveni din şoc, se ridică şi mă apucă de încheietura mâinii.

— Sunt sigur că Andrew Lloyd Webber ar fi încântat să ştie că aici îi este deja apreciată muzica, dar sora mea trebuie să se odihnească acum. Până săptămâna trecută a avut o cumplită inflamaţie în gât, iar medicul i-a recomandat să-şi menajeze vocea - altfel, ar putea-o pierde pentru totdeauna.

— Doamne, Dumnezeule! strigă lady Brompton. De ce nu aţi spus asta de la început? Sărmana fată!

Eu fredonam încetişor încântată - I feel pretty din West Side Story.

— Eu... Punciul dumneavoastră are, într-adevăr, ceva, spuse Gideon. Cred că-i face pe toţi să uite de ei.

— Oh, da, aşa e, admise lady Brompton radiind de bucurie. Apoi continuă cu voce scăzută: Tocmai aţi dezvăluit secretul calităţilor mele de gazdă. Toată Londra ne invidiază pentru petrecerile noastre pline de voie bună; lumea se bate pe invitaţii. Dar mi-au trebuit ani de zile pentru a perfecţiona reţeta şi cred că n-o voi transmite mai departe decât pe patul de moarte.

— Ce păcat, am spus eu. Este însă adevărat: serata dumneavoastră este mult mai frumoasă decât îmi puteam închipui! Mi se spusese că trebuie să mă aştept la ceva plictisitor, scorţos...

— ... Guvernanta ei este puţin cam conservatoare, mă întrerupse Gideon. Şi se poate spune că viaţa mondenă din Derbyshire este uşor demodată.

Lady Brompton chicoti.

— Oh, da, sunt convinsă. Ah, iată-l, în sfârşit, pe Alastair!

Se uită înspre uşă, unde lordul Brompton întâmpina un nou-sosit. Era un bărbat de vârstă mijlocie (greu de precizat din cauza perucii albe ca zăpada pe care o purta), îmbrăcat într-o redingotă sclipicioasă extravagantă, bătută cu pietre strălucitoare. Efectul era sporit de vestimentaţia complet neagră a însoţitorului său, care era învăluit într-o pelerină neagră, avea un păr negru ca tăciunele şi un ten măsliniu, şi chiar şi de la distanţă am putut vedea că ochii-i semănau cu două găuri negre, ca ai lui Rakoczy. Părea nelalocul lui în mijlocul acelei adunări colorate şi împodobite cu bijuterii preţioase.

— Am crezut că Alastair nu ne va mai onora cu prezenţa astă-seară. Ceea ce n-ar fi fost chiar aşa o tragedie, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Prezenţa lui nu îndeamnă neapărat la relaxare şi la veselie. Voi încerca să-l păcălesc cu un pahar de punci şi-apoi să-l trimit alături să joace cărţi...

— Iar noi vom încerca să-l binedispunem cu un pic de muzică, spuse domnul Merchant şi se aşeză la spinetă. Îmi faceţi onoarea, lady Lavinia? Cosi fan tutte?

Gideon îmi puse mâna pe braţul său şi mă conduse câţiva paşi mai încolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câte ai băut?

— Câteva pahare, am recunoscut eu. Sigur ingredientul secret

este altul decât alcoolul. Poate absint? Ca în filmul acela trist cu Nicole Kidman, Moulin Rouge. Am suspinat. The greatest thing, you'll ever learn is just to love and be loved in return. Pariez că şi asta ştii să interpretezi.

— Ca să clarificăm lucrurile: urăsc musicalurile, spuse Gideon. Crezi că mai poţi rezista câteva minute? Lordul Alastair a apărut, în sfârşit, şi, după ce-l vom saluta, vom putea pleca.

— Deja? Ce păcat, am spus eu.

Gideon mă privi clătinând din cap.

— Se pare că ai pierdut noţiunea timpului. Dacă aş putea, ţi-aş băga capul sub apă rece.

Contele de Saint-Germain ni se alătură.

— A fost o reprezentaţie.... absolut deosebită, spuse el şi-l privi pe Gideon cu sprâncenele ridicate.

— Îmi pare rău, spuse Gideon cu un suspin şi se uită înspre cei doi nou-veniţi. Lordul Alastair pare să mai fi luat în greutate.

Contele râse.

— Nu-ţi face speranţe. Adversarul meu este încă în cea mai bună formă. Rakoczy l-a văzut duelându-se azi la Galliano - nici unul dintre filfizonii ăia tineri n-a avut vreo şansă în faţa lui. Urmaţi-mă, abia aştept să-i văd mutra.

— Astăzi este aşa drăguţ, i-am şoptit eu lui Gideon, în timp ce îl urmam pe conte. Ştii, data trecută a băgat frica în mine, dar astăzi mă simt de parcă ar fi bunicul meu. Îl plac, într-un fel. A fost frumos din partea lui să-ţi dăruiască Stradivariusul. Sigur valorează o avere dacă îl licitezi pe eBay. Ups, se cam clatină totul pe-aici.

Gideon îşi puse mâna în jurul taliei mele.

— Îţi jur că te omor după ce scăpăm de aici, murmură el.

— Am început deja să vorbesc nedesluşit?

— Încă nu, spuse el. Dar sunt sigur c-o vei face.

— Nu v-am spus eu că poate să pice în orice clipă?

Lordul Brompton puse o mână pe umărul bărbatului în auriu şi pe cealaltă pe umărul contelui.

— Mi s-a spus că v-aţi cunoaşte deja. Stimate lord Alastair, n-aţi vorbit niciodată despre faptul că-l cunoaşteţi personal pe faimosul conte de Saint-Germain.

— Nu este un lucru cu care să mă laud, replică lordul Alastair arogant, iar bărbatul în negru cu faţa măslinie, care stătea la un pas în urma lui, completă cu un glas răguşit:

— Într-adevăr.
Ochii lui negri păreau literalmente să-l sfredelească pe conte, aşa că nu încăpea nici o îndoială că-l ura din adâncul sufletului. M-am gândit pentru o clipă că avea ascunsă sub pelerină o spadă, pe care intenţiona s-o folosească în orice clipă. În orice caz, nu-mi era clar de ce purta o astfel de pelerină. În primul rând, că era destul de cald, şi-n al doilea rând, în această atmosferă sărbătorească părea nepoliticos şi bizar.
Lordul Brompton radia de bucurie, de parcă nici n-ar fi sesizat încordarea care plutea în aer.
Contele făcu un pas în faţă.
— Stimate lord Alastair, ce plăcere! Chiar dacă ne-am cunoscut acum ceva ani, nu v-am uitat niciodată, spuse el.
Cum eu stăteam în spatele lui Saint-Germain, nu i-am putut vedea faţa, dar, din voce s-ar fi zis că zâmbea. Glasul îi suna vesel şi senin.
— Îmi amintesc încă de discuţia noastră despre sclavie şi morală şi despre cât de uluitor consideram eu faptul că eraţi în stare să le separaţi atât de perfect - întocmai precum tatăl dumneavoastră.
— Contele nu uită niciodată nimic, spuse lordul Brompton entuziast. Este fenomenal! în ultimele zile petrecute în compania sa am învăţat mai multe decât în toată viaţa mea. Ştiaţi, de exemplu, că este capabil să producă pietre preţioase artizanale?
— Da, ştiu.
Privirea lordului Alastair deveni, dacă aşa ceva era posibil, şi mai rece, iar companionul său respira greu, de parcă era gata să-şi dea duhul. Îi priveam hipnotizată pelerina.
— Ştiinţa nu este neapărat punctul forte al lordului Alastair, din câte-mi amintesc, spuse contele. Oh, ce nepoliticos din partea mea! Se dădu un pas într-o parte, dezvăluindu-ne privirilor pe mine şi pe Gideon. Aş fi vrut să vi-i prezint pe aceşti doi fermecători tineri. Ca să fiu sincer, acesta este singurul motiv pentru care mă aflu azi aici. La vârsta mea, prefer să evit petrecerile şi să merg devreme la culcare.
La vederea lui Gideon, lordul făcu ochii incredibil de mari.
Lordul Brompton îşi postă corpul voluminos între mine şi Gideon.
— Stimate lord Alastair, permiteţi-mi să vi-l prezint pe fiul

vicontelui de Batten. Şi pe pupila vicontelui, încântătoarea Miss Gray.
Reverenţa mea fu mai puţin condescendentă decât o cerea eticheta, din două motive: pe de o parte, mi-era teamă să nu mă dezechilibrez; pe de altă parte, lordul era atât de arogant, încât am uitat cu totul că întruchipam o biată pupilă a vicontelui de Batten. Hei, şi eu eram nepoata unui lord cu un lung şi glorios şir de strămoşi. Şi, în afară de asta, în vremurile noastre originile nu mai au nici o importanţă. Toţi oamenii sunt egali, nu-i aşa?
În orice alt moment, privirea lordului Alastair mi-ar fi făcut sângele să-mi îngheţe în vene, dar punciul era un antigel de nădejde, aşa că am rezistat privirii lui cât am putut eu de demn. Oricum nu mi-a acordat prea multă atenţie, căci Gideon era cel pe care nu-l scăpa din ochi, în vreme ce lordul Brompton continua să trăncănească voios.
Nimeni nu se sinchisi să-l prezinte pe companionul în negru al lordului Alastair şi nimeni nu păru să observe cum mă ţintuia cu privirea de după umărul lordului şi cum mormăia:
— Tu! Demon cu ochi de safir! Ai s-ajungi în iad cât de curând.
Poftim? Acum chiar că se mergea prea departe. I-am cerut ajutor din priviri lui Gideon, care afişase un zâmbet cam crispat. Dar vorbi abia când lordul Brompton voi să plece pentru a-şi aduce soţia - şi câteva pahare de punci.
— Nu vă obosiţi, vă rog, lord Brompton, spuse el. Noi oricum trebuie să plecăm curând. Sora mea este încă slăbită după boala îndelungată şi nu este obişnuită să stea trează aşa târziu. Îşi puse din nou un braţ în jurul taliei mele, iar cu celălalt mă apucă de antebraţ. După cum vedeţi, nu se prea ţine bine pe picioare.
Câtă dreptate avea! Podeaua chiar se legăna neplăcut sub picioarele mele. M-am sprijinit recunoscătoare de Gideon.
— Oh, revin imediat! strigă lordul Brompton. Sigur soţia mea va şti cum să vă convingă să mai rămâneţi.
Contele de Saint-Germain se uită după el zâmbind.
— Este numai suflet omul ăsta - la cât de mult îi place armonia, nu ar putea suporta să ne vadă certându-ne.
Lordul Alastair îl studie pe Gideon cu o ostilitate nedisimulată.
— Atunci întruchipa un anume marchiz Welldone, dacă-mi amintesc bine. Iar astăzi este fiul unui viconte. Asemenea

Domniei Voastre, şi protejatul aspiră tot spre înalta societate. Regretabil.

— Asta se cheamă pseudonim diplomatic, spuse contele continuând să zâmbească. Dar n-aveţi cum să-nţelegeţi. În orice caz, am auzit că v-a făcut plăcere scurta confruntare din timpul întâlnirii de acum unsprezece ani.

— Mie-mi face plăcere orice confruntare, spuse lordul Alastair.

Se comporta de parcă nu l-ar fi auzit pe companionul lui şoptind: „Distrugeţi duşmanii Domnului cu săbiile îngerilor şi ale arhanghelilor”, şi continuă:

— De-atunci am mai învăţat câteva trucuri. Spre deosebire de protejatul dumneavoastră, care, în aceşti unsprezece ani, nu pare să fi îmbătrânit decât cu câteva zile - şi, după cum m-am putut convinge singur, nu a avut timp să-şi îmbunătăţească tehnica.

— Să vă convingeţi singur? repetă Gideon şi râse dispreţuitor. Pentru asta ar fi trebuit să fiţi de faţă, în persoană. Dar n-aţi făcut decât să vă trimiteţi oamenii, iar pentru ei tehnica mea a fost absolut suficientă. Ceea ce demonstrează încă o dată că este mai bine să te ocupi personal de astfel de lucruri.

— Dumneavoastră...?

Lordul Alastair miji ochii.

— Ah, vorbiţi despre incidentul din Hyde Park de lunea trecută. Corect, ar fi trebuit să mă ocup personal de el. E drept că a fost o idee spontană. Însă, fără ajutorul magiei negre şi al unei.../ete, nu aţi fi supravieţuit.

— Mă bucur că vă exprimaţi aşa deschis, spuse contele. Căci, de când oamenii dumneavoastră au atentat la viaţa prietenilor mei aici de faţă, am devenit cam indignat... Am crezut că eu sunt cel împotriva căruia vă sunt direcţionate agresiunile. Se înţelege de la sine că nu voi mai permite repetarea unui astfel de eveniment.

— Dumneavoastră faceţi ce consideraţi de cuviinţă, iar eu fac întocmai ce trebuie să fac, replică lordul Alastair, iar companionul lui horcăi „Moarte! Moarte demonilor!” atât de ciudat, încât eram sigură că ţinea ascunsă o spadă sub pelerină. Era clar că era dus cu pluta. Mi-am dat seama că nu ne mai permiteam să-i mai ignorăm comportamentul bizar.

— Nu am fost prezentaţi şi trebuie să recunosc că am şi eu problemele mele cu manierele din ziua de azi, am spus şi l-am

privit fix în ochi. Dar vorbăria asta despre moarte şi despre demoni o găsesc absolut nepotrivită.

— Nu vorbi cu mine, demone! izbucni Darth Vader ţâfnos. Sunt invizibil ochilor tăi de safir! Iar urechile tale nu mă pot auzi.

— Da, ce bine-ar fi, am spus eu, dorindu-mi brusc să plec acasă.

Sau măcar să mă aşez din nou pe sofa. Întreaga încăpere se clătina în jurul meu precum un vapor pe o mare agitată de furtună. Gideon, contele şi lordul Alastair părură derutaţi pentru o clipă. Uitară complet să-şi arunce unul altuia replici criptate şi se holbară la mine nedumeriţi.

— Săbiile urmaşilor mei vă vor străpunge trupurile, Alianţa Florentină va răzbuna răul făcut seminţiei mele şi vor pieri de pe faţa acestui pământ cei pe care Domnul nu-i îndură, continuă Darth Vader fără să se adreseze cuiva anume.

— Cu cine vorbeşti? mă întrebă Gideon în şoaptă.

— Cu cel de colo, am spus eu, m-am agăţat ceva mai bine de braţul lui şi i l-am arătat pe Darth Vader. Cineva ar trebui să-i spună că o pelerină nu e chiar ultimul răcnet... nu e chiar conformă cu ultimele tendinţe în modă. Şi că - dacă nu-i e cu supărare - eu nu sunt un demon şi nu vreau nici să fiu străpunsă de săbiile urmaşilor lui, nici să pier de pe faţa pământului. Au!

Mâna lui Gideon îmi strângea cu putere antebraţul.

— Ce-i cu circul ăsta, conte? întrebă lordul Alastair, aranjându-şi o broşă ostentativă, care-i prindea eşarfa de la gât.

Contele nu-i dădu atenţie. Îmi aruncă mie o privire pe sub pleoapele-i grele.

— Interesant, spuse el cu voce înceată. Se pare că fata poate privi în adâncul sufletului negru şi rătăcit al Domniei Voastre, stimabile Alastair.

— A băut atâta vin, încât mă tem că fantazează, spuse Gideon şi-mi şuieră în ureche: Ţine-ţi pliscul!

De spaimă, mi se strânse stomacul, căci îmi fu deodată clar că ceilalţi nu-l puteau vedea sau auzi pe Darth Vader, şi-anume deoarece nu era decât o nenorocită de fantomă! Dacă n-aş fi fost aşa beată, m-aş fi gândit mai din timp la asta. Cât de proastă puteam, de fapt, să fiu? Nici hainele şi nici pieptănătura nu se potriveau cu secolul în care ne aflam. Măcar când începuse să horcăie ca un muribund ar fi trebuit să-mi dau seama cine, respectiv ce, se afla în faţa mea.

Lordul Alastair îşi lăsă capul pe spate şi spuse:
— Ştim amândoi al cui suflet de aici aparţine diavolului, conte. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi împiedica această... creatură să vină pe lume!
— Străpuns de săbiile sfintei Alianţe Florentine, completă Darth Vader sentenţios.
Contele râse.
— Dumneavoastră încă nu aţi înţeles legile timpului, stimabile Alastair. Simplul fapt că aceşti doi tineri se află aici de faţă dovedeşte că strămoşii Domniei Voastre nu vor avea sorţi de izbândă. Aşa că poate nu ar trebui să vă bazaţi prea mult pe voinţa Domnului în această situaţie. Şi nici pe răbdarea mea de acum înainte.
Deodată, privirea şi glasul îi deveniră de gheaţă, iar eu am observat cum lordul bătu în retragere. Pentru o clipă, orice urmă de aroganţă îi dispăru de pe chip, înlocuită de frică pură.
— Schimbând regulile jocului, v-aţi afectat propria viaţă, spuse contele cu exact aceeaşi voce cu care, la ultima noastră întâlnire, mă speriase de moarte, şi am fost dintr-odată din nou convinsă că era în stare să rupă gâtul cuiva cu propriile-i mâini.
— Ameninţarea dumneavoastră nu mă impresionează, şopti lordul Alastair, dar expresia lui îi trăda minciuna.
Alb ca un cadavru, duse mâna la mărul lui Adam.
— Doar nu vreţi să plecaţi deja, dragii mei?
Lady Brompton se apropie degrabă în foşnetul rochiei şi ne privi veselă pe toţi. Chipul contelui de Saint-Germain se relaxă din nou, exprimând acum numai bunătate.
— Ah, iat-o şi pe încântătoarea noastră gazdă. Trebuie să spun că vă ridicaţi întotdeauna la înălţimea renumelui dumneavoastră, Mylady. De mult nu m-am mai distrat aşa.
Lordul Alastair îşi frecă beregata. Culoarea-i revenea treptat în obraji.
— Satane! Satane! striga Darth Vader furios. O să te distrug, şi limba cea mincinoasă o să ţi-o smulg cu ale mele mâini...
— Tinerii mei prieteni aici de faţă regretă la fel de mult ca mine faptul că trebuie să ne retragem, continuă contele cu un zâmbet. Dar îi veţi reîntâlni curând la balul dat de lordul şi de lady Pimplebottom.
— O astfel de adunare este atât de interesantă cât sunt şi cei care iau parte la ea, replică lady Brompton. M-aş bucura, aşadar,

să vă am din nou oaspete cât de curând. Ca, de altfel, şi pe fermecătorii dumneavoastră tineri prieteni. A fost o mare plăcere pentru noi toţi.

— Plăcerea este numai de partea noastră, spuse Gideon şi-mi dădu drumul cu grijă, parcă nesigur că puteam să mă ţin pe picioare fără ajutor.

Deşi încăperea încă se clătina precum un vapor, iar mintea mea părea că suferea de un crunt rău de mare (ca să nu ieşim din context), am reuşit ca, la despărţire, să mă adun din nou şi să le fac cinste profesorilor mei, Giordano şi, mai ales, James. Doar pe lordul Alastair şi pe fantoma care încă mai arunca ameninţări veninoase nu i-am onorat nici măcar cu o privire. Am făcut o plecăciune în faţa lordului şi a lui lady Brompton, am mulţumit pentru frumoasa seară şi nu am clipit des când lordul Brompton a lăsat o urmă de bale pe mâna pe care mi-a sărutat-o.

În faţa contelui am făcut o reverenţă foarte adâncă, dar nu am îndrăznit să-l mai privesc încă o dată în ochi. Când mi-a spus încet: „Atunci, ne vedem ieri după-amiază“, am încuviinţat din cap şi am aşteptat cu privirea plecată până când Gideon mi s-a alăturat iar şi m-a luat de braţ.

Recunoscătoare, m-am lăsat condusă de el afară din salon.

— La naiba, Gwendolyn! Asta nu e o petrecere dată de prietenele tale de la şcoală! Cum ai putut?

Gideon îmi aşeză cu brutalitate şalul pe umeri. Arăta de parcă ar fi vrut să mă zgâlţâie.

— Îmi pare rău, am spus eu a nu ştiu câta oară.

— Lordul Alastair este însoţit doar de un paj şi de vizitii lui, mormăi Rakoczy, care se iţi în spatele lui Gideon precum o jucărie cu arc dintr-o cutie. Drumul şi biserica sunt asigurate. Toate căile de acces în biserică sunt păzite.

— Atunci să mergem, spuse Gideon şi mă luă de mână.

— Aş putea s-o duc eu pe braţe pe doamna, propuse Rakoczy. Nu pare a se ţine prea bine pe picioare.

— O idee tentantă, dar, nu, mulţumesc, răspunse Gideon. Reuşeşte şi singură să parcurgă cei câţiva metri, nu-i aşa?

Am confirmat din cap.

Ploaia se înteţise. După salonul luminos al familiei Brompton, drumul prin întuneric înapoi la biserică era şi mai straniu decât la venire. Umbrele păreau să prindă iarăşi viaţă şi din nou mi se

părea că la orice colţ pândeşte câte o siluetă, gata să se năpustească asupra noastră. şi vor pieri de pe faţa acestui pământ cei pe care Domnul nu-i îndură“, parcă murmurau umbrele.

Şi lui Gideon părea să-i dea fiori drumul de întoarcere. Mergea aşa repede, încât cu greu puteam ţine pasul cu el, şi nu scotea nici un cuvinţel. Din păcate, umezeala nu mă ajuta să am mintea limpede, nici nu făcea caldarâmul să nu se mai clatine. Prin urmare, am fost deosebit de uşurată când am intrat în biserică, iar Gideon m-a depus pe una dintre băncile dinaintea altarului. În timp ce el schimba câteva vorbe cu Rakoczy, eu am închis ochii şi mi-am blestemat prostia. În mod cert, acel punci avusese şi efectele lui pozitive, însă, una peste alta, ar fi fost mai bine să respect pactul antialcool al meu şi al lui Leslie. Privind problema retrospectiv, ar fi fost mult mai înţelept.

La fel ca la sosirea noastră, în biserică ardea o singură lumânare în altar, iar în afara acelei luminiţe mici şi pâlpâitoare stăpânea un întuneric tenebros. După ce Rakoczy se retrase - „Toate uşile şi ferestrele vor fi păzite de oamenii mei până când veţi pleca” -, mă cuprinse teama. Am privit în sus către Gideon, care venise lângă banca pe care şedeam.

— Înăuntru este la fel de sinistru ca afară. De ce nu rămâne cu noi?

— Din politeţe.

Îşi încrucişă braţele.

— Nu vrea să audă cum urmează să ţip la tine. Dar nu-ţi face griji, suntem singuri. Oamenii lui Rakoczy au scotocit prin toate ungherele.

— Cât mai durează până la salt?

— Nu mult. Gwendolyn, cred că ţi-e clar că ai făcut exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să faci, nu? De fapt, ca de fiecare dată.

— Nu ar fi trebuit să mă laşi singură - pun pariu că şi asta a fost cam tot opusul a ceea ce trebuia tu să faci!

— Te rog, nu da acum vina pe mine! Mai întâi te îmbeţi, după care interpretezi piese de musical, iar la final te comporţi ca o nebună tocmai în faţa lordului Alastair! Ce naiba a vrut să în semne trăncăneala aia despre săbii şi demoni?

— Nu eu am început, ci înfricoşătoarea aia de fan...

Mi-am muşcat buzele. Nu puteam să-i spun asta, căci şi-aşa

mă considera destul de ciudată.

Gideon interpretă total greşit tăcerea mea bruscă.

— Oh, nu! Te rog să nu verşi! Sau, dacă nu ai încotro, atunci fă-o cât mai departe de mine. Se uită la mine uşor dezgustat. Cerule, Gwendolyn, înţeleg că poate fi tentant să te ameţeşti un pic la o petrecere, dar nu şi la aceasta!

— Nu mi-e rău.

Cel puţin, nu-mi era încă.

— Şi nu beau niciodată la petreceri - orice ţi-o fi povestit Charlotte.

— Nu mi-a povestit nimic, replică Gideon.

Mă pufni râsul.

— Nuuu, desigur. Şi nici nu a afirmat că eu şi Leslie am fost cu fiecare băiat din clasa noastră şi mai cu toţi din clasa de deasupra, nu?

— De ce să fi zis aşa ceva?

„Stai să mă gândesc - poate pentru că este o vrăjitoare roşcată meschină?” Am încercat să mă scarpin în cap, dar degetele mele nu au reuşit să pătrundă prin turnul de bucle. Aşa că am extras una dintre agrafe şi am folosit-o în acest scop.

— Îmi pare sincer rău! Despre Charlotte se poate spune orice, dar sunt absolut sigură că n-ar fi pus gura pe acel punci.

— Aşa este, admise Gideon şi zâmbi brusc. E drept că oamenii ăia n-ar mai fi avut ocazia să asculte Andrew Lloyd Weber cu două sute de ani mai devreme, şi-ar fi fost tare păcat.

— Corect... Deşi mâine am să-mi doresc să intru în pământ de ruşine. Mi-am îngropat faţa în palme. De fapt, dacă mă gândesc bine, aş vrea să intru chiar de-acum.

— Asta e bine, spuse Gideon. Înseamnă că dispare efectul alcoolului. Aş mai avea totuşi o întrebare: La ce ţi-ar fi folosit peria de păr?

— Pe post de microfon, am murmurat eu printre degete. Oh, Doamne! Sunt îngrozitoare.

— Dar ai o voce drăguţă, spuse Gideon. Până şi mie, duşman declarat al musicalurilor, mi-a plăcut.

— Cum de-ai putut să interpretezi atât de bine la pian dacă urăşti musicalurile? Mi-am lăsat mâinile în poală şi l-am privit. Ai fost incredibil! Există oare ceva ce nu poţi să faci?

Cerule, parcă eram o fană isterică!

— Nu! Poţi să mă consideri liniştită un zeu. Rânji. Asta este iar

ceva tare dulce la tine. Vino, aproape că a sosit momentul. Trebuie să ne ocupăm poziţiile.

M-am ridicat şi am încercat să stau cât de dreaptă puteam.

— Aici, îmi arată Gideon. Vino odată, nu mai fi aşa de chinuită de remuşcări. În esenţă, seara a fost un succes. Poate un pic altfel decât a fost gândită, dar totul a mers conform planului. Hei, rămâi pe loc!

îmi prinse talia cu ambele mâini şi mă trase lângă el, până când spatele meu se lipi de pieptul lui.

— Poţi să te sprijini fără grijă de mine. Tăcu o clipă. Şi-mi pare rău că am fost aşa afurisit.

— Am şi uitat.

Aici minţeam un pic. Dar era pentru prima oară când Gideon se scuza pentru comportamentul lui. Nu ştiu dacă trebuia să dau vina pe alcool şi pe indiferenţa dinainte, dar asta chiar mă impre sionase foarte tare.

Am stat aşa o vreme, fără să spunem nimic, şi am privit la flacăra pâlpâitoare a lumânării. Umbrele dintre coloane păreau şi ele că se mişcă, formând modele întunecoase pe podea şi pe tavan.

— Alastair ăsta... De ce-l urăşte aşa de mult pe conte? Este ceva personal?

Gideon începu să se joace cu unul dintre zulufii ce-mi cădeau pe umăr.

— Depinde. Ceea ce se cheamă atât de pompos Alianţa Florentină este, de fapt, de secole, un fel de întreprindere de familie. În timpul călătoriei sale în secolul al XVI-lea, contele s-a întâlnit accidental cu familia contelui de Madrone la Florenţa. Sau, ca să fiu mai exact, abilităţile lui au fost înţelese total greşit de aceasta. Călătoriile în timp nu rezonau cu concepţiile religioase ale con telui. În plus, a existat şi o neînţelegere legată de fiica lor; în orice caz, el a fost convins că se afla în faţa unui demon şi a simţit că era alesul Domnului pentru exterminarea procreaţiei iadului.

I-am auzit deodată vocea foarte aproape de ureche, şi, înainte să continue, îmi atinse gâtul cu buzele.

— Dar, când contele de Madrone a murit, misiunea a fost pre luată de fiul lui, apoi de fiul acestuia, şi-aşa mai departe. Lordul Alastair este ultimul dintr-un şir de fanatici vânători închipuiţi de demoni, dacă vrei.

— Înţeleg, am spus eu, ceea ce nu era chiar adevărat.
Dar asta se potrivea cumva cu ceea ce tocmai văzusem şi auzisem.
— Spune-mi, în secunda asta mă săruţi cumva?
— Nu. Dar nici mult nu mai am, murmură Gideon, cu buzele foarte aproape de pielea mea. Nu vreau, sub nici o formă, să mă folosesc de faptul că eşti beată şi că mă consideri un zeu. Dar mi-e destul de greu...
Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-mi-l de umărul lui, iar el mă strânse şi mai tare în braţe.
— După cum am spus, nu faci situaţia tocmai uşoară. Când sunt într-o biserică, singur cu tine, îmi vin mereu idei trăsnite...
— E ceva despre mine ce nu ştii, am spus eu cu ochii închişi. Uneori văd... pot... deci... oameni care sunt morţi de mult... Uneori pot să-i văd şi să aud ce spun. La fel ca mai devreme. Cred că bărbatul pe care l-am văzut lângă lordul Alastair ar fi putut fi acel conte italian.
Gideon tăcu. Probabil că tocmai se gândea ce tactică ar fi trebuit să abordeze ca să-mi recomande cel mai bun psihiatru.
Am oftat. Ar fi trebuit să păstrez secretul pentru mine. Acum, peste toate, mă mai considera şi nebună.
— Pornim, Gwendolyn, spuse Gideon, mă îndepărtă puţin de el şi mă întoarse astfel încât să-l pot vedea.
Era prea întuneric pentru a-i distinge expresia feţei, dar vedeam că nu zâmbea.
— Ar fi frumos dacă, în secundele când sunt plecat, ai putea să nu te mişti. Eşti gata?
Am clătinat din cap.
— Nu tocmai.
— Acum îţi dau drumul, spuse el, şi-n aceeaşi secundă dispăru.
Am rămas singură în biserică, înconjurată de toate umbrele
acelea sumbre. Însă, câteva secunde mai târziu, am simţit senzaţia de ameţeală din stomac, iar umbrele începură să se rotească.
— Iat-o, se auzi vocea domnului George.
Am clipit de câteva ori. Biserica părea de-a dreptul strălucitoare, iar lumina spoturilor de halogen, comparativ cu cea aurie dată de lumânările din salonul lui lady Brompton, era chiar foarte deranjantă pentru ochi.

— Totul este în regulă, spuse Gideon, aruncându-mi o privire cercetătoare. Puteţi să vă închideţi la loc trusa medicală, doctore White.

Doctorul White mormăi ceva ininteligibil. Într-adevăr, pe altar erau înşirate tot felul de instrumente al căror loc era mai degrabă pe una dintre măsuţele acelea mobile din sălile de operaţii.

— Cerule mare, doctore White, acelea sunt cumva cleme chirurgicale? Gideon râse. Ce bine e să aflu ce părere aveţi despre seratele din secolul al XVIII-lea.

— Am vrut să fiu pregătit pentru orice eventualitate, spuse doctorul White, în timp ce-şi punea instrumentele la loc în trusă.

— Abia aşteptăm să auzim ce-aveţi de povestit, spuse Falk de Villiers.

— Mai întâi de toate, abia aştept să scap de hainele astea.

Gideon îşi deznodă eşarfa de la gât.

— A fost totul... În regulă? întrebă domnul George, aruncându-mi agitat o privire piezişă.

— Da, răspunse Gideon, zvârlind cât colo eşarfa. Totul a decurs conform planului. Lordul Alastair a venit mai târziu decât era aşteptat, dar la timp pentru a ne vedea. Îmi zâmbi. Iar Gwendolyn şi-a jucat rolul excepţional. O adevărată pupilă a vicontelui de Batten.

Nu am putut să nu mă înroşesc toată.

— Îmi va face plăcere să-i comunic asta lui Giordano, spuse domnul George cu mândrie în voce şi-mi oferi braţul. Nu că aş fi avut vreo îndoială...

— Nu, sigur că nu, am murmurat eu.

Caroline mă trezi şoptind:

— Gwenny, nu mai cânta! Este jenant! Trebuie să mergi la şcoală!

M-am ridicat cu o mişcare bruscă şi m-am holbat la ea.

— Am cântat?

— Ce?

— Mi-ai spus să nu mai cânt.

— Am spus că trebuie să te trezeşti!

— Deci nu am cântat?

— Ai dormit, spuse Caroline clătinând din cap. Grăbeşte-te, eşti din nou în întârziere. Iar mama m-a rugat să-ţi transmit să nu cumva să te mai speli cu gelul ei de duş!

Sub duş, am încercat, pe cât posibil, să nu mă gândesc la eveni mentele din ziua precedentă. Dar nu mi-a reuşit pe deplin, motiv pentru care am irosit câteva minute cu fruntea lipită de uşa cabi nei de duş, murmurând: „N-a fost decât un vis“. Durerea de cap pe care-o aveam nu îmbunătăţea în nici un fel situaţia.

Când, în sfârşit, am coborât în sufragerie, ora micului dejun trecuse de mult, din fericire. Xemerius stătea atârnat de candelabru şi clădina din cap.

— Ei, eşti treează din nou, beţivancă mică?

Lady Arista mă studie din cap până-n picioare.

— Ţi-ai machiat în mod intenţionat numai un ochi?

— Ăăă, nu.

Am vrut să mă retrag, dar mama spuse:

— Mai întâi mănânci! De fardat poţi să te ocupi şi mai târziu.

— Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei, nu-i aşa? zise tanti Glenda.

— Prostii! replică tanti Maddy.

Şedea pe fotoliul din faţa şemineului, în halat de casă şi cu ciorapi până la genunchi, ca de fetişcană.

— Se poate foarte bine renunţa la micul dejun - în felul ăsta, economiseşti o mulţime de calorii, pe care le poţi investi seara într-un pahar de vin. Sau chiar în două, trei.

— Se pare că toată familia are o înclinaţie spre băuturi alcoolice, observă Xemerius.

— Da, după cum se poate vedea din cât de bine arăţi tu, şopti mătuşa Glenda.

— S-ar putea să fiu eu un pic mai plinuţă, dar în nici un caz nu sunt tare de urechi, Glenda, spuse mătuşa Maddy.

— Mai bine ai fi rămas în pat, comentă lady Arista. Micul dejun este pentru toţi cei prezenţi mult mai relaxat când tu rămâi în pat să dormi.

— Din păcate, nu este alegerea mea! riposta mătuşa Maddy.

— Iar a avut o viziune azi-noapte, mă lămuri Caroline.

— Da, aşa este, admise mătuşa Maddy. A fost oribil. Atât de trist. M-a marcat profund. Se făcea că era o inimă minunată din rubin şlefuit, care strălucea în soare... Se afla sus de tot, pe marginea unei stânci.

Nu eram sigură că voiam să ascult continuarea. Mama îmi zâmbi.

— Mănâncă ceva, iubito. Măcar nişte fructe. Şi nu mai da ascultare.

— Şi-apoi a venit un leu... Mătuşa Maddy suspină. Cu o minunată blană aurie...

— Uh, făcu Xemerius. Şi cu ochi verzi, strălucitori, pun pariu.

— Te-ai mâzgălit pe faţă cu carioca, i-am spus eu lui Nick.

— Ssst, mă apostrofă el. Abia acum devine palpitant.

— Şi, când a văzut leul inima cum stătea ea acolo, a lovit-o cu laba, iar inima a căzut în râpa adâncă de mulţi, mulţi metri, spuse mătuşa Maddy şi duse dramatic mâinile la piept. Când s-a lovit de pământ, s-a spart în sute de bucăţele şi, când m-am uitat mai atentă, mi-am dat seama că erau, de fapt, o mulţime de stropi de sânge...

— Hopa, spuse Xemerius.

— Şi-apoi? întrebă Charlotte.

— Nimic, răspunse mătuşa Maddy. Asta a fost tot, destul de înspăimântător chiar şi-aşa.

— Oh, murmură Nick dezamăgit. Şi-ncepuse aşa bine!

Mătuşa Maddy se uită la el supărată.

— Băiete, eu nu scriu scenarii!

— Slavă Domnului! izbucni mătuşa Glenda.

Apoi se întoarse spre mine, deschise gura, dar o închise la loc. În locul ei vorbi însă Charlotte:

— Gideon a spus că ai trecut cu bine de serată. Trebuie să admit că sunt tare uşurată. Şi cred că toţi se simt la fel.

Am ignorat-o, privind în schimb cu reproş înspre candelabru.

— Încă de aseară am vrut să-ţi povestesc că tocilara a luat cina cu Gideon. Dar... cum să mă exprim? Ai fost un pic cam... indispusă, spuse Xemerius.

Am fornăit.

— Nu-i vina mea că pietricica ta preţioasă a invitat-o să rămână la masă.

Xemerius îşi luă avânt, trecu în zbor peste masă şi se opri pe scaunul gol al mătuşii Maddy, unde se aşeză confortabil şi-şi încolăci frumos coada de şopârlă în jurul picioarelor.

— Vreau să spun că şi eu aş fi făcut la fel să fi fost în locul lui. Mai întâi fata a făcut toată ziua pe bona fratelui său mai mic, şi-apoi i-a mai şi dereticat prin locuinţă şi i-a călcat cămăşile.

— Ce?

— Cum am spus, nu-i vina mea. A fost atât de recunoscător,

că a trebuit să-i arate numaidecât ce rapid poate el prepara spaghete pentru trei persoane... Mamă, şi ce binedispus era băiatu'! Ai fi zis că luase ceva la bord. Şi-acum, te rog să-nchizi din nou gura; se uită deja toţi la tine.

Aşa şi era.

— Mă duc să-mi fardez şi celălalt ochi, am spus.

— Şi poate-ţi dai şi cu puţin ruj, spuse Charlotte. E doar un sfat.

— O urăsc! am spus. O urăsc! O urăsc!

— Of, Doamne! Doar pentru că i-a călcat nişte nenorocite de cămăşi? Leslie mă privea clătinând din cap. Este de-a dreptul... sinistru!

— A şi gătit pentru ea, m-am lamentat eu. A stat toată ziua în locuinţa lui!

— Da dar pe tine te-a dezmierdat şi te-a acoperit cu sărutări în biserică, îi aminti Leslie şi suspină.

— Ba nu.

— Da, dar tare ar mai fi făcut-o.

— Şi pe Charlotte a sărutat-o!

— Însă numai la despărţire, pe obraz! îmi răcni Xemerius direct în ureche. Cred că, dacă mai trebuie să mai repet asta încă o dată, am să explodez. Eu am şters-o. Nimicurile astea ale fetelor mă omoară.

Din câteva bătăi de aripi, Xemerius ajunse pe acoperişul şcolii, unde se instală confortabil.

— Nu mai vreau s-aud nici un cuvânt pe tema asta, spuse Leslie. Acum este mult mai important să-ţi aduci aminte tot ce s-a vorbit ieri. Şi prin asta mă refer la lucruri care contează cu adevărat, ştii tu, cele de viaţă şi de moarte!

— Ţi-am povestit tot ce ştiu, am asigurat-o eu, frecându-mi fruntea.

Graţie celor trei aspirine înghiţite, durerile de cap dispăruseră, dar îmi mai rămăsese încă o senzaţie de disconfort în zona tâmplelor.

— Hmm.

Leslie se aplecă asupra notiţelor.

— De ce nu l-ai întrebat pe Gideon cu ce ocazie l-a mai întâlnit pe acest lord Alastair în urmă cu unsprezece ani şi despre ce dispută armată era vorba?

— Mai sunt multe lucruri despre care nu l-am întrebat, crede-

mă!

Leslie oftă din nou.

— Îţi voi face o listă. Ai să poţi, astfel, să mai strecori câte o întrebare, când vezi că e momentul potrivit şi ţi-o permit şi hormonii.

Puse carneţelul în buzunar, apoi privi înspre poarta şcolii.

— Trebuie să mergem, altfel ajungem prea tâziu. Vreau neapărat să fiu de faţă când Raphael Bertelin intră pentru prima oară în clasă. Bietul băiat, probabil că uniforma şcolară i se pare o zeghe.

Am făcut un ocol şi-am trecut pe la nişa lui James. În agitaţia de dimineaţă nu bătea la ochi când vorbeam cu el, mai ales că Leslie se aşezase în aşa fel încât s-ar fi putut crede că vorbesc cu ea.

James îşi duse batista parfumată la nas şi privi cercetător împrejur.

— După cum văd, de data asta n-ai adus cu tine şi pisica aia prost crescută.

— Închipuieşte-ţi, James, am fost la o serată la lady Brompton, am zis eu. Şi am făcut reverenţe întocmai cum m-ai învăţat.

— Lady Brompton, da, da, spuse James. Nu este considerată un anturaj prea bun. Se zice că petrecerile ei ar fi destul de turbulente.

— Da, aşa e. Sperasem că aşa ar fi normal.

— Slavă Domnului, nu!

James îşi ţuguie iritat buzele.

— Mă rog, nu contează. Sâmbăta viitoare, sau cam aşa ceva, cred că sunt invitată la un bal dat de părinţii tăi. Lordul şi lady Pimplebottom.

— Nu pot să cred aşa ceva! izbucni James. Mama pune foarte mult preţ pe anturajul social perfect.

— Da, mulţumesc frumos, am spus eu şi m-am întors să plec. Eşti un adevărat snob!

— Nu am vrut să te jignesc, strigă James după mine. Şi ce-i acela un snob?

Raphael era deja în uşă când am ajuns şi noi în dreptul clasei. Şi arăta atât de nefericit, că ne-am oprit.

— Bună, eu sunt Leslie Hay, iar aceasta este prietena mea Gwedolyn Shepherd, spuse Leslie. Ne-am cunoscut vineri, în faţa biroului directorului.

Un rânjet anemic îi lumină faţa.

— Mă bucur că măcar voi mă recunoaşteţi. Eu am avut o problemă cu asta când m-am privit adineauri în oglindă.

— Da, recunoscu Leslie. Arăţi ca un steward de pe un vas de croazieră. Dar ai să te obişnuieşti.

Rânjetul lui Raphael se accentuă.

— Trebuie doar să ai grijă să nu-ţi intre cravata în supă, am zis eu. Mie mi se-ntâmplă mereu.

Leslie încuviinţă din cap.

— Apropo, mâncarea este, de obicei, oribilă. În rest, lucrurile nu sunt chiar aşa rele aici. Sunt sigură c-ai să te simţi curând ca acasă.

— N-ai fost niciodată în sudul Franţei, nu? întrebă Raphael cu o urmă de amărăciune în glas.

— Nu, recunoscu Leslie.

— Se vede. N-am să mă simt niciodată ca acasă într-o ţară în care plouă douăzeci şi patru de ore neîntrerupt.

— Nouă, englezilor, nu ne place când se vorbeşte tot timpul atât de urât despre vremea de aici, spuse Leslie. Ah, iată că vine doamna Counter. Spre norocul tău, este niţel francofilă. O să te iubească dacă, din când în când, ca din întâmplare, ai să mai strecori nişte cuvinte franţuzeşti când vorbeşti.

— Tu es mignonne, zise Raphael.

— Ştiu, replică Leslie, trăgându-mă în clasă. Dar nu sunt francofilă.

— Te place, am spus eu şi mi-am aruncat cărţile pe pupitru.

— N-are decât, zise Leslie. Din păcate, nu e genul meu.

Mi-a venit să râd.

— Da, sigur!

— Oh, te rog, Gwen, ajunge că una dintre noi şi-a pierdut deja uzul raţiunii. Cunosc genul ăsta de băieţi. Nu aduc decât probleme. În afară de asta, îl interesez numai pentru că Charlotte i-a spus că sunt o pradă uşoară.

— Şi pentru că arăţi precum câinele tău, Bertie, am adăugat eu.

— Da, exact, şi de-asta. Leslie râse. Pe lângă toate astea, mă va uita imediat după ce se va năpusti Cynthia asupra lui. Priveşte, s-a dus special la coafor ca să-şi facă şuviţe proaspete.

Dar Leslie se înşela. În mod evident, Raphael nu prea era interesat de conversaţia cu Cynthia. În pauză, când ne-am

aşezat pe banca de sub castani, iar Leslie începu să studieze din nou hârtiuţa cu codul din cartea despre cavalerul verde, Raphael se apropie tiptil de noi, se aşeză pe bancă fără să fie invitat şi spuse:

— Oh, tare, geocaching.

— Ce?

Leslie se uită la el indignată. Raphael arătă înspre hârtie.

— Nu ştiţi ce-i aia geocaching? Un fel de vânătoare de comori modernă cu ajutorul GPS-ului. Cifrele arată precum nişte coordonate geografice.

— Nu, astea sunt numai nişte... Pe bune?

— Dă-mi să văd!

Raphael îi luă fiţuica din mână.

— Da. Cu condiţia ca zeroul aflat dinaintea literelor să fie aşezat sus şi să fie astfel simbolul pentru grad. Iar cratimele, pentru minute şi secunde.

Un zgomot asurzitor răzbi până la noi. Cynthia urla la Charlotte pe treptele şcolii, gesticulând sălbatic, în vreme ce Charlotte privea supărată înspre noi.

— Oh, Doamne!

Leslie deveni foarte agitată.

— Atunci, asta ar însemna 51 de grade, 30 de minute, 41,78 de secunde nord şi 0 grade, 08 minute, 49,91 de secunde est?

Raphael confirmă din cap.

— Aşadar, indică un loc? am întrebat eu.

— Da, da, spuse Raphael. Un loc cu o arie destul de mică, aproximativ patru metri pătraţi. Şi ce-i acolo? Un cache?

— Dacă am şti..., murmură Leslie. Nici măcar nu avem habar unde e locul.

Raphael ridică din umeri.

— E uşor de aflat.

— Cum anume? E nevoie de un GPS? Cum funcţionează aşa ceva? Habar n-am, spuse Leslie agitată.

— Eu însă ştiu. Te-aş putea ajuta, zise Raphael.

— Mignonne.

Am privit din nou înspre treptele şcolii. Cynthiei şi lui Charlotte li se alăturase Sarah, şi toate trei se holbau supărate la noi. Leslie nu observă nimic.

— OK. Dar trebuie să rezolvăm în după-amiaza asta, mai spuse Leslie. Nu avem timp de pierdut.

— Nici eu, replică Raphael. Să ne întâlnim la ora patru, în parc. Până atunci, voi fi scăpat cumva de Charlotte.
— Nu-ţi imagina că va fi prea uşor.
I-am aruncat o privire compătimitoare. Raphael rânji.
— Cred că mă subestimezi, micuţă călătoare în timp.

Putem vedea cum cade de pe masă o ceaşcă
şi se face ţăndări, dar nu vom vedea niciodată ceaşca
adunându-se la loc şi sărind înapoi pe masă.
Acest progres al dezordinii materiei sau entropie
deosebeşte trecutul de viitor şi dă, astfel, timpului o direcţie.

Stephen Hawking

Doisprezece

— Aş fi putut, pur şi simplu, să îmbrac rochia de săptămâna trecută, am spus eu când Madame Rossini îmi trase pe cap un vis de rochie roz pal, presărată din loc în loc cu trandafiraşi crem şi bordo. Cea bleu înflorată. Stă agăţată în garderobă. Acasă, ar fi trebuit doar să-mi spuneţi.
— Ssst, gâtişorul meu de lebădă, zise Madame Rossini. Pentru ce crezi tu că sunt eu plătită? Ca să porţi de două ori aceeaşi rochie? Se preocupă apoi de năsturaşii cu care se prindea rochia la spate: Sunt doar un pic revoltată că ţi-ai distrus coafura! în acele vremuri, aşa ceva trebuia să dureze zile în şir. Doamnele dormeau în fund pentru asta.
— Mda, dar n-aveam cum să merg aşa la şcoală, am subliniat eu.
Probabil m-aş fi blocat în uşa autobuzului şcolii cu o asemenea coafură înaltă.
— Pe Gideon îl îmbracă Giordano?
Madame Rossini făcu un gest de dispreţ.
— Pah! A spus că n-are nevoie de nici un ajutor! Asta înseamnă că o să poarte iar nişte culori triste şi-şi va lega într-un fel imposibil eşarfa. Dar eu am renunţat. Aşa! Ce facem acum cu părul? Aduc repede drotul şi-o să-l prindem, pur şi simplu, cu o panglică, et bien.

În timp ce Madame Rossini îmi aranja părul cu drotul, am primit un SMS de la Leslie. „Mai aştept exact două minute, şi, dacă le petit frangais nu vine până atunci, poate să-şi ia adio de la mignonne I-am răspuns: „Hei, aveţi întâlnire abia peste un sfert de oră! Lasă-i măcar zece minute.”

Nu am mai apucat să văd răspunsul lui Leslie, căci Madame Rossini mi-a luat mobilul din mână ca să facă deja obligatoriile fotografii. Rozul mă prindea mai bine decât aş fi crezut (în viaţa reală, asta nu prea era culoarea mea preferată...), dar coafura mea arăta de parcă mi-aş fi petrecut noaptea cu degetele înfipte în priză. Panglica roz încâlcită printre şuviţe părea o încercare zadarnică de a îmblânzi părul explodat. Când Gideon veni să mă ia, începu să chicotească fără jenă.

— Termină! Dacă e să râdem, atunci am putea foarte bine să râdem de tine! i se adresă Madame Rossini. Ha! în ce hal arăţi iar!

Dumnezeule, da! Cum arăta iar! Chiar ar fi trebuit să fie interzis să arăţi aşa bine - în nişte bermude negre stupide şi cu o redingotă brodată, de un verde ca al sticlelor de bere, care însă îi scotea în evidenţă şi mai bine ochii.

— N-ai habar de modă, tinere! Altfel, ai fi pus broşa de smarald care face parte din această costumaţie. Şi spada aia care nu se potriveşte deloc... Ar trebui să întruchipezi un gentleman, nu un soldat!

— Cu siguranţă, aveţi dreptate, spuse Gideon, fără să se oprească din chicotit. Dar, măcar părul meu nu arată ca buretele ăsta de sârmă cu care curăţ oalele.

M-am străduit să afişez o mină arogantă.

— Cu care tu îţi cureţi oalele? Te crezi cumva Charlotte?

— Poftim?

— Doar ea e cea care, mai nou, îţi face curat!

Gideon păru puţin derutat.

— Asta nu este... adică nu... este chiar..., murmură el.

— Ha, şi mie mi-ar fi jenă în locul tău, am replicat eu. Daţi-mi, vă rog, pălăria, Madame Rossini.

Pălăria - un monstru uriaş cu pene roz - era oricum mai puţin rea decât coafura mea. Cel puţin, aşa credeam eu. O privire în oglindă arătă că era o eroare regretabilă. Gideon se puse din nou pe chicotit.

— Pornim odată? am pufnit eu.

— Să ai grijă de gâtişorul meu de lebădă, auzi?

— Asta fac mereu, Madame Rossini.

— Vezi să nu! am spus eu când eram pe coridor. Am arătat spre eşarfa neagră pe care o ţinea în mână. Nu mă legi la ochi?

— Nu, vom renunţa la asta. Din motive întemeiate, răspunse Gideon. Şi din cauza pălăriei.

— Încă mai crezi că te voi atrage după un colţ şi te voi pocni cu o şipcă în cap? Mi-am aranjat pălăria. Apropo, m-am mai gândit la asta şi-ntre timp am ajuns la concluzia că există o explicaţie foarte simplă pentru toate.

— Şi care ar fi aceasta?

Gideon ridică din sprâncene.

— Dând filmul înapoi, ţi-ai imaginat totul. Cât timp ai zăcut acolo leşinat, m-ai visat şi, din acest motiv, ai dat pe urmă vina pe mine!

— Da, şi eu m-am gândit la această variantă, recunoscu el, spre surprinderea mea, apoi mă luă de mână şi mă trase mai departe. Dar nu! Ştiu bine ce-am văzut.

— Şi-atunci de ce nu ai povestit nimănui că s-ar părea că eu am fost cea care te-a atras în capcană?

— Nu am vrut să aibă o părere şi mai proastă despre tine decât au deja. Rânji. Şi... te doare capul?

— Chiar aşa mult nu am băut..., am răspuns eu.

Gideon râse.

— Nuuuu, clar. De fapt, erai perfect trează.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— N-am putea, te rog, să vorbim despre altceva?

— Haide! Dă-mi şi mie voie să te tachinez puţin pe tema asta. Ai fost aşa dulce aseară! Domnul George chiar a crezut că erai total epuizată când ai adormit în limuzină.

— Doar pentru cel mult două minute, am spus eu jenant de afectată.

Probabil că-mi curseseră balele sau cine ştie ce altă chestie ruşinoasă mai făcusem.

— Sper că te-ai dus imediat la culcare.

— Hmm, am făcut eu.

îmi aminteam doar foarte vag cum mama îmi scosese cele patru sute de mii de agrafe din păr şi cum adormisem înainte să pun capul pe pernă. Dar nu voiam să-i spun asta. La urma urmei, el se amuzase cu Charlotte, cu Raphael şi cu spaghetele.

Gideon se opri aşa brusc de încât m-am izbit de el şi mi s-a tăiat respiraţia. Se întoarse către mine.

— Ascultă..., murmură el. Nu am vrut să-ţi spun asta ieri fiindcă am crezut că eşti prea beată, însă acum, că eşti trează şi înţepi ca un arici...

Îmi mângâie atent fruntea cu degetele, iar eu mai aveam puţin şi intram în hiperventilaţie. În loc să-şi continue fraza, mă sărută. Închisesem deja ochii înainte ca buzele lui să-mi atingă gura. Sărutul mă ameţi mult mai mult decât punciul de cu o seară în urmă, făcu să mi se-nmoaie genunchii şi-mi stârni o mie de fluturi în stomac.

Când Gideon îmi dădu din nou drumul, păru să fi uitat ce voia să spună. Întinse un braţ pe lângă capul meu, se sprijini în el de perete şi mă privi serios în ochi.

— Nu mai putem continua aşa.

Am încercat să respir din nou normal.

— Gwen...

Pe coridor se auziră paşi venind din spatele nostru. Gideon îşi retrase rapid braţul şi se răsuci. O clipă mai târziu, domnul George se afla în faţa noastră.

— Iată-vă! Vă aşteptăm deja. De ce nu e Gwendolyn legată la ochi?

— Am uitat complet. Vă rog, legaţi-o dumneavoastră, spuse Gideon şi-i întinse eşarfa neagră domnului George. Eu... ăăă... o iau înainte.

Domnul George privi în urma lui oftând. Apoi se uită la mine şi mai oftă o dată.

— Am crezut că te-am avertizat, Gwendolyn, spuse el, în timp ce mă lega la ochi. Ar trebui să fii precautǎ în ce priveşte propriile sentimente!

— Mda, am spus eu, apucându-mă de obrajii de jar care mă trădau. În cazul acesta, n-ar trebui să mă lăsaţi atât de mult timp singură cu el...

Asta era, din nou, o logică tipică pentru Gardieni. Dacă ar fi vrut să mă împiedice să mă îndrăgostesc de Gideon, atunci ar fi trebuit să aibă grijă să fie un bărbat idiot şi urât. Cu un breton stupid, cu unghii murdare şi cu un defect de vorbire. Şi ar fi putut chiar să renunţe şi la chestia cu cântatul la vioară.

Domnul George mă conduse prin întuneric.

— Poate că, pur şi simplu, a trecut prea mult timp de când am

avut şi eu şaisprezece ani. Ştiu numai cât de uşor impresionabili suntem la această vârstă.

— Domnule George, aţi povestit cumva cuiva că pot vedea fantome?

— Nu, răspunse acesta. Adică, am încercat, dar nu m-a ascultat nimeni. Ştii, Gardienii sunt savanţi şi mistici, dar nu prea le au cu parapsihologia. Atenţie, treaptă.

— Leslie, prietena mea, dar probabil că ştiţi asta deja, aşadar, Leslie este de părere că această... capacitate a mea ar fi „magia corbului”.

Domnul George tăcu o vreme.

— Da. Aşa cred şi eu, spuse el apoi.

— Şi la ce anume mi-ar ajuta mie această magie a corbului?

— Copilul meu drag, dac-aş putea, ţi-aş răspunde la această întrebare. Mi-aş fi dorit să te fi bazat mai mult pe judecata ta sănătoasă, dar...

— ... Dar nu mai e nici o speranţă, asta aţi vrut să spuneţi? Mi-a venit să râd. Probabil aveţi dreptate.

Gideon ne aştepta în camera cronografului, împreună cu Falk de Villiers, care mă complimentă pentru rochie, oarecum absent, în timp ce punea în mişcare rotiţele cronografului.

— Aşadar, Gwendolyn, astăzi are loc discuţia ta cu contele de Saint-Germain. Este după-amiaza zilei de dinaintea seratei.

— Ştiu, am spus eu, aruncându-i o privire piezişă lui Gideon.

— Nu este o misiune deosebit de grea, spuse Falk. Gideon te va conduce sus, la sediul lui, şi tot el te va şi lua de acolo.

Asta însemna că aveam să rămân singură cu contele. Mă cuprinse brusc o senzaţie de groază.

— Nu-ţi fie teamă! Doar v-aţi înţeles aşa bine ieri. Nu mai ştii?

Gideon îşi plasă degetul în cronograf şi-mi zâmbi.

— Gata?

— Gata oricând eşti şi tu, am spus eu încet, în timp ce camera fu inundată de o lumină albă, iar Gideon dispăru.

Am făcut un pas în faţă şi i-am întins lui Falk mâna.

— Parola zilei este: Qui nescit dissimulare nescit regnare, spuse Falk, apăsându-mi degetul pe ac.

Rubinul începu să strălucească şi totul în jurul meu se contopi într-un vârtej de lumină roşie. Când am aterizat, uitasem deja parola.

— Totul în regulă, se auzi vocea lui Gideon chiar lângă mine.

— De ce-i aşa întuneric aici? Doar contele ne aşteaptă. Ar fi fost drăguţ din partea lui să fi aprins şi el nişte lumânări.

— Da, dar nu ştie exact unde vom ateriza, replică Gideon.

— De ce nu?

Nu-l puteam vedea pe Gideon, dar am intuit că ridicase din umeri.

— Nu a întrebat niciodată acest lucru, iar eu am o vagă senzaţie că nu i-ar plăcea prea mult să ştie că folosim laboratorul lui iubit de alchimie ca pistă de decolare şi de aterizare. Ai grijă, aici e plin de obiecte fragile...

Am mers pe pipăite până la uşă. Pe coridorul de afară, Gideon aprinse o torţă şi o scoase din suport. Arunca pe perete ciudate umbre tremurătoare, iar eu m-am apropiat fără să vreau mai mult de Gideon.

— Cum naiba era nenorocita aia parolă? Pentru cazul în care-ţi va da cineva cu ceva în cap...

— Qui nescit dissimulare nescit regnare.

— Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge?

Gideon râse şi puse torţa la loc, în suportul ei.

— Ce faci?

— Am vrut doar... Deci, referitor la mai devreme... Domnul George ne-a întrerupt în timp ce voiam să-ţi spun ceva foarte important.

— Are legătură cu ce ţi-am povestit ieri în biserică? Pot să înţeleg dacă mă consideri nebună din acel motiv, dar un psihiatru n-ar ajuta la nimic.

Gideon se încruntă.

— Te rog să taci din gură măcar un minut, da? Trebuie să-mi adun tot curajul ca să-ţi fac o declaraţie de dragoste. N-am nici un fel de experienţă cu lucruri de genul ăsta.

— Poftim?

— M-am îndrăgostit de tine, spuse el serios. Gwendolyn!

Stomacul mi se strânse involuntar, ca în urma unui şoc. De fapt,

era de bucurie.

— Adevărat?

— Da, adevărat!

L-am văzut pe Gideon zâmbind în lumina torţei.

— Ştiu, abia dacă ne cunoaştem de o săptămână, iar la început mi-ai părut absolut... copilăroasă, şi probabil că m-am

purtat execrabil cu tine. Dar eşti îngrozitor de complicată, nu se ştie niciodată ce-ai să faci în clipa următoare, şi-n unele privinţe eşti de-a dreptul îngrozitor de... ăăă... naivă. Uneori n-aş vrea decât să te iau şi să te zgâlţâi.

— OK, se vede că, într-adevăr, n-ai experienţă în domeniul declaraţiilor de dragoste, am spus eu.

— Dar, pe de altă parte, eşti atât de haioasă, de isteaţă şi de indescriptibil de dulce, continuă Gideon, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Şi cel mai rău este că e de-ajuns să te afli în aceeaşi încăpere cu mine, că şi simt nevoia să te ating şi să te sărut...

— Da, asta chiar e foarte rău, am şoptit eu, şi inima îmi tresări când Gideon scoase acul de pălărie din părul meu, azvârli cât colo monstrul ăla cu pene, mă trase spre el şi mă sărută.

Trei minute mai târziu, după aprecierile mele, mă aflam lipită cu spatele de zid, cu respiraţia tăiată, străduindu-mă să mă ţin pe picioare.

— Gwendolyn, hei, respiră normal! Inspiră, expiră, inspiră, expiră, spuse Gideon amuzat.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am împins.

— Încetează cu asta! Eşti insuportabil de arogant.

— Îmi pare rău. Doar că e un sentiment atât de... ameţitor să ştiu că uiţi să respiri din cauza mea. Luă din nou torţa din suport. Vino acum! Mai mult ca sigur suntem deja aşteptaţi de conte.

Abia când am cotit pe următorul coridor, mi-am amintit de pălărie, dar nu aveam nici un chef să mă mai întorc după ea.

— Ciudat, dar tocmai mi-a trecut prin minte că îmi vor fi foarte dragi de-acum încolo serile plicticoase de elipsare în anul 1953, spuse Gideon. Doar noi doi şi verişoara Sofa...

Paşii noştri continuau să străbată coridoarele nesfârşite, iar eu îmi reveneam treptat din visul meu roz şi pufos, pentru a-mi reaminti unde ne aflam. Respectiv, în ce epocă.

— Dacă aş ţine eu torţa, tu ai putea să scoţi preventiv spada, am propus eu. Nu se ştie niciodată. În ce an ai fost lovit în cap? (Asta era una dintre multele întrebări pe care Leslie mi le scrisese pe un bileţel şi pe care eu ar fi trebuit să le pun oricând mi-ar fi permis starea hormonală.)

— Tocmai mi-am dat seama că eu ţi-am făcut ţie o declaraţie de dragoste, dar tu mie nu, spuse Gideon.

— Nu?

— În orice caz, nu verbal. Şi nu sunt sigur dacă se pune. Ssst!

Ţipasem pentru că tocmai ne tăiase calea un şobolan mare şi gras, absolut tacticos, ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică urmă de frică. Ochii îi scânteiară roşii în lumina torţei.

— Suntem vaccinaţi contra ciumei? am întrebat eu, agăţându-mă şi mai strâns de mâna lui Gideon.

Încăperea de la primul etaj, pe care contele de Saint-Germain o alesese să-i fie biroul din Temple, era mică şi foarte modestă - pentru Marele Maestru al Lojei Gardienilor -, chiar dacă lui îi plăcea să rămână în Londra doar arareori. Unul dintre pereţi era complet acoperit de un dulap înalt până-n tavan, plin cu cărţi legate în piele, în faţa căruia se aflau un pupitru şi două fotolii, îmbrăcate în aceeaşi stofă din care erau confecţionate şi draperiile. În rest, nu mai exista nici o altă piesă de mobilier. Afară strălucea soarele de septembrie, iar în şemineu nu ardea focul, fiind şi-aşa destul de cald. Fereastra dădea înspre micuţa curte interioară cu fântâni arteziene, care exista şi în vremea noastră. Pervazul ferestrei, precum şi pupitrul erau acoperite cu hârtii, pene de scris, lumânări pentru sigiliu şi cărţi, unele dintre ele stivuite de-a dreptul riscant, astfel că, dacă ar fi alunecat, ar fi răsturnat călimarele cu cerneală aşezate curajos în mijlocul acestui haos. Era o încăpere mică şi plăcută. Nu se afla nimeni altcineva acolo, şi totuşi, de cum am intrat, am simţit că mi se zbârleşte părul de pe ceafă.

Un secretar morocănos, cu o perucă albă ca a lui Mozart, mă condusese înăuntru zicând: „Vă asigur că domnul conte nu se va lăsa mult aşteptat1*. Apoi închisese uşa în spatele meu. Nu mă des- părţisem cu plăcere de Gideon, care, după ce mă predase secretarului morocănos, dispăruse în spatele următoarei uşi, binedispus, dând impresia unei persoane familiarizate cu locul.

M-am dus la fereastră şi-am privit spre liniştita curte interioară. Totul arăta foarte paşnic, însă senzaţia neplăcută că nu eram singură nu-mi dădea pace. Poate mă spiona cineva prin peretele din spatele cărţilor. Sau poate oglinda atârnată deasupra şemineului era, de fapt, o fereastră, privită de pe partea cealaltă a peretelui, cam ca la camerele pentru interogatoriu de la poliţie.

O vreme, am stat pur şi simplu, simţindu-mă stânjenită, după care m-am gândit că spionul secret ar observa că mă simţeam privită dacă aş fi continuat să stau în poziţia aia rigidă,

nenaturală. Aşa că am luat cartea de deasupra celei mai înalte stive de pe pervazul ferestrei şi am deschis-o. Marcellus, De medicamentis. Aha. Marcellus - cine-o mai fi fost şi ăsta - se pare că descoperise nişte metode medicale neobişnuite, care fuseseră rezumate în acea cărticică. Am găsit un fragment simpatic, care se ocupa de bolile ficatului. Trebuia doar să prinzi o şopârlă verde, să-i scoţi ficatul, pe care să-l legi într-o pânză roşie sau într-o cârpă a cărei culoare naturală să fie negrul (Culoarea naturală să fie negrul? Hmm?) şi să atârni acea pânză sau cârpă de partea dreaptă a bolnavului de ficat. Dacă apoi îi mai şi dădeai drumul şopârlei, zicându-i: Ecce dimitto te vivam... şi încă ceva, la fel de latineşte, atunci problema ficatului era rezolvată. Întrebarea era doar dacă şopârla mai putea fugi după ce i se scosese ficatul. Am închis cartea. Era clar că lui Marcellus ăsta îi lipsise o doagă. Cartea de deasupra stivei alăturate era legată în piele maro-închis şi era foarte groasă şi grea, aşa că am răsfoit-o fără a o lua de acolo. Despre tot felul de demoni şi despre cum ar putea fi ei de folos magicienilor şi oamenilor mârşavi era titlul imprimat cu litere de aur pe copertă şi, deşi nu eram nici magician, nici om „mârşav”, am deschis-o undeva la mijloc. Am dat peste imaginea unui câine hidos, sub care scria că acela ar fi Jestan, un demon din Hindu Kush, aducător de boli, moarte şi război. L-am găsit imediat antipatic pe Jestan, aşa că am dat pagina. O arătare ciudată, cu nişte escrescenţe asemănătoare unor coarne pe ţeastă (ca ale klingonienilor din Star Trek), se holba la mine de pe pagina următoare şi, în timp ce eu priveam scârbită în lături, klingonianul miji ochii şi se ridică din carte ca fumul din horn, apoi se materializă rapid într-o arătare în toată regula, îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare, care se instală lângă mine şi mă privi de sus, cu ochi arzători.

— Cine îndrăzneşte să-l cheme pe marele şi puternicul Berith? strigă el.

Sigur că situaţia îmi cam dădu fiori, dar experienţa mă învăţase că fantomele arătau ele periculos şi puteau ameninţa cât pofteau, dar, de regulă, nu erau în stare să declanşeze nici măcar o boare. Iar eu speram din tot sufletul ca acest Berith să nu fie mai mult decât un duh, o imagine ascunsă în paginile acelei cărţi a adevăratului demon, care, trăgeam eu nădejde, dăduse de mult ortul popii.

— Nu te-a chemat nimeni, am spus eu, politicoasă, dar destul de nepăsătoare.

— Berith, demonul minciunilor, mare duce al iadului! se prezentă Berith cu glas răsunător. Numit şi Bolfri.

— Da, scrie şi-aici, am spus eu, uitându-mă din nou în carte. În plus, mai poţi şi îndrepta vocile cântăreţilor.

Un har foarte interesant. Desigur, pentru asta trebuia, după ce-l invocai (lucru ce părea el însuşi extrem de complicat, căci se pare că trebuia s-o faci în limba babiloniană), să-i aduci diverse ofrande - de preferinţă, avortoni încă vii. Bine, asta era nimic în comparaţie cu ceea ce trebuia să faci ca să transforme metalul ordinar în aur. Căci putea să facă şi asta. Şechemienii - cine or mai fi fost şi ăştia - l-au rugat pe Berith s-o facă. Până când au venit Iacob şi fiii lui şi i-au ucis pe toţi bărbaţii, „în cele mai crunte chinuri, cu săbiile lor“. Până aici, totul era bine.

Cum Berith nu-mi făcuse încă nimic, am prins curaj.

— Mi se par ciudaţi oamenii care vorbesc despre ei la persoana a treia, am spus eu şi am dat pagina.

Aşa cum sperasem, Berith a dispărut iar în paginile cărţii, precum fumul în care sufli şi se-mprăştie. Am răsuflat uşurată.

— Interesantă lectură, spuse o voce suavă în spatele meu.

M-am răsucit. Contele de Saint-Germain se strecurase neobservat în cameră. Se sprijinea într-un baston cu o măciulie artistic sculptată. Silueta lui înaltă şi subţire era impresionantă ca-ntot- deauna, iar ochii negri - vii.

— Da, foarte interesantă, am murmurat eu oarecum derutată.

Apoi însă, mi-am revenit, am închis cartea şi am făcut o reverenţă adâncă. Când m-am ridicat din nou din mormanul de volane ale rochiei, contele zâmbea.

— Mă bucur că ai venit, zise el, apoi îmi luă mâna şi o duse la buze.

Abia dacă am simţit atingerea.

— Mi se pare necesar să ne cunoaştem mai bine, căci prima noastră întâlnire a decurs cam... nefericit, nu-i aşa?

Nu am spus nimic. La prima noastră întâlnire, eu mă preocupasem îndeosebi cu intonarea în gând a imnului nostru naţional, contele făcuse câteva remarci usturătoare la adresa lipsei de inteligenţă a femeilor în general, şi a mea în special, iar la final, mă sugrumase şi mă ameninţase într-un mod absolut neconvenţional. Avea dreptate, întâlnirea decursese într-un mod

cam nefericit.

— Ce mână rece ai, observă el. Vino, ia loc! Eu sunt bătrân, nu pot rămâne prea mult în picioare.

Râse, îmi dădu drumul mâinii, apoi se aşeză pe fotoliul din spatele pupitrului. Cu toate acele cărţi pe fundal, semăna şi mai mult cu portretul lui: un bărbat fără vârstă, cu trăsături nobile, ochi vii şi perucă albă, cu o aură de mister şi de primejdie, care te fascinează. De voie, de nevoie, m-am aşezat în fotoliul celălalt.

— Te interesează magia? a întrebat el, arătând înspre vraful de cărţi.

Am clătinat din cap.

— Până lunea trecută nu mă interesa, ca să fiu sinceră.

— E o nebunie, nu-i aşa? Mama ta te-a lăsat, în toţi anii ăştia, să crezi că eşti o fată absolut normală. Şi, de la o zi la alta, a trebuit să constaţi că eşti o piesă importantă dintr-o mare taină a omenirii. Îţi poţi imagina de ce a făcut asta?

— Pentru că mă iubeşte.

Am vrut s-o spun ca pe o întrebare, dar a sunat ca un răspuns foarte ferm. Contele râse.

— Da, aşa gândesc femeile! Iubire! Tagma voastră a uzat peste măsură acest termen. Iubirea este răspunsul - mă înduioşează de fiecare dată când aud asta. Sau mă amuză, depinde. Ceea ce nu vor înţelege femeile niciodată este că bărbaţii au o cu totul altă percepţie decât ele asupra iubirii.

Tăceam. Contele îşi înclină uşor capul.

— Fără conceptul ei plin de devotament despre iubire, femeii i-ar fi mult mai greu să supună bărbatul în orice relaţie.

Mă străduiam să îmi păstrez o expresie neutră.

— În vremurile noastre, lucrurile s-au schimbat. („Slavă Dom nului!”) Bărbaţii şi femeile au aceleaşi drepturi. Nimeni nu trebuie să fie supusul nimănui.

Contele râse din nou, de data asta mai mult, ca şi când chiar aş fi făcut o glumă bună.

— Da, zise el în cele din urmă. Am fost informat asupra acestui lucru. Dar, crede-mă, indiferent ce drepturi i-ar permite bărbatul femeii să aibă, firea oamenilor rămâne neschimbată.

Mda, ce replică puteai să dai la asta? Cel mai bine era să nu zici nimic. Aşa cum contele tocmai declarase, cu greu poţi schimba ceva la firea oamenilor - ceea ce era perfect valabil şi-n

cazul lui.

Contele mă privi o vreme, cu colţurile gurii ridicate într-un zâmbet amuzat, apoi spuse brusc:

— Aşadar, magie... Conform profeţiilor, ar trebui să cunoşti domeniul. „înzestrată cu magia corbului, închide în sol major Cercul Celor Doisprezece.1*

— Am auzit şi eu asta, chiar de mai multe ori deja, am replicat. Dar nimeni nu mi-a putut spune ce este, de fapt, magia corbului.

— „Corbul, în leagănul lui rubiniu, aude morţii cântând între lumi, / Abia dacă-nţelege forţa, abia dacă pricepe preţul, / Că puterea sporeşte şi cercul se-nchide...“

Am ridicat din umeri. Jocul ăsta de cuvinte nu lumina pe nimeni.

— Este doar o profeţie de provenienţă îndoielnică, spuse contele. Nu trebuie neapărat să se potrivească. Se lăsă pe spate şi se cufundă iar în contemplarea mea. Povesteşte-mi ceva despre părinţii tăi şi despre casa voastră.

— Părinţii mei? Eram un pic surprinsă. Nu prea e mare lucru de povestit. Tata a murit de leucemie când eu aveam şapte ani. Până să se îmbolnăvească, a fost lector la Universitatea din Durham. Acolo am şi locuit până să moară. Apoi, eu, mama, fratele şi sora mea mai mică ne-am mutat la Londra, în casa bunicilor mei. Locuim acolo împreună cu mătuşa, cu verişoara şi cu strămătuşa mea, Maddy. Mama lucrează în echipa administrativă a unui spital.

— Şi are păr roşcat, ca toate fetele Montrose, aşa-i? La fel ca sora ta, nu?

— Da, toţi, în afară de mine, sunt roşcaţi.

De ce i se părea oare asta aşa interesant?

— Tata avea părul negru.

— Toate celelalte femei din Cercul Celor Doisprezece sunt roşcate, ştiai asta? Până nu demult, în multe ţări era de-ajuns să ai această culoare de păr ca să fii arsă pe rug ca vrăjitoare. În toate timpurile şi în toate culturile, oamenii au perceput magia ca fiind fascinantă şi totodată primejdioasă. Acesta este şi motivul pentru care m-am ocupat atât de amănunţit de ea. De ceea ce cunoşti nu-ţi mai este frică. Se aplecă în faţă şi-şi încrucişă degetele. Pe mine m-a interesat cu precădere felul cum au abordat această temă culturile Orientului îndepărtat. În

călătoriile mele prin India şi prin China, am avut norocul să întâlnesc mulţi dascăli, gata să-mi împărtăşească învăţăturile lor. Am fost iniţiat în tainele Cronicii Akasha şi am învăţat multe lucruri pe care capacitatea intelectuală a majorităţii culturilor occidentale le-ar face, pur şi simplu, praf. De nimic nu se teme Biserica mai tare ca de situaţia în care omul şi-ar da seama că Dumnezeu nu şade sus, în ceruri, să ne decidă destinul, ci se află în fiecare dintre noi. Mă studie cercetător, apoi zâmbi.

— Este reconfortant să dezbat cu voi, tinerii secolului XXI, pe tema blasfemiei. Erezia nu vă face nici măcar să tresăriţi.

Nu. Probabil că n-am tresări nici dacă am şti ce-i aia erezie.

— Maeştrii asiatici sunt mult înaintea noastră în dezvoltarea spirituală, spuse contele. Anumite... abilităţi minore, precum cea pe care am putut-o demonstra pe tine la prima noastră întâlnire, acolo le-am deprins. Mentorul meu a fost un călugăr al unui ordin secret din adâncurile Himalayei. El şi fraţii săi de acolo pot comunica fără să se folosească de coardele vocale şi-şi pot înfrânge duşmanii fără să mişte un deget, atât de mari sunt puterea spiri tului lor şi percepţia acesteia.

— Da, cu siguranţă este ceva folositor, am spus eu precaută.

Nu trebuia să-i treacă prin minte să vrea să-mi demonstreze totul încă o dată.

— Ieri-seară, la serata aceea, cred că aţi testat această abilitate pe Lord Alastair.

— Oh, serata. Zâmbi iar. Privind din perspectiva mea, ea va avea loc abia mâine. Ce bine că vom reuşi, într-adevăr, să-l întâlnim pe lordul Alastair acolo! Ştie să-mi aprecieze mica demonstraţie?

— Pare, în orice caz, impresionat, am răspuns eu. Dar nu neapă rat intimidat. Spune că va avea grijă să nu ne naştem niciodată. Şi încă ceva despre nişte creaturi ale iadului.

— Da, din păcate, are un mod de adresare foarte necuviincios, zise contele. Desigur, nici nu se compară cu strămoşul lui, contele de Madrone. Ar fi trebuit să-l ucid atunci când am avut ocazia. Dar eram tânăr şi, din păcate, foarte naiv... A doua oară nu mai fac această greşeală. Chiar dacă nu voi putea să-l dobor cu mâinile mele, zilele lordului sunt numărate, oricâţi oameni adună în jurul lui pentru a-l apăra şi oricât de priceput ar fi în mânuirea spadei. Dacă aş mai fi tânăr, l-aş provoca eu însumi. Dar o poate face urmaşul meu. Arta lui Gideon în mânuirea

spadei e remarcabilă.
La menţionarea numelui lui Gideon, m-au luat căldurile, aşa cum se-ntâmpla mereu. Mi-a venit în minte ceea ce-mi spusese mai devreme, şi mi s-a făcut şi mai cald.
Am privit involuntar spre uşă.
— Unde s-a dus, de fapt?
— Va face o excursie, spuse contele cu nonşalanţă. Timpul ajunge la fix să-i facă o vizită unei dragi prietene tinere de-a mea. Locuieşte în apropiere şi, dacă ia caleaşca, în câteva minute e la ea.
Poftim?
— Face des asta?
Contele zâmbi din nou - un zâmbet cald şi prietenos, sub care se ascundea altceva, ceva ce nu puteam identifica.
— N-o cunoaşte de prea multă vreme. Le-am făcut cunoştinţă abia cu puţin timp în urmă. Ea este o văduvă isteaţă, tânără şi foarte atrăgătoare, iar eu consider că unui tânăr nu-i poate dăuna să... mă rog... petreacă puţin timp în compania unei femei mai experimentate.
Eram incapabilă să dau vreo replică, dar era clar că nici nu se aştepta la aşa ceva de la mine.
— Lavinia Rutland face parte dintre femeile binecuvântate cărora le face plăcere să dea mai departe din experienţa lor, spuse contele.
Da, într-adevăr. Aşa îmi lăsase şi mie impresia. Îmi priveam indignată mâinile, care se strânseră involuntar în pumni. Lavinia Rutland, dama în rochie verde. Aşadar, de-aici toată intimitatea aceea cu o seară în urmă...
— Am impresia că această idee nu te prea încântă, zise contele cu o voce suavă.
Avea absolută dreptate. Nu-mi făcea plăcere de nici o culoare. Cu mari eforturi, am reuşit să-l privesc pe conte din nou în ochi. El continua să afişeze zâmbetul acela cald şi prietenos.
— Micuţa mea, este important să înveţi din vreme că o femeie nu trebuie să ridice nici un fel de pretenţii de proprietate asupra unui bărbat. Femeile care fac asta sfârşesc neiubite şi singure. Cu cât o femeie e mai deşteaptă, cu-atât mai repede se va adapta la firea bărbatului.
Ce pălăvrăgeală imbecil de stupidă!
— Oh, dar, desigur, tu eşti încă foarte tânără, nu-i aşa? Mie

îmi pari chiar mult mai necoaptă decât alte fete de vârsta ta. Probabil, eşti îndrăgostită pentru prima oară.

— Nu, am murmurat eu.

Ba da. Ba da! Categoric pentru prima oară. Cel puţin, aşa se simţea. Atât de ameţitor. Atât de existenţial. Atât de incomparabil. Atât de dureros. Atât de dulce.

Contele râse încet.

— N-ai de ce să te ruşinezi. Aş fi dezamăgit dacă n-ar fi aşa.

Acelaşi lucru spusese şi la serată, când începusem să plâng din

cauza interpretării la vioară a lui Gideon.

— În principiu, este foarte simplu: o femeie care iubeşte şi-ar da, fără ezitare, şi viaţa pentru iubitul ei, zise contele. Tu ţi-ai da viaţa pentru Gideon?

Mai bine nu.

— Încă nu m-am gândit la asta, am spus eu bulversată.

Contele oftă.

— Din păcate - şi mulţumită protecţiei îndoielnice a mamei tale -, nu aţi avut parte de prea mult timp împreună, tu şi Gideon, dar sunt impresionat de cât de bine şi-a făcut treaba. Dragostea ţi se poate citi pe faţă. Dragostea... şi gelozia!

Ce treabă?

— Nimic nu este mai uşor de anticipat decât reacţia unei femei îndrăgostite. Nimeni nu e mai uşor de controlat decât o femeie care acţionează dând curs sentimentelor ei pentru un bărbat, continuă contele. Asta i-am explicat lui Gideon încă de la prima noastră întâlnire. Bineînţeles că-mi pare puţin rău că a irosit atâta energie pe verişoara ta... Cum o cheamă? Charlotte?

Acum mă holbam la el. Din nu ştiu ce motiv, mă gândeam la viziunea mătuşii Maddy şi la inima de rubin, aşezată pe o stâncă, pe marginea unei prăpăstii. Cel mai mult mi-aş fi dorit să-mi închid urechile, numai ca să nu mai ascult vocea aceea suavă.

— Din acest punct de vedere, el este mult mai rafinat decât eram eu la vârsta lui, spuse contele. Şi trebuie să recunoaştem că natura a şi fost generoasă cu el. Ce corp de Adonis! Ce chip frumos, ce graţie, ce talent! Probabil că oricum nu trebuie să facă prea mari eforturi ca să i se arunce fetele la picioare. „Leul rage în fa diez major, coama de diamant pur, multiplicatio, Soarele vrăjit...“

Adevărul mă afectă ca o lovitură în stomac. Tot ce făcuse Gideon, mângâierile lui, gesturile, sărutările lui, cuvintele lui, toate astea nu avuseseră ca scop decât manipularea mea. Pentru ca eu să mă îndrăgostesc de el, aşa cum o făcuse şi Charlotte înaintea mea. Pentru a fi mai uşor de controlat.

Iar contele avea atâta dreptate: Gideon nici nu fusese nevoit să facă prea multe. Biata mea inimă prostuţă i se dăruise singură şi i se aşternuse la picioare.

Vedeam cu ochii minţii leul îndreptându-se spre inima de rubin de pe marginea prăpastiei, aruncând-o cât colo cu o singură lovitură de labă. Vedeam inima căzând cu încetinitorul în gol, izbindu-se de pământ, adânc de tot în genune şi spărgându-se în mii de picături minuscule de sânge.

— L-ai auzit deja cântând la vioară? Dacă nu, am să am grijă s-o faci - nimic nu cucereşte mai lesne femeile ca muzica. Contele privi visător în tavan. Acesta era şi unul dintre trucurile lui Casanova. Muzica şi poezia.

Eram pe moarte. Simţeam asta. Acolo unde, mai adineauri, fusese inima, simţeam acum o răceală ca de gheaţă. Senzaţia se prelinse apoi în stomac, picioare, braţe, mâini, iar la final ajunse în cap. Ca în trailerul unui film, evenimentele ultimelor zile mi se derulau în minte, susţinute de acordurile melodiei The Winner Takes It All: de la primul sărut din confesional, până la declaraţia de dragoste de mai devreme, din pivniţă. Totul, doar o manipulare în stil mare - cu excepţia unor scurte întreruperi, în timpul cărora probabil că fusese el însuşi perfect organizată. Şi afurisita aia de vioară îmi pusese capac!

Deşi am încercat mai târziu să-mi amintesc, nu am mai ştiut deloc despre ce vorbisem cu contele, căci, după ce fusesem cuprinsă de acea răceală, nu mi-a mai păsat de nimic. Partea bună era că, în cea mai mare parte a discuţiei noastre, vorbise mai mult contele. Cu vocea lui suavă, mi-a povestit despre copilăria din Toscana, despre stigmatul de a fi fost un bastard, despre greutăţile întâmpinate în căutarea tatălui său natural şi despre cum se preocupase el, încă de tânăr, de secretele cronografului şi ale profeţiilor. Eu chiar mă străduiam să-l ascult, mai ales pentru că ştiam că trebuia, după aceea, să-i redau lui Leslie conversaţia cuvânt cu cuvânt, dar asta nu mă ajuta cu nimic, căci gândurile-mi continuau a se învârti în jurul propriei mele naivităţi. Iar eu îmi doream să se termine totul şi să rămân

singură, ca să pot, în sfârşit, să plâng.

— Marchize? Secretarul cel morocănos bătuse, apoi deschisese uşa. Delegaţia arhiepiscopală este aici.

— Oh, asta e bine, spuse contele, apoi se ridică şi-mi făcu cu ochiul. Politica! în aceste vremuri, ea încă este coordonată de Biserică.

M-am ridicat şi eu clătinându-mă şi am făcut o reverenţă.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, zise contele. Şi aştept deja cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Am murmurat cumva că eram de aceeaşi părere.

— Te rog să-i transmiţi lui Gideon salutările mele şi regretul meu că nu l-am primit azi. Contele îşi luă bastonul şi se îndreptă către uşă. Şi, dacă vrei să-ţi dau un sfat: o femeie deşteaptă înţelege că trebuie să-şi ascundă gelozia. Altfel, noi, bărbaţii, ne simţim întotdeauna atât de siguri...

Am auzit, pentru ultima oară, acel râs discret, suav, după care am rămas singură. E drept că nu pentru mult timp, căci, după numai câteva minute, secretarul morocănos se întoarse şi spuse:

— Dacă doriţi, vă rog să mă urmaţi...

Eu mă prăbuşisem din nou în fotoliu, aşteptând cu ochii închişi să se pornească lacrimile, care însă se lăsară aşteptate. Ceea ce poate că era mai bine. Fără să scot o vorbă, l-am urmat pe secretar la etajul inferior, unde am stat apoi, pur şi simplu, aşteptând (eu încă simţeam că am să mă prăbuşesc şi am să mor), până când el aruncă o privire îngrijorată la ceasul de pe perete şi spuse:

— Vine prea târziu.

În acea clipă, uşa se deschise şi Gideon apăru în coridor. Inima mea uită pentru o clipă că era deja zdrobită în urma loviturii primite şi se porni a bate cu repeziciune. Răceala din corp fu înăbuşită de o îngrijorare nebună. Dezordinea în care se prezentau hainele lui Gideon, părul asudat şi vâlvoi, obrajii roşii şi ochii lui strălucitori, aproape ca după o stare febrilă, pentru toate mai că aş fi dat vina pe lady Lavinia, dacă nu ar fi fost acea rană adâncă şi sângerândă de pe braţ şi dantelurile de pe piept şi de la mâneci îmbibate cu sânge.

— Sunteţi rănit, sir, strigă secretarul speriat, luându-mi vorbele din gură. (Bine, fără sir. Şi fără forma de politeţe.) Am să chem un doctor!

— Nu, spuse Gideon aşa de stăpân pe el, că-mi venea să-l iau de urechi. Nu e sângele meu. În orice caz, nu tot. Haide, Gwen, trebuie să ne grăbim. Am fost puţin reţinut.

Mă apucă de mână şi mă trase după el, iar secretarul se luă după noi până la scări, bâiguind de câteva ori:

— Dar, sir! Ce s-a întâmplat? N-ar trebui să-l informăm pe marchiz...?

Însă Gideon îi răspunse că nu era timp pentru asta, că avea să-l caute din nou pe conte cât de curând posibil şi-avea să-i raporteze.

— De aici mergem singuri mai departe, spuse el când am ajuns la baza scărilor, unde cele două santinele aşteptau cu săbiile scoase. Vă rog să transmiteţi contelui salutările mele! Qui nescit dissimulare nescit regnare.

Cele două santinele eliberară trecerea, iar secretarul făcu o plecăciune de rămas-bun. Gideon luă o torţă din suport şi mă trase după el.

— Vino, mai avem cel mult două minute!

Încă părea extrem de energic.

— Ai aflat, între timp, ce înseamnă parola?

— Nu, am spus eu, minunându-mă singură că inima mea, care-şi revenise cu viteza gândului, refuza să cadă înapoi în genune, ci se comporta de parcă totul ar fi fost în regulă.

Speranţa că inima mea ar fi putut, în cele din urmă, să aibă dreptate aproape că mă ucidea.

— În schimb, am aflat altceva. Al cui e sângele de pe hainele tale?

— „Cine nu ştie să se prefacă nu ştie să domine."

Gideon lumină cu torţa după ultimul colţ.

— Ludovic al XI-lea.

— Ce potriveală, am zis eu.

— Ca să fiu sincer, habar n-am cum îl chema pe tipul al cărui sânge mi-a ruinat hainele. Madame Rossini precis mă va lua la rost.

Gideon împinse uşa laboratorului şi puse torţa într-un suport de pe perete. Flacăra pâlpâitoare lumină o masă mare, plină de aparate ciudate, recipiente de sticlă, eprubete şi pahare, în care se găseau lichide şi pulberi de diferite culori. Pereţii erau în umbră, dar puteam vedea că erau aproape în întregime vopsiţi şi scrişi, şi chiar de deasupra torţei rânjea un craniu desenat

grosolan, la care găvanele fuseseră înlocuite cu două pentagrame.

— Vino aici, spuse Gideon şi mă trase de cealaltă parte a mesei.

În cele din urmă, îmi dădu drumul la mână. Dar numai pentru a-mi cuprinde talia cu ambele mâini şi a mă trage lângă el.

— Cum a fost discuţia cu contele?

— A fost foarte... edificatoare, am spus eu.

Inima-fantomă din pieptul meu se zbătea precum o păsăruică, iar eu mi-am înghiţit nodul din gât.

— Contele mi-a explicat că tu... şi el aveţi o teorie comună... şi-anume, aceea că o femeie îndrăgostită ar fi mai uşor de controlat. Trebuie să fi fost frustrant să fi depus atâta efort cu Charlotte, şi-apoi s-o iei de la capăt cu mine, nu?

— Ce tot spui acolo?

Gideon mă privea încruntat.

— Te-ai descurcat de minune, am continuat eu. De fapt, şi contele este de aceeaşi părere. E drept că nici nu am fost un caz prea complicat... Doamne, ce ruşine-mi e când mă gândesc cum ţi-am înlesnit totul!

Nu-l mai puteam privi.

— Gwendolyn... Se întrerupse. Mai e puţin. Poate ar trebui să purtăm discuţia asta după. În linişte. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti...

— Eu vreau doar să ştiu dacă este adevărat, am zis eu.

Bineînţeles că era adevărat, dar, după cum se ştie, speranţa moare ultima. Stomacul mă anunţa că se apropia saltul în timp.

— Dacă tu chiar ai plănuit să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, la fel cum ai făcut şi cu Charlotte înaintea mea.

Gideon îmi dădu drumul.

— Ăsta este un moment foarte aiurea, spuse el. Gwendolyn. Vorbim imediat despre asta. Îţi promit.

— Nu! Acum!

Nodul din gât pocni, iar lacrimile începură să-mi şiroiască.

— E de-ajuns să spui da sau nu! Ai plănuit totul?

Gideon îşi frecă fruntea.

— Gwen...

— Da sau nu? am repetat eu suspinând.

— Da, spuse Gideon. Dar, te rog, încetează să plângi.

Şi, pentru a doua oară în acea zi, inima mea - varianta ei

fantomatică, aceea care, de-atâta speranţă, reînviase - se prăbuşi în abis şi se izbi de fundul prăpastiei, dezintegrându-se în mii de aşchii minuscule.

— În regulă, asta a fost tot ce voiam să ştiu, am şoptit eu. Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

— Gwen. Aş vrea să-ţi explic...

Gideon se evaporă din faţa ochilor mei. Preţ de câteva secunde, timp în care răceala mi se instală iar în tot corpul, am privit fix în flacăra torţei şi la craniul de deasupra ei, încercând să-mi înăbuş lacrimile, după care privirea mi se înceţoşă.

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă obişnui cu lumina din camera cronografului din vremea mea, dar am auzit vocea agitată a doctorului White şi o bucată de pânză sfâşiindu-se.

— Nu e nimic, spuse Gideon. Doar o mică tăietură. Abia dacă a sângerat. Nici măcar de plasture nu am nevoie. Doctore White, lăsaţi clemele! Nu s-a întâmplat nimic!

— Bună, fată din căpiţa de fân, mă salută Xemerius. N-ai să ghiceşti niciodată ce am descoperit noi azi! Oh, nu! Să nu-mi spui că iar ai plâns!

Domnul George mă prinse cu ambele mâini şi mă răsuci o dată în jurul propriei axe.

— Nu e rănită! spuse el cu uşurare în voce.

Da. Cu excepţia inimii mele.

— S-o ştergem de-aici, propuse Xemerius. Fratele lui Găgăuţă şi prietena ta Leslie au să-ţi dea o ştire deosebit de interesantă! închipuieşte-ţi că au descoperit locul indicat de coordonatele codului. N-o să-ţi vină să crezi!

— Gwendolyn?

Gideon mă privea de parcă s-ar fi temut că, din cauza lui, urma să mă arunc în faţa primului autobuz.

— E totul în regulă, am spus eu, fără să-l privesc în ochi. Dom nule George, aţi putea, vă rog, să mă conduceţi sus? îmi doresc să ajung cât mai repede acasă.

— Desigur, încuviinţă domnul George.

Gideon făcu o mişcare, dar doctorul White îl ţinu strâns.

— Vrei să stai locului?!

Sfâşiase complet mâneca hainei lui Gideon şi a cămăşii de dedesubt. Braţul era acoperit cu sânge uscat, iar sus de tot, aproape de umăr, se putea vedea o mică tăietură. Fantoma

micului Robert se uita foarte serios la tot sângele ăla.
— Cine a fost? Trebuie dezinfectată şi cusută, spuse doctorul White posomorât.
— În nici un caz, replică Gideon.
Era palid, fără nici o urmă din buna dispoziţie de mai devreme.
— Asta putem face mai târziu. Acum trebuie să vorbesc cu Gwendolyn.
— Chiar nu e nevoie, am spus eu. Ştiu tot ce e de ştiut. Nu vreau decât să merg acasă.
— Fireşte! spuse Xemerius.
— Mai e şi mâine o zi, îi zise domnul George lui Gideon, luând eşarfa neagră. Gwendolyn chiar pare obosită. Mâine-dimineaţă trebuie să meargă la şcoală.
— Exact! Şi la noapte mai trebuie să meargă şi la vânătoare de comori, comentă Xemerius. Sau de ce s-o găsi la coordonatele alea...
Domnul George mă legă la ochi. N-am mai apucat să văd decât ochii lui Gideon, care străluceau ireal de verzi în contrast cu chipul lui livid.
— Noapte bună tuturor, am spus eu, după care domnul George m-a condus afară din încăpere.
În afară de micuţul Robert, oricum nu-mi răspunse nimeni.
— OK, nu vreau să creez prea mult suspans, spuse Xemerius. Leslie şi Raphael s-au distrat de minune în după-amiaza asta, spre deosebire de tine, după cum se vede. Mă rog, cei doi au reuşit să stabilească foarte exact coordonatele. Şi-acum ai voie să ghiceşti din trei încercări unde e locul.
— Aici, în Londra? am întrebat eu.
— Bingo! strigă Xemerius.
— Poftim? întrebă domnul George.
— Nimic, am spus eu. Vă rog să mă scuzaţi, domnule George.
Domnul George oftă.
— Sper că discuţia ta cu contele de Saint-Germain a decurs bine.
— Oh, da, am spus eu cu amărăciune în glas. A fost foarte edificatoare din toate punctele de vedere.
— Alo! Mai sunt şi eu pe-aici, strigă Xemerius, iar eu i-am remarcat aura umedă când s-a agăţat de gâtul meu ca o maimuţică. Şi am nişte noutăţi foarte, foarte interesante.

Aşadar, ascunzătoarea pe care o căutăm se află aici, în Londra. Şi urmează ceva şi mai bun: mai precis, se află în Mayfair. Şi, chiar şi mai precis, în Bouidon Place. Şi ca să fiu precis de tot: Bourdon Place numărul 81! Ei, ce zici?

La mine acasă? Coordonatele indică un loc din propria noastră casă? Ce, Dumnezeu, o fi ascuns bunicul acolo? Poate o altă carte? Una cu nişte însemnări care să ne poată, în sfârşit, ajuta mai departe?

— Până aici, fata cu căţelul şi franţuzul au făcut treabă bună, spuse Xemerius. Indiscutabil, despre chestia asta cu coordonatele n-aveam nici cea mai vagă idee. Dar acum, acum intru eu în joc! Căci numai unicul, minunatul şi superinteligentul Xemerius îşi poate vârî capul prin toate zidurile şi poate vedea ce se ascunde în spatele sau între acestea. De aceea, la noapte începem vânătoarea de comori!

— Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă domnul George.

Am clătinat din cap.

— Nu, poate să aştepte până mâine, am spus eu, adresându-mă şi domnului George, şi lui Xemerius.

în noaptea aceea, doream să stau pur şi simplu şi să-mi jelesc inima zdrobită. Voiam să mă scald în autocompătimire şi în metafore bombastice. Şi poate aveam să ascult şi Bon Jovi cu Hallelujah. La urma urmei, fiecare are nevoie de o coloană sonoră pentru o astfel de situaţie.

Epilog

Londra, 29 septembrie 1782

Ateriză cu spatele lipit de zid, puse mâna pe mânerul spadei şi privi împrejur. În ogradă nu era nici ţipenie om, exact cum promisese lordul Alastair. Între ziduri erau întinse sfori de rufe, cearşafurile albe atârnate deasupra fluturând uşor în vânt.

Paul privi în sus, spre ferestrele în care se oglindea soarele după-amiezii. Pe un pervaz stătea o pisică şi-l privea zeflemitoare, cu o labă atâmându-i nonşalantă peste margine. Îi amintea de Lucy.

Dădu drumul mânerului spadei şi-şi aranjă dantelele din jurul încheieturilor mâinilor. Îmbrăcămintea specifică acelei perioade i

se părea toată la fel: bermude ridicole, haine caraghioase cu poale lungi, incomode şi, în plus, broderii şi dantele peste tot. Cumplit. Voise să poarte costumul şi peruca pe care le comandaseră special pentru vizitele în anul 1745, dar Lucy şi lady Tilney insistaseră să comande o costumaţie complet nouă. Ele erau de părere că aveau să se holbeze toţi la el dacă ar fi colindat pe străzile anului 1782 în haine din anul 1745, iar argumentul lui că nu urma decât să se întâlnească rapid cu lordul Alastair într-un loc ferit, pentru a face schimb de documente, nu-i fusese luat în considerare. Strecură mâna între haină şi vestă, unde, într-un plic maro, se aflau împăturite copiile.

— Foarte frumos. Sunteţi punctual.

Vocea rece îl făcu să se răsucească. Lordul Alastair se ivi din umbra bolţii porţii, îmbrăcat elegant ca-ntotdeauna, chiar dacă extrem de colorat şi cu exagerat de multe podoabe atârnate sau prinse cu ace care străluceau în soare. Arăta nefiresc printre cearşafurile acelea modeste. Până şi mânerul spadei părea din aur pur bătut în pietre preţioase, ceea ce dădea armei un aspect inofensiv şi aproape ridicol.

Paul aruncă o privire fugară pe sub bolta porţii, dincolo de care se întindea o pajişte verde de-a lungul străzii, până jos, pe malul Tamisei. Se auzea fornăit de cai, aşa că presupuse că lordul Alastair venise într-o caleaşcă.

— Sunteţi singur? întrebă lordul Alastair.

Avea un ton extrem de arogant, care, în plus, părea al unui individ care suferea de congestie nazală cronică. Se apropie.

— Ce păcat! Mi-ar fi făcut plăcere s-o revăd pe companioana dumneavoastră cea roşcată. A avut un mod atât de... ăăă... neobişnuit de a-şi exprima părerea.

— A fost doar dezamăgită că nu aţi folosit avantajele pe care vi le-au înlesnit ultimele noastre informaţii. Şi este sceptică privitor la ce aveţi de gând să faceţi cu cele de azi.

— Informaţiile dumneavoastră nu au fost complete!

— Au fost îndeajuns de complete! Planurile Alianţei Florentine nu au fost suficient de bine gândite! în paisprezece ani, au eşuat cinci atentate asupra contelui, pentru două dintre ele dumneavoastră personal fiind răspunzător! Ultima oară - în urmă cu unsprezece ani - păreaţi atât de sigur pe dumneavoastră!

— Nu vă faceţi griji! Următoarea încercare nu va da greş! spuse lordul Alastair. Eu şi înaintaşii mei am făcut, de fiecare dată, aceeaşi greşeală, aceea de a ne lupta cu contele de parcă ar fi un om normal. Am încercat să-l demascăm, să-l defăimăm, să-i distrugem bunul renume. Am încercat să aducem pe drumul cel drept suflete rătăcite, precum al dumneavoastră, fără să înţelegem că eraţi cu toţii de mult pierduţi prin sângele demonic.

Paul îşi încruntă iritat fruntea. Discursul preţios al lordului, la fel ca ale celorlalţi membri ai Alianţei Florentine, nu avusese niciodată vreo noimă pentru el.

— Am încercat să-i venim de hac ca unui om obişnuit, cu otrăvuri, tăişuri de săbii şi plumbi de pistoale, continuă lordul Alastair. Ce ridicol! Se puse pe un râs răguşit. Indiferent ce am încercat, el a fost mereu cu un pas înaintea noastră. Oriunde apăream, el era deja acolo. Părea invincibil. Avea peste tot prieteni influenţi şi protectori, care, asemenea lui, se pricepeau la magie neagră. Membrii lojei sale sunt dintre cei mai puternici oameni ai timpurilor noastre. A durat decenii la rând până să înţeleg că unui demon nu-i vii de hac cu metode umane. Acum însă m-am deşteptat.

— Mă bucur să aud asta, spuse Paul şi se uită scurt într-o parte.

În poartă apărură încă doi bărbaţi în negru, care-şi purtau spadele la vedere. La naiba! Lucy avusese dreptate. Alastair nici nu se gândise să se ţină de cuvânt.

— Aveţi scrisorile?

— Fireşte, zise lordul Alastair şi scoase din haină un mănunchi gros de hârtii, legate cu o sfoară roşie. Între timp - şi nu în ultimul rând graţie dumneavoastră şi informaţiilor dumneavoastră sublime -, am reuşit să infiltrez un bun prieten în rândurile Gardienilor. Îmi furnizează deja informaţii importante zilnic. Ştiaţi că, momentan, contele se află din nou în oraş? Ah, fireşte că ştiaţi!

Cântări mănunchiul de hârtii în mână, apoi i-l aruncă lui Paul, care îl prinse fără dificultate într-o mână.

— Mulţumesc. Cu siguranţă, aţi făcut copii după ele.

— N-a fost nevoie, spuse lordul arogant. Dar dumneavoastră? Mi-aţi adus ce am cerut?

Paul îşi strecură sulul de hârtii în haină şi ridică plicul maro.

— Cinci pagini de liste cu descendenţii de Villiers, începând cu secolul al XVI-lea şi Lancelot de Villiers, primul călător în timp, şi până la Gideon de Villiers, născut în secolul XX.

— Şi linia femeiască? întrebă lordul Alastair, părând un pic agitat de data aceasta.

— Este şi ea aici. Începând cu Elaine Burghley şi până la Gwendolyn Shepherd.

Ultimul nume îi dădu lui Paul un fior. Îi privi iar repede pe cei doi bărbaţi. Se opriseră sub bolta porţii, cu mâinile pe spade, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Scrâşnind din dinţi, Paul trebui să admită că ghicise deja ce anume aşteptau.

— Foarte bine. Atunci, daţi-mi-l!

Paul ezită.

— Nu aţi respectat înţelegerea, spuse el pentru a câştiga timp, făcând semn spre cei doi bărbaţi. Ar fi trebuit să veniţi neînsoţit.

Lordul Alastair se uită indiferent în direcţia privirii lui Paul.

— Un gentleman de condiţia mea socială nu e niciodată singur. Servitorii mei mă însoţesc mereu şi oriunde. Mai înaintă un pas. Şi-acum, daţi-mi hârtiile! De restul mă voi ocupa eu.

— Şi dacă m-am răzgândit?

— Mie, personal, mi-e indiferent dacă iau aceste hârtii din mâinile dumneavoastră vii sau moarte, spuse lordul, ducându-şi mâna la mânerul împopoţonat al spadei. Sau, altfel spus, n-are nici o importanţă dacă vă omor înainte sau după ce-mi daţi plicul.

Paul apucă plăseaua spadei sale.

— Aţi făcut un jurământ.

— Mda, replică lordul Alastair şi-şi scoase spada. Diavolului nu-i vii de hac cu chestiuni de morală! Dă-mi hârtiile!

Paul se retrase doi paşi şi-şi scoase şi el arma.

— Nu spuneaţi dumneavoastră că noi n-am putea fi răpuşi cu arme obişnuite? spuse el şi ridică o sprânceană, încercând să pară cât mai ironic posibil.

— Vom vedea acum dacă am avut dreptate, i-o trânti lordul. En garde, demone!

Paul ar fi preferat să mai vorbească, dar lordul Alastair părea să fi aşteptat acest prilej. Se apropie dintr-un singur pas, hotărât să-l ucidă pe Paul. Păcat că această determinare şi modul briliant în care stăpânea arta duelului nu erau o combinaţie prea

fericită.

Cel puţin asta gândi Paul când, după mai puţin de două minute, se trezi din nou lipit de zid. Parase cât putuse de bine atacurile, se strecurase pe sub cearşafuri şi încercase, la rândul-i, să-l încolţească pe lord. Zadarnic.

Pisica făcu un salt şi coborî de pe pervaz, zbughind-o pe sub bolta porţii. În spatele ferestrelor, nici o mişcare. La naiba! De ce n-o ascultase pe Lucy? îl implorase să seteze un interval de timp mai mic în cronograf. În felul ăsta, probabil că ar fi rezistat îndeajuns de mult încât să se poată volatiliza sub ochii lordului.

Arma lui Alastair sclipi în soare. Următoarea sa lovitură fu atât de brutală, încât Paul aproape că scăpă spada din mână.

— Staţi! strigă el, gâfâind mai mult decât ar fi trebuit. Aţi câştigat! Vă dau hârtiile.

Lordul Alastair coborî spada.

— Foarte înţelept.

Prefăcându-se a respira greu, Paul se sprijini de zid şi-i aruncă lordului plicul maro. În aceeaşi clipă, se năpusti asupra lui, dar Alastair păru să-i fi anticipat gestul. Lăsă să-i cadă plicul şi pară lovitura lui Paul cu agilitate.

— Voi parcurge fiecare listă a demonilor! strigă el şi râse. Acum însă, vreau să văd ce culoare are sângele dumneavoastră!

Făcu o fandare rafinată, iar Paul simţi cum lama spadei lordului Alastair îi spintecă haina şi pielea. Sânge cald i se prelinse pe braţ în jos. Nu durea prea tare, aşa că bănuia că nu era decât o zgârietură uşoară, însă rânjetul pizmaş al adversarului său şi faptul că acesta părea să nu fi obosit deloc, în vreme ce el gâfâia şi abia mai putea respira, îl făceau să nu fie prea optimist.

— Ce mai aşteptaţi? le strigă lordul Alastair peste umăr celor doi lachei. N-avem voie să-i mai dăm răgaz! Sau vreţi să se volatilizeze sub ochii noştri, la fel ca ultimii adversari?

Bărbaţii în negru reacţionară fără tăgadă. Când îi văzu venind spre el printre cearşafurile albe, Paul ştiu că era pierdut. Măcar Lucy era în siguranţă. Dacă ar fi venit şi ea, ar fi murit odată cu el.

— Rostiţi-vă ultimele cuvinte, spuse lordul Alastair, iar Paul se gândi să dea drumul spadei, să cadă în genunchi şi să-nceapă să se roage.

Poate că lordul cel pios ar mai fi aşteptat un pic înainte să-l

ucidă. Dar, la fel de bine, ar fi putut să fie mort înainte s-apuce să îngenuncheze.

În acel moment, observă o mişcare îndărătul cearşafurilor, iar unul dintre oamenii lui Alastair se prăbuşi fără nici un zgomot, înainte să se fi răsucit de tot. După o milisecundă de şoc, celălalt se repezi cu spada ridicată asupra noului adversar, un tânăr în haină verde, care apăru acum de după cearşafuri, parând relaxat atacurile cu spada din dotare.

— Gideon de Villiers, rosti Paul, în vreme ce, recăpătându-şi curajul, încerca să se apere de loviturile lordului Alastair. Nu m-aş fi gândit niciodată că mă voi bucura aşa mult să te revăd, puştiule.

— De fapt, eram doar curios, spuse Gideon. Am zărit trăsura cu blazonul lordului Alastair staţionând pe drum şi am vrut să văd ce face în ograda asta părăsită...

— Mylord, e demonul acela care l-a ucis pe Jenkins în Hyde Park! icni omul lordului Alastair.

— Pe tine, pentru ce te plătesc, îi şuieră lordul, ale cărui puteri păreau să se fi dublat.

Paul simţi că a fost atins pentru a doua oară, la acelaşi braţ, puţin mai sus. De data asta, durerea îi străbătu tot corpul.

— Mylord...

Servitorul părea să aibă probleme.

— Preia-l pe ăsta! strigă lordul Alastair nervos. Mă ocup eu de celălalt!

Paul răsuflă uşurat după ce lordul îl abandonă. Îşi privi repede braţul - sângera, dar încă mai putea ţine spada.

— Noi doi ne cunoaştem!

Lordul Alastair stătea acum faţă-n faţă cu Gideon, cu spada pătată de sângele lui Paul.

— Aşa e, răspunse Gideon, iar Paul admiră - cumva involuntar - calmul pe care-l radia.

Oare puştiului chiar nu-i era teamă?

— Ne-am întâlnit acum unsprezece ani, la un duel de antrenament de la Galliano, la scurt timp după atentatul eşuat asupra contelui de Saint-Germain.

— Marchizul Welldone, spuse lordul cu dispreţ. Mi-amintesc. Mi-aţi adus o veste de la diavol însuşi.

— V-am adus un avertisment de care, din păcate, nu aţi ţinut cont.

Ochii lui verzi sclipeau ameninţător.

— Pui de diavol! Am ştiut de cum v-am văzut. Parada dumneavoastră n-a fost rea, dar poate vă mai amintiţi că eu am câştigat micul nostru duel de antrenament.

— Îmi amintesc bine, replică Gideon, scuturând dantelele manşetelor, ca şi când l-ar fi deranjat. De parcă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, pentru mine chiar săptămâna trecută a fost. En garde!

Metalul se lovi de metal şi zăngăni, dar Paul nu putu vedea cine era în avantaj, căci, între timp, îşi reveni şi servitorul care mai rămăsese şi se năpusti asupra lui cu spada ridicată.

Lacheul nu se duela la fel de elegant ca stăpânul lui, dar era foarte vehement, iar Paul observă cum forţa braţului rănit ceda, în ciuda pauzei de respiro de mai devreme.

Când avea oare să facă saltul? Prea mult nu mai putea dura! Strânse din dinţi şi mai fandă o dată. Minute în şir, nimeni nu scoase nici un cuvânt; nu se auzeau decât zăngănitul spadelor şi gâfâielile luptătorilor. Apoi, Paul văzu cu coada ochiului cum preţioasa spadă a lordului Alastair zbură prin aer, după care căzu pe caldarâm cu un zgomot surd.

Slavă Domnului!

Servitorul se retrase câţiva paşi.

— Mylord?

— Ăsta a fost un truc meschin, demone, izbucni lordul furios, împotriva tuturor regulilor! Eram la ţintă!

— Nu ştiţi să pierdeţi, din câte-mi dau seama, răspunse Gideon.

Sângera dintr-o rană la braţ. Ochii lordului Alastair ardeau de furie.

— Ucideţi-mă, dacă îndrăzniţi!

— Nu azi, replică Gideon şi-şi puse spada la loc în teacă.

Paul văzu mişcarea capului lordului şi cum servitorul îşi încordă toţi muşchii. Se aruncă cu viteza fulgerului între ei şi pară lovitura, înainte ca vârful spadei servitorului să-l poată străpunge pe Gideon între coaste. În aceeaşi secundă, Gideon îşi scoase din nou spada şi-l străpunse pe bărbat în piept. Sângele ţâşni în valuri din rană, iar Paul se văzu nevoit să se ferească.

Lordul Alastair se folosise de acest timp pentru a-şi ridica spada şi pentru a lua în vârful ei plicul de pe caldarâm. Fără să mai scoată o vorbă, se răsuci şi fugi pe sub bolda porţii.

— Laşule! strigă Paul furios. Apoi i se adresă lui Gideon: Eşti rănit, puştiule?

— Nu, e doar o zgârietură, răspunse Gideon. Tu însă arăţi rău. Braţul! Tot sângele ăsta... Strânse din buze şi-şi ridică spada. Ce hârtii erau cele pe care i le-ai dat lordului Alastair?

— Arbori genealogici, spuse Paul trist. Genealogia călătorilor în timp de sex masculin şi feminin.

Gideon scutură dezgustat din cap.

— Am ştiut eu că voi doi sunteţi trădătorii. Dar nu m-am gândit c-o să fiţi atât de proşti! Va încerca să-i ucidă pe toţi urmaşii contelui! Şi-acum ştie şi numele liniei femeieşti. Dacă e după el, nu ne vom naşte niciodată.

— Ar fi trebuit să-l ucizi când ai avut ocazia, spuse Paul cu amărăciune. Ne-a întins o capcană. Ascultă, nu mai am aşa mult timp, pot să dispar în orice clipă. Dar este important să mă asculţi.

— N-am s-o fac! Ochii lui verzi îl străfulgerau pe Paul, furibunzi. Dacă aş fi ştiut că te voi întâlni astăzi aici, aş fi luat cu mine o eprubetă...

— A fost o greşeală să ne alăturăm alianţei, zise Paul repezit. Lucy s-a împotrivit de la bun început. Dar eu am crezut că, dacă îi ajutăm să-l anihileze pe conte...

Se apucă de stomac. Prinse între degete sulul de scrisori legate cu sfoară pe care-l strecurase în haină mai devreme.

— Fir-ar să fie! Ţine! Ia astea, puştiule!

Gideon luă şovăielnic pachetul.

— Încetează să-mi mai spui „puştiule”. Sunt cu jumătate de cap mai înalt decât tine.

— Are legătură cu partea din profeţii pe care contele le-a tăinuit până acum Gardienilor. Este important să le citeşti înainte să-ţi treacă prin cap să fugi la iubitul tău conte şi să ne pârăşti. La naiba, Lucy are să mă omoare când o s-audă!

— Cine îmi garantează că nu sunt măsluite?

— Citeşte-le! Şi-ai să înţelegi de ce am furat cronograful. Şi de ce vrem să-l împiedicăm pe conte să închidă cercul de sânge. I se tăie răsuflarea. Gideon, trebuie să ai grijă de Gwendolyn, spuse el repede. Şi trebuie s-o fereşti de conte!

— Aş proteja-o pe Gwendolyn de oricine! Privirea lui Gideon fu străbătută de o sclipire de mândrie. Dar nu înţeleg ce legătură ai tu cu ea.

— Am o foarte mare legătură, băiete!

Paul trebui să se forţeze să nu îşi piardă cumpătul. Dumnezeule, dacă puştiul ar fi avut cea mai vagă idee!

Gideon îşi încrucişă braţele.

— Din cauza trădării voastre, oamenii lordului Alastair erau cât pe ce să ne ucidă de curând în Hyde Park, pe Gwendolyn şi pe mine! Aşa că nu prea ai cum să mă faci să cred că-ţi pasă de starea ei.

— Habar n-ai... Paul se întrerupse. Nu mai avea timp. Nu contează. Ascultă! Se gândi la ce-i spusese Lucy şi încercă să-şi ia cea mai convingătoare voce posibilă:

— Întrebare simplă - răspuns simplu: O iubeşti pe Gwendolyn?

Gideon nu-l scăpă nici o secundă din ochi. Privirea lui era grăitoare pentru Paul. Să fi trădat cumva nesiguranţa? Grozav! Cu spada, băiatul se descurca de minune. La capitolul sentimente însă, părea să fie un biet începător.

— Gideon! Trebuie să ştiu răspunsul!

Vocea-i era puternică. Chipul băiatului îşi mai pierdu din duritate.

— Da, spuse el simplu.

Paul simţi cum îi dispărea toată furia. Lucy intuise bine. Cum de se putuse îndoi de ea?

— Atunci, citeşte hârtiile, adăugă el repede. Numai aşa vei putea înţelege care este cu adevărat rolul lui Gwendolyn şi câte sunt în joc pentru ea.

Gideon îl fixa cu privirea.

— Ce vrei să spui?

Paul se aplecă în faţă.

— Gwendolyn va muri dacă nu împiedici acest lucru. Eşti singurul care poate face asta. Şi în care ea are încredere, din câte se vede.

Îl strânse mai tare pe Gideon de braţ când simţi cum senzaţia de ameţeală ameninţa să-l copleşească. Ce n-ar fi dat să mai amâne momentul cu unul, două minute!

— Promite-mi, Gideon! insistă el disperat.

Dar nu mai putu auzi răspunsul lui Gideon. Totul se înceţoşă în jurul lui, i se înmuiară picioarele şi-apoi porni în viteză prin spaţiu şi timp.